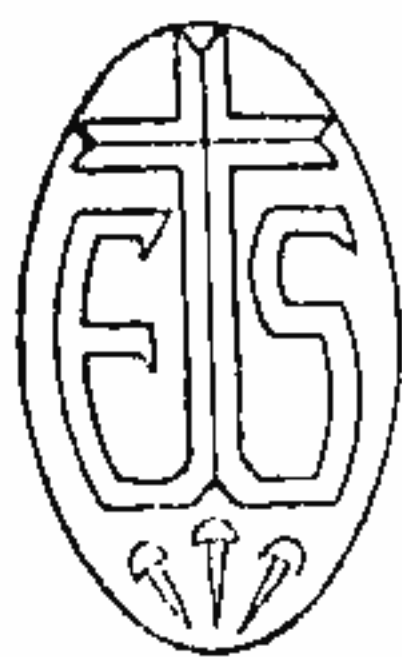

M. SCHMID T. J.

VRCHOL ÚCTY K SRDCCI JEŽÍŠOVU

ČTVRTÉ VYDÁNÍ

PŘEROV 1948

ÚVOD.

Charakteristickou známkou posledních století je náboženský úpadek. Rozmohla se náboženská lhostejnost, která vyvrcholila četnými odpady od Církve i od víry. A s vírou ubývá i mravnosti. Z kalných pramenů nevěry a nemravnosti se valí celá zátopa hříchů. Často napomínal Bůh lidstvo k pokání. Vzpomeňme si na př. na proslulá zjevení Panny Neposkvrněné v Lurdech a ve Fatimě. Ale varovný hlas Boží zůstává celkem nepovšimnut. Od té doby se nevěra rozmáhá ještě více a nemravnost slaví ještě větší vítězství. Nelze se tedy divit, že se lekáme trestů Božích.

Kdo má nyní usmířovat uraženou Velebnost Boží? Ten úkol připadá smírným obětem¹). O nich pojednává tato kniha.

Smírné oběti byly v Církvi svaté vždycky. Již v prvních dobách křesťanských pudila láska Kristova šlechtné duše, aby následovaly příkladu svého Mistra v smírné oběti za hříšné lidstvo. Za všech dob mnoho jich podle slov sv. Pavla „vyplňovalo na svém těle to, co zůstává z útrap Kristových pro jeho tělo, kterým je Církev²).“

Myšlenka smírného zadostučnění ovládla i celé společnosti. Především je v Církvi katolické mnoho řeholních družin, které podle stanov celým vnitřním zřízením podávají Bohu smír. Mimo to vznikla četná smírná bratrstva a sdružení ve světě, na př. Apošto-

lát modlitby, spolek Věčného klanění, Čestná stráž nejsvětějšího Srdce Ježíšova a podobná spolková odvětví pobožnosti k božskému Srdci Páně.

Přemnohé ctitele nejsvětějšího Srdce Ježíšova pudila velkodušná láska k tomu, aby v duchu smírného dostiučinění konali nejen ten neb onen skutek, nýbrž aby mu obětovali na smír celý život bez výhrady, aby se tedy obětovali jako smírné oběti jeho nejsvětějšího Srdce.

Tato pojednání nechť jsou smírným obětem pobídkou, aby božskému Srdci Páně jednak co nejhorlivěji podávaly smírné zadostučinění, jednak aby mu přiváděly mnoho zbloudilých duší a tak přispívaly k náboženské obrodě.

Kéž proti dnešnímu materialismu zapouští duch smíru čím dál tím hlubší kořeny i v naší vlasti! Bylo by pro náš národ nesmírným štěstím, kdyby proti vzmáhajícímu se zlu pracovalo co nejvíce smírných obětí, které ze Srdce Páně vynucují déšť milostí na obnovu našeho lidu! Vždyť i na tyto skryté a často hrdinné smírné oběti se vztahují slova Páně: „Vy jste sůl země³⁾.“ Ony vlastně udržují svět, poněvadž podporují zájmy Boží. Stavějí solidně a trvale, kdežto moderní pokrok dovede jen bourat. Svět má pro ně jen útrpný úsměv, ač by jim vlastně měl děkovat, že žije a trvá. Vždyť i dnes platí slova Páně k sv. Terezii z Avily: „Co by bylo ze světa, kdybych mu nebyl milostiv pro duše, které rády trpí se mnou a pro mé zájmy!“

ČÁST PRVNÍ

UVEDENÍ DO DUCHA SMÍRNÝCH OBĚTÍ

KDO JSOU SMÍRNÉ OBĚTI SRDCE JEŽÍŠOVA?

Smírné oběti jsou katoličtí křesťané, kteří se z lásky k Bohu dokonale obětují nejsvětějšímu Srdci Pána Ježíše, aby mu podávali smírné zadostučinění za urážky naší doby a aby svou obětí co nejvíce zbloudilých duší opět přivedli k Srdci dobrého Pastýře.

Smíru zasvěcují celý život se všemi modlitbami, pracemi a se vším utrpením. Proto se musejí snažit, aby celý jejich život byl prodchnut duchem oběti.

Smírné oběti se oddávají bez výhrady přesvatému Srdci Páně, aby s nimi jednalo po libosti, a uvolují se již napřed, že v duchu smíru budou přijímatí všechna tělesná i duševní utrpení, která na ně Boží Prozřetelnost sešle. Nemusejí prosit o zvláštní kříž, nýbrž projevují jen ochotu, že dobrovolně přijmou a na smír budou z lásky obětovat Bohu všechny zkoušky, kterými Pán podle svých věčných láskyplných úradků tříbí duše.

Život smírné oběti proto právem můžeme nazvat nejkrásnějším květem v zahradě Srdce Ježíšova a vrcholem úcty k němu; neboť smírné oběti nejlépe chápou ducha pobožnosti k božskému Srdci Páně; dokazují mu lásku nejen slovy, ale i skutky: *praktickým obětováním sebe samých*⁴⁾.

Pro vzájemné povzbuzení a účast v zásluhách a výsadách bylo založeno *sdrúžení smírných obětí SSO*. Jeho účelem je podávat skrze Pannu Marii ve spojení s bož-

ským Srdcem Páně nejsvětější Trojici smírné zadost-
učinění za hříchy lidstva, vyprošovat hříšníkům obrá-
cení a obětovat se za kněze, za bohoslovce a za jiné
osoby Bohu zasvěcené, aby dosáhli dokonalosti a aby
Bůh žehnal jejich apoštolské činnosti.

Na ten účel obětují smírné oběti Bohu svůj vnitřní
život, svou činnost a své utrpení. Neprosí o zvláštní
kříže, ale uvolují se již napřed, že z lásky k Bohu bu-
dou v duchu smíru přijímatí vše, co jim pošle Boží
Prozřetelnost.

V naší vlasti je sídlo smírných obětí při kostele
svatého Michala archanděla v Přerově.

*Sekretariát sdružení smírných obětí je v mateřinci kon-
gregace sester Neposkvrněného Početí Panny Marie III. řá-
du sv. Františka z Assisi v Přerově, Šířava 7. Sekretariát
vydává zápisné lístky a vede členské seznamy.*

Chce-li se někdo stát členem sdružení smírných
obětí, stačí:

1. aby byl zapsán v seznamu členů SSO v Přerově,
Šířava 7;
2. aby měl pevný úmysl obětovati se a vytrvat v du-
chu smíru;
3. aby své obětování každý den obnovoval.

Nic z toho nezavazuje pod hříchem.

Členové mají podíl ve všech modlitbách a obětech
kongregace sester Neposkvrněného Početí Panny Ma-
rie a všech členů sdružení.

Jako od počátku Církve tak i nyní po založení Sdru-
žení smírných obětí se tisíce zbožných katolíků doko-
nale obětují Bohu na smír a jsou pravými smírnými
oběťmi božského Srdce Páně, ač nejsou zapsáni v žád-
ném smírném sdružení ani spolku.

Kapitola první.

ÚKOL SMÍRNÝCH OBĚTÍ.

Proti sdružení smírných obětí by se snad mohlo namítat, že v naší době, kdy se tolik lidí lhostejně nebo zlovolně odvrací od Boha, je třeba znovu oživat ducha víry spíše horlivou veřejnou činností než tichou a skrytou modlitbou a obětí.

Na tu námitku odpovídáme: Právě proto, že božské Srdce Páně je dnes tupeno a uráženo víc než jindy, je nyní třeba především smírného zadostučinění. Smíru si Kristus Pán výslovně přeje. Vlažnost, potupy, svatokrádeže mu hledí smírné oběti hradit modlitbou, prací, utrpením z lásky ve spojení s jeho nekonečnou obětí. Podle slabých sil se účastní vykupitelského díla Ježíše Krista, aby jeho milosti přivlastňovaly lidstvu.

Tento skrytý apoštolát smírných obětí je velmi důležitý. Nikterak nepodceňujeme význam vnější činnosti pro záchranu duší; ale nesmíme zapomínat, že *nejúčinnějším prostředkem milosti je oběť*. I Kristus Pán vykoupil svět více přehořkým utrpením a smrtí než kázáním na hoře.

Úkol smírných obětí je trojí:

1. Obětovati se z lásky k božskému Srdci Páně, aby se Bohu dostalo smírného zadostučinění za hříchy.

2. Obětovati se za obrácení hříšníků.

3. Obětovati se za kněze a za všechny pracovníky a pracovnice v apoštolátě, aby Bůh žehnal jejich apoštolské činnosti.

1. SMÍRNÉ ZADOSTUČINĚNÍ VELEBNOSTI BOŽÍ.

Především se smírné oběti oddávají božskému Srdci Páně, aby *nejsvětější Trojici Boží podávaly náhradu a smír*, a to především za své vlastní nevěrnosti, potom i za hříchy jiných. To má býti jejich hlavním úmyslem při modlitbách, pracích, obětech a utrpeních. Tím ovšem není řečeno, že by přitom nesměly míti ještě jiné úmysly.

Smírné oběti se snaží být uráženému Srdci Páně pozemskými serafy, kteří touží jen po tom, aby mu vzdávali čest, chválu, dík a projevovali lásku a smír. Svému zadostučinění dodávají nekonečné ceny tím, že je *spojují s obětí Páně na kříži a na oltářích, a tak se ustavičně obětují s ním, v něm, skrze něho a pro něho.* V takových šlechetných srdcích, která zapomínají na své zájmy a žijí nezištně jen pro zájmy Srdce Ježíšova, má Kristus Pán veliké zalíbení.

Proto volá kardinál Mermillod k smírným obětem: „Máte býti potěchou nejsvětějšího Srdce Páně. Jako Magdalena máte vylévat na nohy svého božského Mistra vzácné masti modliteb a dobrých skutků, slzy zbožnosti a lásky. Jako Veronika máte osušovat jeho přesvatou tvář závojem pokorného odřikání. Přinášejte mu lásku, oddanost a oběť sebe samých na u-

smíření hrozných křivd, kterých se na něm dopouští naše zaslepené století.“

2. MODLITBY A OBĚTI ZA OBRÁCENÍ HŘÍŠNÍKŮ.

Směřuje-li první úkol smírných obětí ke cti božského Srdce Ježíšova přímo, má se druhým úkolem dosáhnouti téhož cíle nepřímou. Smírné oběti hledí obětováním sebe a celého svého života oslavovat božské Srdce Páně tím, že k němu *přivádějí mnoho pobloudilých a hříšných duší.*

Víme ovšem, že ani veškeré lidstvo není s to, aby učinilo zadost třeba jen za jediného hříšníka. Proto se smírné oběti také při tomto úkolu spojují s nekonečnou obětí Kristovou na kříži, která se na katolických oltářích ustavičně obnovuje.

Tím jejich modlitby, práce a oběti, samy o sobě ubohé, nabývají velké usmiřující ceny a *ovoce kříže přivlastňují i těm, kdo je téměř úplně ztrácejí hříchy a zatvrzelostí.*

Tak se snaží smírné oběti celým životem tajemně pokračovat ve vznešené smírné oběti kalvarské, „*vyplňující na svém těle to, co zůstává z útrap Kristových pro jeho tělo, kterým je Církev⁶⁾.*“ Tím také vykonávají duchovní kněžství podle slov sv. Petra: „*Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo⁶⁾.*“

Toto duchovní kněžství trvá v Církvi od počátku. Miliony horlivých duší je pochopily a vykonávaly, obětují své modlitby, práce a utrpení Bohu na smír a za spásu světa ve spojení s krvavou obětí Ježíše Krista.

3. MODLITBY A OBĚTI ZA KATOLICKÉ KNĚŽSTVO.

Smírné oběti vyprošují *katolickému kněžstvu* a jeho pomocníkům zvláštní Boží požehnání, aby nejsvětější Srdce Ježíšovo apoštolskou činností osob zasvěcených službě Boží bylo co nejvíce oslavováno. Tím působí smírné oběti *apoštolsky*. Obrácení hříšníků nebývá tak ovocem úsilí kazatelova na kazatelně ani zpovědní-kova ve zpovědnici jako — a to hlavně — dílem milosti Boží. Kněz je takřka jen potrubím, které duším přivádí milost, ano většinou dává jen vnější popud, aby milost Boží mohla působit. Milost se však musí vyprošovat a zasluhovat, a to hlavně obětí. Tak smírné oběti mohou být vydatnými pomocnicemi katolického kněžstva a míti velký podíl při záchraně duší.

O modlitbě za kněze praví sv. Terezie z Avily: „Modlitba za kněze se vztahuje nejen na kněze, za kterého se koná, nýbrž na všechny duše, které jsou mu svěřeny. Když se tedy modlíte za kněze, modlíte se za blaho celé Církve, a tím také nejlépe potěšujete Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti v jeho bolestném zármutku.“

Oběť za kněze oceňuje jeden učitel duchovního života takto: „Ježíš Kristus, božský vinný kmen, připravil světu na kříži životní nápoj, a na kříž povýšen všechno táhne k sobě. Právě tak, kdo trpí s Kristem a skrze něho, bude mnohým k požehnání a povznese je k výšinám jak dobrým příkladem tak přímlovou a usmiřující cenou své osobní oběti. Od brány klášterní, z cely panny Bohu zasvěcené, s obětního oltáře lidského srdce vane často Boží milost a slitování do

lidských příbytků.“ „Utrpení spravedlivých je spásou dějin⁷⁾.“

* *
*

Svatá myšlenka smíru má pronikat celý život smírných obětí. Jest jí zasvěcen nejen jeden den v měsíci — první pátek —, nejen jedno sv. přijímání, nejen jedna hodina každého dne jako v Čestné stráži, nýbrž každý rok se všemi dny a hodinami, minutami, okamžiky, každá mše sv. se sv. přijímáním, každý ctnostný úkon, zkrátka celý život se všemi modlitbami, pracemi, oběťmi, se vším utrpením.

Ale všechno, co můžeme obětovat božskému Srdci Páně na smír, je tak nepatrné, že to nijak nestačí, aby naše smírné zadostučinění bylo důstojné nekonečné Velebnosti Boží. Proto máme své modlitby, práce a utrpení spojovat co nejčastěji s předrahou obětí Krista Pána.

Smírné oběti mají také velmi *uctívat přesvatou Matku Páně* a své oběti podávat Velebnosti Boží jejíma nejčistšíma rukama: Jenom věrné dítě Panny Marie může být pravou smírnou obětí božského Srdce Páně. Panna Maria je prostřednicí všech milostí, a smírné oběti potřebují milostí mnoho, aby svému vznešenému úkolu dostály co nejlépe.

Nelze si myslit úkol krásnější, vznešenější, ideálnější, než je úkol smírných obětí. Je-li však účel smírných obětí tak vznešený,

KDO SE MŮŽE ODVÁŽIT NABÍDNOUTI SE V OBĚŤ SMÍRNOU?

Snad jen velmi svaté duše, odhodlané k obětem

až hrdinným, snad jen takoví katoličtí křesťané, které duch oběti povznáší až k lásce ke kříži a k utrpení?

Ano, to jest ideálem smírných obětí, ač ho třeba nikdy nedosáhnou. Nežádá se však, abychom měli takové ideální smýšlení již předtím, než se zasvětime na smír. Stačí milovat účinně Ježíše Krista a jeho božské Srdce. Naše láska se nesmí lekat obětí a musí být odhodlána myšlence smíru zasvětit všechno.

Smírnými oběťmi se mohou stát i takoví křesťané, kteří dříve božské Srdce Páně bolestně zarmucovali. Právě jako smírné oběti mají nejvíce příležitostí, aby tím větší láskou napravili své dřívější nevěrnosti a urážky. Každá smírná oběť, i kdyby žila sebedokonalěji, musí mít vždy na zřeteli především své vlastní hříchy. Vždyť i velcí světcové a světice vyznávali, že se nikdy nedovedou za své nevěrnosti dosti káti.

Na úkol smírných obětí upozorňujeme zejména lidi nemocné a takové, kteří beztoho musejí přinášet mnoho obětí a pod těžkým životním křížem téměř klesají. Tím jim prokážeme velkou službu lásky. Mohou nemoc a utrpení přijímat a snášet v duchu smírného zadostučinění. To, co se jim dosud zdálo tak těžkým, až nesnesitelným, se jim myšlenkou smíru velice ulehčí. Proto nemocní a trpící nemohou často Bohu ani dosti poděkovat, že smějí trpět na smír, a nadšeně líčí štěstí, které čerpají z myšlenky, že křížem a oběťmi mohou usmířovat božské Srdce Páně a přispívat k spáse hříšníků. Plně poznávají, že nejsvětější Srdce Ježíšovo zvláště na nich splňuje své zaslíbení: „Budu jim pramenem velkých milostí a jistým útočištěm v životě i v smrti.“

Smírnými oběťmi nemohou býti takoví křesťané, v kterých láska k Bohu vyhasla nebo tak zeslábla, že

vůbec nejsou schopni oběti. Kdo však není tak změkčilý a sobecký, kdo v sobě cítí šlechetnou touhu se obětovat, ať se jen zasvětil božskému Srdci Páně v oběť smírnou.

Kapitola druhá.

PROSTŘEDKY SMÍRU.

Prostředky, kterými hledí smírné oběti dosáhnout svého vznešeného cíle, možno rozdělit na dvě skupiny - na *modlitbu a oběť*. Heslem smírných obětí je tedy: Modlit se a obětovat, milovat a trpět! Jako Pán Ježíš smířil lidstvo s Otcem modlitbou a obětí, tak mají také smírné oběti plnit své poslání především těmito dvěma hlavními prostředky.

PRVNÍ PROSTŘEDEK: MODLITBA.

Smírné oběti uctívají božské Srdce Páně předně smírnými pobožnostmi. Ovšem žádná pobožnost není podstatným prostředkem smírné oběti. Duch smírné oběti, jak již jméno naznačuje, musí se jevit hlavně druhým prostředkem, totiž obětí. Toho prostředku může smírná oběť používat hrdinně, aniž koná některou z pobožností tuto uvedených.

Při pobožnostech si hledíme zachovat vnitřní svobodu. Vyberme si, co se pro nás právě hodí. Zvláště pamatujme, že pobožnostmi nesmějí trpět naše stavovské povinnosti. A k ničemu, co samo sebou nezavazuje pod hříchem, se nevážeme ve svědomí, ani když se zasvěcujeme božskému Srdci Páně v oběť smírnou.

1. SLAVNOST PRVNÍCH PÁTKŮ.

Ctitelé božského Srdce Páně velmi rádi oslavují sv. přijímáním první pátky měsíce, nebo, nemohou-li pro vnější překážky přistupovat k sv. přijímání na první pátek, hledí to hradit aspoň na první neděli. Velice se oslava prvních pátků doporučí smírným obětem.

Právě této pobožnosti si žádal Kristus Pán na smír. Jednou na první pátek se zjevil sv. Marketě Marii Alacoque a stěžoval si jí, jakým chladem a nevděkem většina lidí splácí jeho lásku a dobrodiní, a žádal světici: „Na usmíření toho přistupuj v první pátek každého měsíce k sv. přijímání.“

V jednom dopise sv. Markety Marie čteme: „Pán Ježíš mi nařídil, abych přistupovala k sv. přijímání v první pátek každého měsíce a podávala tím smírné zadostučinění za urážky nejsv. Svátosti.“

Na pobožnost prvních pátků se vztahuje velké přislíbení Páně k sv. Marketě Marii Alacoque: „Z ne-smírného milosrdenství svého Srdce ti slibuji, že má všemohoucí láska udělí všem, *kdo po devět po sobě jdoucích prvních pátků mě přijmou, milost konečného setrvání. Nezemrou v stavu nemilosti a bez svátostí. Mé božské Srdce jim bude v posledním okamžiku bezpečným útočištěm.*“ Není divu, že tisíce, ano miliony katolíků v první pátky přistupují k stolu Páně, aby se na nich vyplnilo toto přislíbení.

Zvláště od té doby, kdy bylo zavedeno častější sv. přijímání, bývají první pátky v mnohých farnostech opravdovými svátky. Na sta mužů a jinochů podává sv. přijímáním Srdci Páně smírné dostiuchinění a slavnostně je odprošuje za urážky, které se mu dějí v nej-

světější Svátosti oltářní. Smírné oběti ovšem nesmějí zůstat za ostatními.

Kdo přijme svátosti v první pátek měsíce, účastní se pobožnosti k božskému Srdci Páně v některém kostele a pomodlí se na úmysl sv. Otce Otče náš, Zdrávas a Sláva Otci, může získat plnomocné odpustky. Kdo se nemůže účastnit veřejné pobožnosti, získá přece plnomocné odpustky, vykoná-li soukromě nějaké modlitby na usmíření urážek božského Srdce, přijme svátosti, navštíví kostel a pomodlí se tam na úmysl sv. Otce. Kdo tyto modlitby vykoná v kterýkoli jiný pátek, získá po každé 7 let odpustků. (Čís. 220 odpustkové sbírky „*Pia preces et Opera*“.)

2. SMÍRNÉ SV. PŘIJÍMÁNÍ.

Smírné oběti přistupují k sv. přijímání nejen o prvních pátcích, ale také jindy, pokud možno každý den. Obětují je na úmysl, aby božskému Srdci Páně podávaly smírné zadostučinění.

Jako pobožnost prvních pátků tak i smírné sv. přijímání bylo zavedeno na přání samého Krista Pána. Pravil totiž k sv. Marketě Marii: „Přicházím do tvého srdce, abys mi zářem lásky hradila urážky v nejsvětější Svátosti. Aspoň ty mě potěš tím, že se všemožně přičiníš, abys usmířovala lidský nevděk. Přijímej mě proto ve velebné Svátosti tak často, jak jen ti poslušnost dovolí.“

Jindy jí pravil: „Prahnu po tom, abych byl v nejsvětější Svátosti uctíván, milován a co nejčastěji přijímán. Nenalézám však téměř nikoho, kdo by se snažil mě občerstvovat láskou, ač po ní tak toužím. Kdyby mi lidé projevovali aspoň trochu lásky, nepokládal bych za nic, co jsem pro ně učinil, ano, kdyby bylo možno, ještě víc bych pro ně vykonal a vytrpěl.“

A jindy: „Volím si tvé srdce za útulek, abych se

měl kam uchýlit, když mě pronásledují hříšníci a vypuzují ze svých srdcí. Když ti ukáží, že vyzývají Boží Spravedlnost, přijmi mě ve sv. přijímání, připrav mi trůn svého srdce a v adoraci se vrhni k mým nohám.“

Všecky tyto výroky Pána Ježíše se týkají i smírných obětí; rovněž tato jeho slova k sv. Marketě: „Klanitelé a ctitelé mého božského Srdce mají mi dokazovat lásku tím, že celým životem poskytují mému Srdci smírné zadostučinění za nevděk, který zakouším v Svátosti lásky.“ Smírné oběti to činí smírným sv. přijímáním.

Za ten skutek lásky slibuje Kristus Pán sv. Marketě Marii: „Když někdo touží přijmouti mě v nejsvětější Svátosti, mám z toho vždy takovou radost a útěchu, že při každém vzbuzení jeho touhy po mně jej odměňuji pohledem lásky, abych jej přitáhl k sobě.“

A jistě by mělo božské Srdce Páně ještě větší radost a útěchu, kdyby bývalo na smír obětováno i *první sv. přijímání*. Potřebu smíru děti snadno chápou, podá-li se jim návod. Jak by se tím usnadnila, prohloubila a zvroucněla příprava na vzácný okamžik prvního sv. přijímání, kdyby se již od počátku děti připravovaly v duchu smíru! Kolik cti a zadostučinění by se dostalo božskému Srdci Páně prvním sv. přijímáním jeho největších miláčků!

3. SMÍRNÁ MŠE SVATÁ.

Nejcennějším a nejúčinnějším prostředkem smíru je mše svatá. Při ní se přináší Velebnosti Boží obětní dar nekonečně cenný: jednorozený Syn Boží, pravý Bůh a pravý člověk; a to nejen od obětujícího kněze, ale i *ode všech přítomných věřících*, kteří obětují s ním

a skrze něho. Je to krásně vyjádřeno ve velebných modlitbách mešních.

Když kněz při obětování zvedá patenu s hostií, kterou obětuje Velebnosti Boží, přináší tu oběť nejen za sebe samého, nýbrž také za všechny přítomné, jakož i za všechny věřící křesťany, živé i zesnulé. Při obětování kalicha praví jménem přítomných, s nimiž je co nejvroucněji spojen: „Obětujeme ti, Pane, kalich spasení, vzývajíce tvou milostivost, aby se vznesl s příjemnou vůní před tvář tvé božské Velebnosti za naši i celého světa spásu.“ Na konci obětování se obrací k lidu se slovy: „Modlete se, bratři, aby má i vaše oběť příjemnou se stala u Boha, Otce všemohoucího.“

Při proměňování mluví kněz sice ze své plné moci hluboká slova, proměňující chléb a víno v Tělo a Krev Páně; ale hned potom obětuje Beránka Božího, přítomného na oltáři, ve spojení s věřícími: „Protož i pamětlivi jsouce, Hospodine, my služebníci tvoji i lid tvůj svatý, jak blahého umučení . . . Syna tvého, Pána našeho, obětujeme přejasně Velebnosti tvé z tvých darů a údělů oběť čistou, oběť svatou, oběť neposkvrněnou, chléb svatý života věčného a kalich trvalého spasení.“

Většina věřících si však toho vznešeného úkolu při mši sv. nebývá bohužel vědoma. Smírné oběti se mají s knězem spojovati tak, aby jeho rukama obětovaly božské Velebnosti Beránka Božího na oltáři jako smírnou oběť nekonečné ceny. Při každé mši sv., které jsou přítomny, kladou sebe se vším, co jsou a co mají, duchovně na oltář vedle sv. Hostie, vedle obětujícího se Krista, a s ním, *v něm a skrze něho* obětuje kněz také je se všemi modlitbami, pracemi, obětmi na svaté smírné úmysly věčného Velekněze.

Je nesmírný rozdíl mezi uraženou Velebností Boží a ubohostí usmiřujícího tvora. Ale nekonečná dobrota a nesmírné milosrdenství Kristovo přichází naší chudobě a malomoci na pomoc právě mší svatou. Jako ustavičná oběť smírná prochází Ježíš Kristus každého dne celým světem, aby svou božskou obětí dával Spravedlnosti Boží smírné zadostučinění za hříšné lidstvo. Provázejme jej v duchu od oltáře k oltáři a spojujme své modlitby, práce, oběti a utrpení s jeho neskonalé vzácnou obětí. Tím nabudou nekonečné smírné ceny i při naší ubohosti.

Proto se smírným obětem vřele doporučuji, aby se pokud možná každou hodinu uzavíraly do všech mší svatých, které se tu hodinu slouží v některém díle světa. Před modlitbou, prací, obětí, při utrpení si mohou na př. v duchu říkat: „Božské Srdce Ježíšovo, obětuji ti skrze neposkvrněné Srdce Panny Marie tuto modlitbu (práci, bolest) jako zadostučinění za své hříchy (nebo za hříchy světa a pod.) a na všechny úmysly, na které se ustavičně obětuješ v nejsvětější Svátosti oltářní. Spojuji svou oběť s tvou přesvatou obětí na oltáři. Amen.“

Tak z nesmírného pokladu mše svaté jednak vytěží přemnoho milostí pro sebe a pro veškeré lidstvo, jednak projeví Ježíši Kristu lásku, úctu a vděčnost na smír za ty, kdo jeho milosti nejen nedoceňují, ale přímo zahazují.

Aby se zamezilo nedorozumění, připomínáme, že samo o sobě stačí jen jednou za den, a to třeba ráno při vzbuzování dobrého úmyslu, poroučet se do všech mší svatých toho dne s vroucí prosbou, aby věčný Velekněz spolu se svou obětí obětoval i nás se vším, co jsme a co máme, božské Velebnosti.

4. NÁVŠTĚVY NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI.

Smírná oběť velmi pociťuje sladkou potřebu navštěvovat co nejčastěji Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti.

On tam bývá nejen po celé hodiny noční, ale i ve dne opuštěn, ač ve svatostánku prodlévá jen z lásky k nám, aby nás v pozemském slzavém údolí neza-
nechal jako opuštěné sirotky. Má stále plné náručí milostí pro ty, kdo mu chtějí býti společníky v jeho samotě. Ale jaké zklamání!

Tolik lidí přejde každou hodinu vedle jeho příbytku; tak snadno by mohli vkročit na čtvrt hodinku! Ale ani si na něho nevzpomenou. Jsou k jeho milujícímu a věrnému Srdci lhostejnější než ke kterémukoli srdci lidskému. Tím častěji mají k němu přicházet smírné oběti, aby mu věrnou láskou poskytovaly náhradu za chlad a netečnost jiných.

Přicházejme k němu s láskou a prosme o sílu, abychom dovedli z lásky k němu na smír trpět oddaně a beze stesku podle jeho příkladu. Vždyť on ve svatostánku mlčí ke všemu rouhání, ke všem zločinům, jako by byl bezmocný. Svatí Otcové jej nazývají *obětí mlčení*. Kéž je nám jeho mlčení příkladem v nejtrapnějších okamžicích našeho života, a nejen příkladem, nýbrž i silou a potěchou, abychom pod křížem a v povinnosti vytrvali do posledního dechu!

Abychom Pánu Ježíši hradili chladnost a netečnost lidskou, můžeme i na cestách pozdravovat Krista Pána ve svatostáncích, když spatříme věž kostela nebo kaple. Smírné oběti by se měly starat o čistotu a důstojnou výzdobu domu Božího, aby se Kristus Pán nemusil dělívat o svůj příbytek s pavouky. Ale nej-

větší péči mají věnovat čistotě a výzdobě svého srdce, aby bylo Pánu Ježíši milým útlukem.

5. ČESTNÁ STRÁŽ.

Čestná stráž je eucharistický spolek, jehož členové se mezi sebou dělí o jednotlivé hodiny denní a v hodině sobě vykázané konají před velebnou Svátostí čestnou stráž. Kdo nemůže přijít do chrámu Páně, prodlévá v ustanovenou hodinu u své věčné Lásky aspoň v duchu. Při čestné stráži hledíme milující oddaností božskému Srdci Páně hradit chladnost a nevděčnost lidskou.

Na slavnost božského Srdce Páně klade právem Církev sv. v oficiu Pánu Ježíši na rty slova: „Potupu a utrpení očekávalo srdce mé. Čekal jsem, kdo by se se mnou rmoutil, avšak marně; hledal jsem, kdo by mě potěšil, a nenalezl jsem“).

První podnět k Čestné stráži dala sv. Marketa Marie Alacoque. V jednom zjevení se jí nabídlí serafové, že by ji před velebnou Svátostí zastupovali, když ona je zaměstnána domácími pracemi.

Svatá Marketa Marie vzhledem k tomu praví: „Velice by se božskému Srdci Páně líbil spolek věřících, kteří by byli spojeni mezi sebou a s anděly, kteří mají za úkol uctívat a milovat nejsvětější Svátost oltářní. Oni by s námi a za nás přednášeli Pánu Ježíši vroucí modlitby a něžné povzdechy lásky, vzdávali by mu za všechny, kteří se s nimi spojují, hold na smír za neuctivosti, které se každodenně dějí před jeho božskou tváří.“

To přání sv. Markety a božského Srdce Páně se splnilo r. 1863 v klášteře sester Navštívení v Bourgu,

tedy v téže kongregaci, ke které náležela sv. Marketa. Z počátku se spojovaly k Čestné stráži před velebnou Svátostí se svatými anděly jen řeholní sestry; ale potom se spolek Čestné stráže velmi rychle rozšířil.

6. SVATÁ HODINA.

Také k této pobožnosti dal podnět sám Kristus Pán. Privil jednou k sv. Marketě Marii Alacoque: „Po každé v noci ze čtvrtku na pátek ti dám podíl v smrtelné úzkosti, kterou jsem trpěl na hoře Olivové. Zakusíš smrtelný zápas, který ti bude hroznější než sama smrt. Abys byla spojena se mnou při pokorné modlitbě, kterou jsem v úzkostiúpěl k Otci, chci, *aby ses mezi 11. a 12. hodinou noční se mnou modlila a tím usmiřovala Boží hněv, vyprošovala hříšníkům milosrdenství a osladila mi hořkost, že mě apoštolové opustili, takže jsem jim musil vytýkat, zdali nemohli ani jediné hodiny bdít se mnou.*“

Sv. Marketa konávala *svatou hodinu*, a nejsvětější Srdce Páně, jehož velkodušnost se nedá překonat šlechetností tvorů, ji odměnilo nespočtenými milostmi.

Podle příkladu sv. Markety Marie Alacoque konávají také jiní věřící pobožnost *svaté hodiny*.

Při *svaté hodině* se můžeme modlit rozličné modlitby, které se nějak vztahují k utrpení Páně, zvláště na hoře Olivové; na př. bolestný růženec, křížovou cestu, rozjímavou duchovní četbu o utrpení Páně a j.

Jak potěšující je myšlenka, že hodina temnosti a hříchu je také hodinou milosti a smíru! „Kolik hodin spánku se jen za jediný rok obětuje hříchu! Tisícové obětují většinu noci, ano i celé noci zábavám, divadlům, hýření. A nebylo by při dobré vůli možno

bdít hodinu s Pánem Ježíšem, chvilku nočního odpočinku zasvětit tomu, který víc než jednu noc probděl na modlitbách za nás¹⁾“ Kéž toto provolání z úst laikových najde hojný ohlas aspoň u smírných obětí!

Při společné svaté hodině možno získat plnomocné odpustky za obvyklých podmínek. Jinak při veřejné i soukromé odpustky 10 let ... čís. 139.

7. OBĚTOVÁNÍ NEJDRAŽŠÍ KRVE PÁNĚ.

Smírným obětem se také doporučí často obětovat nejdražší Krev a vodu, jež vytryskly z rány božského Srdce Páně, když bylo probodeno kopím. Tuto pobožnost zvláště pěstuje Čestná stráž, ale také ostatní smírné oběti mají co nejčastěji za den obětovat věčnému Otci předrahou Krev Páně, smírnou cenu našeho vykoupení.

Katolickému kněžstvu a všem osobám Bohu zasvěceným vyprošujeme zvláště touto pobožností veliký pokrok v dokonalosti a svatosti i potřebné milosti, aby zvítězili v pronásledování, které proti nim rozdmychávají temné mocnosti.

* * *

Apoštolát modlitby je zbožné sdružení, zřízené r. 1844, obdařené od papežů velmi četnými odpustky a často od nich důrazně doporučené. Usiluje o to, aby všichni katolíci častou a vroucí modlitbou a smírným zadostučiněním ve spojení s božským Srdcem Páně a s Pannou Marií, Prostřednicí všech milostí, pracovali o upevnění a rozšíření království Božího po veškerém světě.

DRUHÝ PROSTŘEDEK: OBĚŤ.

Teprve láskou k oběti zasluhuje smírná oběť svého

jména. Podle velkodušnosti v oběti lze rozeznávat několik stupňů obětního ducha.

Začátečníkům není třeba usilovat hned o nejvyšší stupeň, a kdo se cítí slab, ať se hledí propracovat jen k odhodlané vůli, že vše, co mu přináší všední život, bude vždy přijímat v duchu smíru. Chceme-li se státi smírnými oběťmi, nežádá se od nás nic neobyčejného, nýbrž jen to, abychom *obyčejné práce konali neobyčejně*, totiž s takovou láskou a tak dokonale, jak je nám v našich poměrech možno.

PRVNÍ STUPEŇ OBĚTNÍHO DUCHA: TRPĚLIVOSTA ODDANOST.

1. Obětním úkonem se smírné oběti odevzdávají bez výhrady přesvatému Srdci Ježíšovu, aby s nimi jednalo podle svého zalíbení. Uvolují se již napřed, že v duchu smíru budou oddaně přijímat a trpělivě snášet všechny kříže, všechna duševní i tělesná utrpení a všechny zkoušky, které jim Boží Prozřetelnost pošle.

Kristus Pán pravil sv. Marketě Marii Alacoque: „Chci, aby ses mé prozřetelnosti odevzdala bez výhrady, ať ti projevují něžnost, nebo tě navštěvují utrpením. Jen to si smíš žádat, co ti vnuknu. Jsem tvým vůdcem. Odevzdej se mi bez starosti a bez ohledu na sebe samu.“

Když byla světice při pohledu na svou ubohost a na své chyby zmatena, pravil jí Pán Ježíš: „Nestačím ti já? Čeho se bojíš? Cožpak může hrozit nebezpečí v náručí Všemohoucího dítěti tak milovanému, jako jsi ty mnou milována?“

Touž otázku může Kristus Pán položit každé smírné oběti, neboť každá je vyvoleným dítětem milosti Boží. Říďme se zásadou sv. Markety: *Nic nežádej, nic neodmítej!* Jaká hluboká moudrost je v ní! My, krátkozrací lidé, si často vroucně vyprošujeme milost, která není pro nás, a byla by nám jen na škodu, a bráníváme se všemožně řízení Božímu, ač nás vede k pravému blahu.

2. Obětovat se na smír neznamená tedy prosit o velké kříže. Bylo by velmi nemoudré modlit se na př.: „Pane, pošli na mne nemoc, neútěchu, vyprahlost, zbav mě vší pozemské opory, přátel, majetku, cti.“ I utrpení by nám mohlo být ke zkáze, kdyby přesahovalo naše síly. Kdyby nebylo podle vůle Boží, svádělo by nás k netrpělivosti, k nedůvěře a pod.

Sv. Marketa Marie Alacoque v jednom dopise líčí vznešenost a krásu kříže a svou touhu po utrpení. Ale upozorňuje: „Tím Vám neříkám, že bychom měli Boha o utrpení prosit. Nejdokonalejší je nic nežádat, nic neodmítat a v milující oddanosti se ponechávat Pánu Bohu, když se mu zalíbí nás křížovat a pokorovat.“

Sv. František Saleský píše: „Myslím, že si nesmíme sami vyprošovat trpkosti jako Kristus Pán, neboť je neumíme přemáhat jako on. Nám stačí, když je trpělivě snášíme.“

3. Kdo má ducha smírné oběti, je přesvědčen o velké ceně utrpení a nabízí se: „Pane, poslouží-li to k tvé větší cti, abych tě následoval nejen v radosti, ale i v utrpení, jsem k tomu ochoten.“ Někdy Kristus Pán na takovou velkodušnou nabídku odpovídá způsobem, který přirozenost bolí. Ale čím více obětí od nás žádá, tím více milostí nám dá, takže pak vše při-

jímáme se správným smýšlením, a trpíme nejen oddaně, ale i radostně.

Odvahy si dodáváme třeba takto: „Zraňuje-li mě tvá ruka a spočívá na mně těžce, nic proti tomu nemám, vždyť táž ruka byla pro mne probodena a přibita na kříž. Vodiš-li mě po příkrých a trnitých cestách, kráčím jen v tvých šlépějích; jiná cesta mě do nebe nepřivede. Podáváš-li mi trpký kalich, dáváš mi z lásky kapku z přehořkého kalicha svého utrpení, abych tě mohl co nejvíce oslavit, sebe spasit a mnoho duší přivést na tvé božské Srdce.

Vezmu tedy kříž Kristův odhodlaně a s láskou, ať se přirozenost vzpírá sebevíce. Přinutím svou vůli, aby souhlasila s každou obětí, a budu se tak dlouho přemáhat, až budu ochoten chtít vše, co Bůh chce, a nechtít nic, co by nechtěl on'“).

4. Nepopíráme, že naprostá odevzdanost Boží Prozřetelnosti není vždy snadná. I smírná oběť přitom někdy zapomíná, že cesty Boží nejsou cestami lidskými a že Bůh vidí mnohem dále než my, že *ví lépe než my, co je pro naše pravé blaho*. My často toužíváme jen po tom, co lichotí naší sebelásce a hoví přirozenosti. Bůh nám ovšem své velkolepé plány neodhaluje. Kde by pak byla naše zásluha?

P. Grou T. J. píše: „Když se některá duše odevzdá Bohu bez výhrady, naplňuje ji z počátku největší důvěrou, pevnou vírou v jeho zaslíbení, naprostou oddaností k jeho vedení. Potom však její důvěru rád zkoušívá. Zdánlivě jedná proti svým přislíbením, jako by oddanou duši opustil, přivádí ji do stavu duchovní temnoty, prázdnoty a vnitřního rozkladu, jako by ji chtěl zničit. Duše neví, na čem je. Vytrvá-li však přece v službě Boží a v ničem si nepovoluje, nýbrž ráda

mu obětuje i své nejdražší zájmy, doufá proti vši naději, jak praví sv. Pavel, tak tím Boha nejvýš oslavuje a shromažďuje si nesmírný poklad zásluh.“ Bohu tím podává vydatné zadostučinění za rouhání lidí, nespokojených s vedením Boží Prozřetelnosti.

Odevzdati se Bohu bez výhrady i v těžkých zkouškách se zdá velmi ideálním, ale vlastně by nám to nemělo být ničím zvláštním. Vždyť ani sebehouževnatějším odporem a vzpíráním nezměníme na řízení Boží Prozřetelnosti nic a sobě jen přitěžujeme. Udělejme tedy moudře z nouze ctnost tím, že se kříže chopíme s láskou a na smír za spásu duší.

DRUHÝ STUPEŇ OBĚTNÍHO DUCHA: DOBROVOLNÉ OBĚTI.

Kdo má první stupeň obětního ducha, vyhovuje podstatným požadavkům Sdružení smírných obětí. Ale smírné oběti budou chtít božskému Srdci Páně z lásky, která nepočítá, dávat co možná nejvíc, neboť ono tak rádo dává a všechno dává, ano z lásky k nám vydalo sebe samo. Proto si velkodušné duše ukládají také dobrovolné oběti a hledí radostně používat k tomu každé příležitosti. Vždyť právě oběti jsou nejvydatnějším prostředkem smírného povolání.

I. VĚRNOST V STAVOVSKÝCH POVINNOSTECH.

Stavovskými rozumíme povinnosti, které nám ukládá stav a postavení. Jejich věrné plnění ukládá na

ší ubohé přirozenosti nesčetně oběti. Čím více lásky k Bohu máme, tím větší věrností v povinnostech ji osvědčujeme, šlechetnou, ustavičnou věrností až do nejmenších maličkostí. I v maličkostech vidíme něco velikého: projev vůle Boží. Pán Bůh připojuje pro nás milosti k maličkostem. Poněvadž život je protkán maličkostmi, vyžaduje svědomitá věrnost v nich více statečnosti, než si myslíme. P. Grou T. J. praví: „Přiznávám se, že v svatosti neznám nic většího, než věrnost v maličkostech; nic nestojí tolik námahy.“

Činíme-li nebo trpíme-li pro Boha velké věci, snadno se do toho přimísí sebeláska. Maličkosti po té stránce nebezpečné nejsou. Jsou jistější a pro dokonalost vhodnější, neboť sebelásku znenáhla ubodávají. Věrností v malých povinnostech konáme ctnost nezištnou, bez marnivosti a lidských ohledů, jen abychom potěšili božské Srdce Páně. Ve velkých věcech se jeví víc velkodušnosti, v maličkostech víc pozornosti a něhy.

Nemilovali bychom dokonale, kdybychom zanedbávali třeba nejmenší příležitosti zalíbiti se Bohu a kdybychom se nebáli maličkostmi jej zarmucovat.

Vzhledem k věrnému plnění stavovských povinností jsou pro smírné oběti důležité tři věci:

1. VAROVATI SE DOBROVOLNÝCH CHYB.

Pán Ježíš pravil jednou svatě Marketě Marii Alacogue: „Uč se ode mne, neboť jsem svatý učitel a učím svatosti. Jsem čistý a nemohu trpět ani nejmenší chybičky.“

a) Kristus Pán tu nemíní chyby *nedobrovolné*, do kterých upadáme z nedostatku rozvahy, z unáhlení, ze

slabosti. Takových chyb se budeme dopouštět i při nejlepší vůli a při vši lásce k oběti, dokud budeme na světě. Jsou prostě spojeny s naší přirozeností následkem dědičného hříchu.

Nedobrovolnými chybami Pána Boha neurážíme. Když matka učí dítě chodit, nehněvá se na ně, když z počátku stále padá; naopak má soustrast s jeho slabostí a něžně se k němu sklání, aby mu pomohla nebo je zulíbala, když si ublíží. Tak i Pán Ježíš má s námi soustrast, když se dopouštíme chyb ze slabosti; a když se k němu po takovém pochybení pokorně vracíme, přijímá nás vždy s nejněžnější láskou.

Proto se pro takové slabosti ani neznepokojujme. Svatá Marketa Marie praví: „Nedejme se nikdy při pohledu na své chyby a křehkosti strhnout k neklidu a ke zmatku. Mohou nám být i velmi užitečné a dobré k poznání naší nicoty. A to poznání nás nesmí opustit ani na okamžik. Pokud svými zvrácenostmi neurážíme Pána Boha, musí nám být milé, že nám je Pán Bůh nechává pro pokoření.“

A kdybychom se už ani z unáhlení nedopouštěli chyb, musili bychom se vskutku obávat, že se budeme samolibě a pyšně vyvyšovat nad jiné. Když se z nepozornosti dopustíme zahanbující chyby, která nás pokořuje, děkujeme se žalmistou: „*Dobře mi, Pane, žeš mě pokořil*¹¹⁾.“

P. Grou T. J. o tom píše v Příručce pro vnitřní duše: „Učitelé duchovního života poznali, že Pán Bůh i nejsvětějším duším ponechává často některé chyby, kterých se přes veškeré úsilí nemohou zbavit. Proč? Aby poznaly, čím by byly bez milosti, aby nezpyšněly důkazy jeho přízně a byly způsobilé přijímat milosti s větší pokorou, zkrátka, aby v nich udržel jakousi

nelibost k sobě samým a vyprostil je z léček sebelásky, aby živil jejich horlivost a udržoval je v bdělosti, v důvěře v Boha a v ustavičné modlitbě. Naše nedokonalosti nás často nutkají k úkonům velmi ctnostným. Na př. prudkost, příkré slovo, zjevná netrpělivost bývají podnětem k pokorným úkonům, které dokonale hradí pochybení i pohoršení. Chyby se dopouštíme v prvním rozrušení, napravujeme je však s rozvahou a z vlastní vůle. Takový svobodný úkon sebezáporu se Pánu Bohu více líbí, nežli se mu mohla nelíbit chyba. Ale smírná oběť se má snažit, aby se čím dále tím více zbavovala i nedobrovolných chyb.“

b) Naprosto se však musíme varovat *chyb dobrovolných*. Smírná oběť již nenáleží sobě, nýbrž Pánu Ježíši. Proto má být živým svatostánkem a její srdce obětním oltářem, na kterém od východu slunce až do západu mají být přinášeny oběti. Prach a nečistota na svatostánku a na oltáři uráží vznešenost a důstojnost božského Hosta.

A poslyšme sv. Marketu Marii: „Kéž bychom poznali, jak velice škodíme své duši! Dobrovolnými chybami ji připravujeme o nesčetné milosti a vydáváme se v jisté nebezpečí. Pán odnímá duši svou přízeň a nevyslýchá její modlitby ani prosby těch, kteří se za ni modlí, dokud se zdráhá poslouchat jeho hlas a dokonale se k němu obrátit.“

P. Grou o tom píše: „První rozhodnutí, když se Pánu Bohu oddáváme bez výhrady, musí být: *Nikdy se nedopouštět dobrovolných chyb, nikdy nejednat proti svědomí, nikdy Bohu nic neodpírat!*“

2. DBÁT VĚRNĚ DENNÍHO POŘÁDKU.

Aby smírné oběti mohly co nejvěrněji plnit stavov-

ské povinnosti, doporučí se jim vřele, aby si stanovily denní pořádek, kterým by se pak nezvratně řídily přes všechny nálady a rozmary. Nutně si musejí ustanovit určitou hodinu na ranní vstávání a vždy ji přísně zachovávat, nežádá-li důležitý důvod výjimku.

Při *ranní modlitbě* se mají odevzdat božskému Srdci Páně a všechny své myšlenky, slova, skutky spojit s jeho nejsvětějšími úmysly.

Po ranní modlitbě, dovolí-li čas a poměry, čtvrt nebo půl hodiny *rozjímání*. Spoj se s tajemným životem modlitby, kterým žije Pán Ježíš v nejsvětější Svátosti. Obětuj jeho modlitbu nejsvětější Trojici a pros Pána Ježíše a jeho přesvatou Matku, aby tě naučili se modlit.

Denně pokud možno obcuj *mši svaté*. Nespokoj se však jen tím, že jí budeš zbožně přítomen, nýbrž s Pan-nou Marií obětuj rukama knězovými božského Beránka věčnému Otci, odevzdej se Bohu jako oběť jemu zasvěcená a s ním co nejvroucněji spojená. Tvůj život ať je žitou mší svatou.

Podle přání božského Srdce Páně přistupuj pokud možno každý den k *sv. přijímání*. Při něm se mu obětuj co nejvroucněji.

Mezi dnem pozvedej často srdce k Bohu, spojuj se s božským Beránkem obětním na oltářích a obětuj jej a s ním i sebe a všechny své stavovské povinnosti, modlitby a utrpení věčnému Otci na smír.

Hleď každý den vykonat třeba sebekratší *návštěvu velebné Svátosti*. Kristus Pán si bolestně posteskl sv. Marketě Marii: „Od většiny lidí se mi dostává jen nevděku, který mi projevují ve Svátosti lásky neuctivostí, rouháním, chladností a pohrdáním. Aspoň ty mi dělej radost a napravuj všemožně jejich nevděk.“

Smírným obětem je také sladkou povinností konávat často s Pannou Marií křížovou cestu a obětovat předrahou Krev na ní prolitou za potřeby sv. Církve a za spásu duší.

Podobně se spojují s Pannou Marií při rozjímání o tajemstvích jejího božského Syna. Výborně se jim k tomu hodí modlitba sv. růžence, kterou si každý den uvádějí na paměť život Ježíše Krista.

V denním pořádku smírné oběti nesmí chybět *zpytování svědomí* při večerní modlitbě. Ať si při něm odpoví na tyto otázky: Dopustil jsem se dnes dobrovolné chyby? Zamítl jsem vědomě vnuknutí milosti? Odepřel jsem vědomě Pánu Ježíši nějakou oběť? - Poznáme-li při zpytování, že jsme se dopustili vědomé a dobrovolné chyby, poprosíme Pána Boha za odpuštění a uložíme si pokání, abychom chybu napravili.

Duchovnímu životu smírných obětí velmi prospívá také *zvláštní zpytování svědomí*. Při něm se soustřeďujeme jen na jednu chybu nebo na jednu ctnost a setrváváme při ní tak dlouho, až se chyba vymýtí nebo ctnost hluboce v duši zapustí kořeny. Dvakrát za den nebo aspoň každý večer se zpytujeme o této zvláštní věci. O zvláštním zpytování svědomí důkladně pojednává kniha P. Al. Storka T. J. Z duchovního života. Tu knihu by měla znát každá smírná oběť.

Světským lidem bývá těžko důsledně konávat zpytování svědomí a věrně se řídit pevným denním pořádkem. Ale tím lépe právě pro smírné oběti, neboť obtíže, spojené s věrným zachováváním denního pořádku, přinášejí velké požehnání.

3. ZACHOVÁVAT SVĚDOMITĚ STANOVY.

U řeholních osob náleží k stavovským povinnostem

věrně zachovávání řeholních předpisů. To poskytuje smírným obětem v klášteře nesčetné příležitosti k osvědčení obětního ducha. Chce-li řeholní osoba věrně a svědomitě zachovávat všechny, i nejmenší a zdánlivě nepatrné předpisy, musí se vlastně stále obětovat. Nikdy se nesmí tázat: „Co by mi bylo nyní osobně příjemné? Co by nejvíc vyhovovalo mým zálibám a touhám?“ Místo toho se vždy táže: „Čeho teď ode mne žádají stanovy?“ Právě tím se stává řeholní život ustavičnou obětí.

Kdyby se všechny smírné oběti v klášteřích řídily zásadou sv. Jana Berchmanse: „Raději se dám rozsekat na kusy, než bych lehkomylně, bez dostatečného důvodu přestoupil třeba nejmenší řeholní pravidlo,“ mohly by každý den přinášet přemnoho drobných obětí, a tak skvěle plnit své smírné povolání.

Kolik obětí stojí na příklad věrné zachovávání mlčení! Právě tento zdánlivě nepatrný předpis je nejvyšší důležitý pro duchovní pokrok, neboť řeholní osoba, která nezachovává svědomitě mlčení, není schopna vésti vnitřní život, a nikdy se nepovznese k stálému a důvěrnému styku s Bohem.

Není těžké zachovávat řeholní stanovy den, dva dni, týden, čtrnáct dní. K tomu se občas vzchopí každá řeholní osoba. Ale zachovávat věrně stanovy po celá léta, nikdy nepřestoupit z lehkomylnosti nebo z lhostejnosti ani nejmenší předpis, to je těžké, ano hrdinské. A řeholní osoba se tím stává dokonalou smírnou obětí.

V klášteře tedy jsou příležitosti k obětem vždy po ruce. Věrné plnění stanov je přináší při každém kroku. Ale snad i nejedné smírné oběti v klášteře se týkají slova sv. Bonaventury: „Mnozí si přejí pro Krista

obětovat život, a zdráhají se pro něho snést malou obtíž, kterou ukládá snadný předpis. Kdyby se ti ukládala věc velmi těžká, snad by se to mohlo omluvit. Jak se však můžeš ospravedlňovat, když přestupuješ předpis tak snadný?“

Smírné oběti řeholní ať také uváží výrok sv. Alfonsa: „Řeholní osoba nejedná dobře, když v době, určené stanovami k práci nebo k zotavení, se modlí nebo koná kající skutky. Takové nevčasné pobožnosti nazývá P. Alvarez T. J. kradenými oběťmi, a takové oběti Pán Bůh nepřijímá¹²⁾.“

Svatá Magdalena de Pazzi říkávala, že nejvíce zásluh si může řeholní osoba nastřádat a nejvíc na smír vytěžit, když se pokud možno účastní všech společných úkonů. Sv. Jan Berchmans říkával, že *společný život jest jeho největším pokáním*. Nemoc nebo naléhavá práce může sice poněkud připustit výjimku, ale příčinou výjimek a přestupků bývají často ne tak práce, jako spíše lenost a nedostatek lásky k řeholním stanovám. Jiní jsou právě tak nebo ještě více nemocní než my, nebo nejsou méně přetížení prací než my, a přece se ani o vlásek neuchylují od těchž předpisů, od kterých my tak snadno žádáme výjimky. Kdo rád zachovává řeholní předpisy a miluje oběti pro božské Srdce Páně, snadno si najde způsob, jak spojit obojí povinnost. Láska je vynalézavá.

II. VĚRNOST K MILOSTI.

Smírná oběť může osvědčovat obětního ducha také *věrností k vnukáním Ducha svatého*. Jeden zkušený řeholník praví: „Kdo jen poněkud dává pozor na sebe a na své nitro, snadno zaslechne v srdci hlas bož-

ské milosti, a to tím lépe a tím častěji, čím horlivěji popřává sluchu tomu hlasu. Poznává, že jej milost Boží od případu k případu nabádá k ctnostem, na př. k trpělivosti, k tichosti, k laskavosti, k odevzdání do vůle Boží, nebo aby přemáhal lenost, marnivost, smyslnost, svévoli atd.“

Kdo je důsledně poslušen dobrých vnuknutí, nutně prospívá ve ctnosti. Cvičení dává umění. Tím také připravuje a rozšiřuje své srdce, aby obsáhlo ještě víc a větších milostí, neboť Bůh se nedá od svých tvorů překonat velkodušností. A konečně zakusí na sobě samém pravdivost výroku jednoho svatého učitele duchovního života: „Jen málo křesťanů poznává, co velkého by z nich mohl Bůh udělat, kdyby se bez výhrady odevzdali jeho vedení a popřávali sluchu jeho milosti.“

1. Po čem však lze poznat pravé vnuknutí milosti? Abychom si na tu otázku mohli správně odpovědět, musíme při popudech *k důležitým věcem* dbáti těchto zásad:

a) Je dílo, ke kterému se cítíš puzen, dobré?

b) Je moudré a rozumné? Nepřekáží většímu dobru? Nemohlo by snad mítí zlé následky?

c) Jest úmysl svatý, pohnutky nadpřirozené? Skutky hodnotíme podle pohnutek.

d) Je skutek prodchnut umrtvováním, láskou? Co pochází z přirozenosti, zavání vždy sebeláskou.

e) Je vnuknutí provázeno klidem a důvěrou v Boha? Nejjistější známkou, že vnuknutí je pravé, je klid a pokoj srdce.

f) Je puzení trvalé? Záliby, přání, plány, které máluje obrazivost, bývají nestálé jako tato měnivá duševní mohutnost. Přecházejí a střídají se velmi rychle.

Podle toho lze poznat i pokušení zlého ducha, která také často přicházejí fantasií¹⁸⁾).

Ve věcech *méně důležitých* se nemá dlouho uvažovat, čím se Bohu více zalíbíme, zdali modlitbou růžence či mariánského oficia; zdali máme navštívit nemocného či se účastnit odpolední pobožnosti; máme-li jít raději na kázání či na požehnání. Podle rady sv. Basila vykonáme vždy prostě a nenuceně, co se nám právě zdá vhodnějším, abychom nemařili úvahami čas a nevydávali se v nebezpečí neklidu nebo pověrčivosti. Cena skutku záleží na tom, s jakou láskou k Bohu je konán.

Někdy nás něco nutká, abychom vykonali věc, třeba méně důležitou, ale kterou jistě poznáváme jako dobrou, a lze nám ji dobře provést nejen beze škody, ale i k velké Boží oslavě. Takové nutkání možno klidně považovat za vnuknutí milosti.

Některé úzkostlivé a přepjaté osoby se rády zabývají sebou a při každém kroku cítí neklidné nutkání, aby se něčeho zřekly a konaly proti svým náklonnostem a přáním. Takoví lidé se musejí snažit klidně konat povinnost bez zřetele na to, co v tom onom okamžiku je lepší a dokonalejší. Vztahuje se na ně rada Bossuetova jedné dámě:

„Celkem se radí přinášet malé oběti, poněvadž tím dosahujeme milosti k obětem větším. Konáme-li to však neklidně, je lépe toho zanechat. Duševnímu klidu dávejme přednost před malými oběťmi, které bychom hned chtěli přinášet a hned zase opomíjet.“

Abychom si zajistili vnitřní klid, dělejme si předsevzetí jen na jediný den a všecku pozornost věnujme přítomnému okamžiku. Sv. Terezie z Lisieux v naprosté oddanosti pamatuje toliko na dnešní den. Tak

dovede výtečně zaplašovat všechny nepokoje. Praví:
„Nač starati se mám, že temná budoucnost?
Prositi pro zítřek? — Ó, nežádej to jen!
Dej mi své lásky dar, zachovej milost svou
pro dnešní jenom den!“

Jindy praví: „Trpím jen okamžik. Jen proto si člověk zoufá a klesá na mysl, že se znepokojuje myšlenkami na budoucnost a na minulost ¹⁴⁾.“

2. Nikdy ovšem nesmíme odmítati vnuknutí, která jsou zcela jistě od Boha, ani tehdy, když nás něco stojí.

Sv. Marketa se toho v dopisech často dotýká: „Nesmlouvejme s milostí, když nás nutká, abychom poznali dobré a varovali se zlého. Takového vnuknutí musíme poslechnout odhodlaně, přes přirozený odpor. Neboť milost, která nás nyní pudí mocně, znenáhla zemdlí, ustane, vzdálí se a zanechá nás chladnými a necitelnými k naší velké škodě. Potom bude pozdě a marně bychom o ni prosili a lkali. Čím více si s milostí zahráváme, tím déle nás božské Srdce Páně nechá na milost čekat. Kéž nás Bůh toho neštěstí chrání!“

Tato hrozba se splnila již na mnohých duších. Smlouvaly s milostí, až je Pán opustil. Dříve v nich milost působila velmi mocně a přitahovala je k božskému Srdci Páně, ony však byly k Božímu hlasu hluché. Nechaly Pána „stát u dveří svého srdce a klepat“ ¹⁵⁾“ marně. Neotevřely mu, a on unaven dlouhým čekáním se vzdálil.

Opat Chautard O. C. R. praví: „*Pán Ježíš se k nám blíží milostí přítomného okamžiku, máme-li se modlit, býti na mši svaté, věnovat se duchovní četbě, cvičit se v trpělivosti, v horlivosti, v odříkání, v přemáhá-*

ní, v důvěře, v lásce. Osmělíte se odvracet od Ježíše nebo se mu vyhýbat¹⁶⁾)?“

3. Proto se smírným obětem velmi doporučím, aby při každém svatém přijímání obnovovaly předsevzetí, že Pánu Bohu toho dne *nic neodeprou*, ani kdyby od nich žádal oběti, že tedy stůj co stůj budou věrně používat každé milosti.

Smírná oběť, která touží po vnitřním životě, mimovolně se co chvíle táže: Co by Kristus Pán činil a jak by se choval na mém místě? Co by mi poradil? Čeho ode mne žádá v tomto okamžiku? U duší, které touží spojovat se s Ježíšem skrze Marii, nabývá tato bdělost rázu ještě mnohem vroucnějšího. A jejich srdci je potřebou, aby se ustavičně utíkaly k této dobré matce¹⁷⁾.

Kdyby při večerním zpytování zjistily, že, ač je svědomí k oběti nutkalo, přece ji Pánu Ježíši odepřely, pokoří se před ním upřímně, vzbudí lítost, uloží si na smír samy pokání, obětují na smír předrahou Krev Páně a poprosí o milost, aby zítra byly velkodušnější.

III. POSLUŠNOST K PŘEDSTAVENÝM.

Smírná oběť může s velkým prospěchem plnit své smírné poslání dětinnou, radostnou poslušností k představeným. Největší význam má poslušnost pro smírné oběti řeholní, ale pokyny o ní prospějí také ostatním. Každý je povinen někoho poslouchat: rodiče, vychovatele, duchovní správce a zpovědníky, vrchnosti a představené v povolání. Smírné oběti mají *poslouchat přesně a radostně, dokonale, bez výhrady, nezištně.*

1. PŘESNÁ A RADOSTNÁ POSLUŠNOST.

Smírné oběti mají představené poslouchat tak přesně a radostně, jako by jim rozkazoval sám Pán Ježíš. V osobě představených mají spatřovat netoliko tvora, který podléhá omylům a nedokonalostem, ale samotného Boha, a poslouchat z lásky k němu.

a) Kolik příležitostí k přesné poslušnosti přináší denní pořádek! Rychle ráno vstávat, včas docházet k duchovním úkonům, k práci, k zotavené atd. Při každém znamení zvonu a při každém rozkaze si má smírná oběť pomyslit: „*Mistr je zde a volá tebe¹⁸*!“ Z lásky k němu budu dochvilná, v poslušnosti svědomitá, rychlá, ochotná. Stojí-li ustavičná věrnost mnoho obětí, tím lépe.

b) A kolik příležitostí k oběti má, když se snaží poslouchat radostně! Neprojevit, jakou obětí je poslechnout nepříjemného rozkazu, není vždy snadné. Smírná oběť by se však měla tak ovládat, aby nikdo nepoznal, dělá-li něco ráda či nerada, a jevit se v poslušnosti vždy stejně radostnou.

Proto i na nemilé rozkazy odpovídá ochotně: „Ano, s radostí!“ Radostnou poslušností by měla u představených budit dojem, že jí nelze udělat větší radost než obtížným rozkazem, poněvadž se jí tím poskytuje příležitost k smíru.

2. DOKONALÁ A NAPROSTÁ POSLUŠNOST.

a) Poslušnost smírné oběti je dokonalá a úplná, když se vztahuje na celou její bytost se všemi schopnostmi. Má být *dokonalá v jednání, ve vůli, v úsudku.*

Nestačí tedy, aby smírná oběť jen zevně každý roz-

kaz vykonala přesně a dobře; to by její poslušnost byla dokonalá jen v jednání. Musí svou vůli tak zpracovat, aby ve všem souhlasila s vůlí představených. Toho lze téměř vždy dosáhnout. Předvádí vůli tolik pohnutek, až se poslušně podrobí rozkazu, proti kterému se z počátku vzpírala.

Kdybychom se spokojovali jen poslušností vnější, dokonalou toliko v jednání, ale uvnitř bychom proti rozkazu reptali a protestovali, nebylo by to nic jiného než politika a přetvářka. Poslouchali bychom, jen abychom ušli nepříjemnostem. Smírná oběť se však nepříjemností neleká, neboť z nich dovede těžit pro smírné účely božského Srdce Páně.

Smírná oběť musí poslušnosti podřizovat také úsudek. Velice by se prohřešila proti svému poslání, kdyby kritisovala představené nebo posuzovala jejich nařízení. Musila by si za to uložit pořádné pokání, aby pochybení hned odčinila.

b) Dále musí poslušnost býti *naprostá*. Nesmíme vypovédět, ani když nás poslušnost stojí sebevětší oběti. Svatá Marketa Marie píše spolusestře: „Hleďte být poslušná až k smrti, totiž k smrti svých přání a náklonností. Dávejte se řídit a o sobě rozhodovat bez odporu, ať je to Vaší přirozenosti sebetrpčí. Řekněte si: Nevstoupila jsem do kláštera, abych plnila svou vůli. Podrobujte vůli při každé příležitosti. Spojte svou poslušnost s poslušností Ježíše Krista v nejvyšší Svátosti, kde jest úplně skryt a zničen.“

3. NEZIŠTNÁ POSLUŠNOST.

Když se smírná oběť vytrvale Bohu odevzdá v přesné, radostné, dokonalé a naprosté poslušnosti, nedychtí

po chvále neb uznání, nýbrž poslouchá nezištně, s úmyslem, aby obětí své poslušnosti podávala Bohu co nejvíce smírného zadostučinění a zachránila co nejvíce duší.

V rukou představených má býti jako hůl, které užíváme, kdy, kde a k čemu se nám hodí. Když ji upotřebíme, nevychvalujeme ji za to, nýbrž bez okolků ji postavíme do kouta. A když ji pak zase bereme z kouta, poněvadž ji potřebujeme k něčemu třeba ještě nepříjemnějšímu, nečiníme jí napřed všemožné poklony, abychom ji pro svůj záměr získali, nýbrž ji prostě použijeme.

Smírná oběť by měla i při sebenepříjemnějších rozkazech říkat: „Ježíši, mé změkčilé přirozenosti je tentokrát poslušnost těžká, ale obětuji ti ji z lásky a ve spojení s tvou poslušností na oltáři, kam sestupuješ s nebe na slovo kněze, ať dobrého nebo špatného, a necháváš se od něho nosit a klást, kam on chce. Poslušností tě usmiřuji za neposlušnost těch, kdo se vzpírají tvým svatým přikázáním a autoritě tvé svaté Církve.“

IV. PRAVÁ LÁSKA K BLIŽNÍMU.

Smírného ducha můžeme osvědčovat také ve společenském životě, a to pravou láskou bliženskou. Průvodkyněmi a ozdobou lásky jsou: laskavá pozornost k bližnímu, horlivost v nezištných službách lásky, trpělivá shovívavost k chybám a slabostem bližního.

1. LASKAVÁ POZORNOST K BLIŽNÍMU.

Od smírných obětí žádá Kristus Pán, nejen aby ni-

koho nezraňovaly, nepohoršovaly, ale také aby prokázovaly bližnímu *laskavou pozornost a přívětivou ochotu*.

Smírná oběť v klášteře i v rodině má být tichá a pokorná, jak byl on a jak je dosud ke každému z nás. V každé společnosti si musíme být vědomi toho, že jsme na sebe navzájem odkázáni a že musíme myslet i na jiné, milovat je a cítit s nimi, chtít jejich dobro, prokazovat dobrodiní, zpříjemňovat je pokorou, být všechno všechněm, i chybujeícím a nám ubližujícím, přemáhat zlo dobrem, přizpůsobovat se bližním i nesympatickým.

Život společenský je nejvydatnějším zdrojem obětí. Prostředí, v kterém žijeme, osoby, s kterými se stýkáme, vybrala pro nás milující Prozřetelnost Boží, aby nám poskytla mnoho a vzácných příležitostí ke smíru za naše hříchy a za spásu duší.

2. HORLIVÉ A NEZIŠTNÉ SLUŽBY LÁSKY.

Smírná oběť má být ochotna prokazovat bližním služby lásky, povzbuzovat je, pomáhat a ulehčovat jim. Pro sebe má volit obtíže, námahy a poslední místo. Kdybychom toho vždy dbali, velice bychom se navzájem povzbuzovali.

Snažme se milovat přátele i nepřátele, přáteli každému ze srdce vše dobré, obětovat se pro duchovní i hmotné blaho bližních.

Nikdy nedávejme bližním pocíťovat, s jakými oběťmi jsou pro nás spojeny služby lásky, naopak, prokázujme je tak mile, že je každému rozkoší to přijímat. Láska k božskému Srdci Páně a horlivost pro svaté smírné povolání dovede kouzlití velmi půvabně úsměvy.

Kdo se nemůže odhodlat k službě lásky, prozrazuje, že v jeho srdci převládá ještě sobectví a nezřízená sebeláska. Srdce smírné oběti však má překypovat nezištnou šlechetností.

3. SHOVÍVAVOST A TRPĚLIVOST S CHYBAMI BLIŽNÍCH.

Ideálem smírné oběti má býti taková bliženská láska, jakou nic neotřese, jež se ničím neurazí, nemyslí zlého a je vždy ochotna odpouštět. Smírná oběť nesmí zraňovat milující Srdce Páně posuzováním, nelaskavými poznámkami o chybách bližního, naopak ovládnutím v řeči má vytahovat trny, které jiní do něho vrážejí.

Jejím ideálem má býti láska, která nezná závist, odporu, neshod; láska, která všechno trpí, všechno snáší, všechno statečně přemáhá; láska, o které píše sv. Pavel Korintánům:

„Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, lásky však neměl, byl bych jako měď zvučící a jako zvonec znějící. A kdybych měl proroctví a znal všechna tajemství a veškerou vědu, a kdybych měl všecku víru, takže bych hory přenášel, lásky však kdybych neměl, ničím bych nebyl. A kdybych rozdál na pokrmy chudých veškeren statek svůj a vydal své tělo k spálení, lásky však kdybych neměl, nic by mi to neprospělo ¹⁹⁾.“

Kdyby tedy smírná oběť přinášela i největší oběti, ale živila v sobě dobrovolný odpor nebo snad i nepřátelství proti bližnímu, její oběti by jí nic neprospěly. Božské Srdce by je nepřijalo. Řekl Pán: „Přinášíš-li tedy dar svůj k oltáři, a tam se rozpomeneš, že

bratr tvůj má něco proti tobě, zanechej tam dar svůj před oltářem a *jdí prve, smiř se s bratrem svým a potom přijď, oběť dar svůj* ²⁰).“

Láska k bližnímu má mít všechny vlastnosti, které uvádí sv. Pavel: „Láska je shovívavá, dobrotivá; láska nezávidí, nechlubí se, nenadýmá se, není ctižádostivá, nehledá vlastního prospěchu, neroztrpčuje se, nemyslí o zlém, neraduje se z nepravosti, nýbrž raduje se s pravdou; všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všecko přetrpívá. Láska nikdy nepomíjí ²¹).“

Miluje-li smírná oběť bližního takovou láskou, přináší na oltáři svého srdce ustavičné oběti.

V. UMRTVOVÁNÍ.

Vzplane-li duše láskou k Pánu Ježíši, zatouží obyčejně, aby pro něho také něco trpěla, když on tolik vytrpěl pro ni. Ráda by mu lásku dokázala třeba nejtěžšími kajícnostmi. Taková touha jest jistě dobrá, ale bylo by nemoudré prostě se jí řídit. V naší době nesneseme již tolik, kolik si mohli ukládat lidé dříve, nemáme-li utrpět vážnou poruchu na zdraví.

Velmi vhodně praví jeden učitel duchovního života: „*Křesťanská askese nesouhlasí s nerozumným zeslabováním těla. Umrtvování, která brání plnit povinnosti, pokládá za mravně nepřípustná. Mimo to se do takových úkonů snadno vmísí marnivost a samolibost. Jen pravá pokora a čistý úmysl činí kající skutky bohumilými.*“

M. Dominika Klára o tom praví: „Člověk snad koná velké a těžké pokání, a přece se tím neposvěcuje, protože sebeláska a pýcha mu všecko pokazí.

Dokonalost záleží ve spojení s Bohem. Toho dosáhneme sebezáporem, poslušností a pokorou. Kající skutky nejsou nikdy hlavní věc, nýbrž jen prostředek. Ke ctnosti nám napomáhají, jen konáme-li je pokorně, podle řehole nebo podle pokynů zpovědníka. Ale kdybychom si na nich zakládali, bylo by lépe jich zanechat.

Myslím, že přijímati trpělivě a s láskou *utrpení*, která nám posílá Bůh, je mnohem záslušnější než ukládat si kající skutky ze své vůle. Nedává-li nám Bůh síly k těžkým tělesným kajícnostem, ani jich nežádá. Tím více se pokořujeme uvnitř a prostě posloucháme. Právě ve vnitřním pokořování záleží pak naše pokání.“

O větších tělesných kajícnostech si pamatujme: Nemají-li takové kajícnosti požehnání poslušnosti, nemají ani usmiřující síly, jak Kristus Pán svatým osobám častěji zjevil. Zato drobným a důsledným sebezáporem může horlivá duše vydatně činit zadost i nejžhavější touze po kajícnostech.

Hlavně se umrtvujeme v tom, abychom se k ničemu nerozhodovali z nezřízené náklonnosti, nýbrž ze snahy jednati podle vůle Boží. Nevyhnutelnou pomůckou a výtečnou školou sebezáporu je zvláštní zpytování svědomí.

1. UMRTVOVÁNÍ SMYSLŮ.

Skromnost a ukázněnost skýtá smírné oběti mnoho příležitostí, aby se umrtvovala *v pohledech*. Velmi často může přemoci zvědavost očí, přerušiti četbu, když ji nejvíce zajímá, odložit na chvílku milý dopis nepřečtený, odpírat si všetečné pohledy na to, co dráždí smyslnost, a pod.

Jak často může umrtvovat *sluch*, když nepřijímá novinky, klepy, lichocení, nelaskavé poznámky o jiných, když dovede přeslechnout slovo urážlivé, nelaskavé a chovat se dále vlídně a nenuceně!

Mnoho drobných umrtvování může ukládat své *chuti*, když v jídle a pití si nejen nevybírá, nemlsá, nedává najevo, co jí chutná a co jí nechutná, ale právě z jídel nechutných si přibere a z chutných si vezme méně. Labužnictví je škůdcem tělesného i duchovního života. Z něho pochází odpor k umrtvování a nečistota.

Také *čich* třeba umrtvovat. Vybrané vůně změkčují a dráždí k smyslnosti. Apoštolským pracovníkům, ovšem ani smírným obětem, se nesluší, aby se kochali vůněmi, nýbrž mají se snažit, aby sami byli jiným libou životnou vůní k životu²²).

Smírné oběti nezhýčkávají ani *hmat* změkčilostí nebo smyslností. Trpělivě snášejí změny počasí, nepoddávají se pohodlnosti v držení těla, varují se zahálky, svědomitě používají každého okamžiku.

Takovým umrtvováním se ani trochu neškodí zdraví. Lze je konat nenápadně, nepozorovaně, neujdou však pozornosti toho, pro něhož je konáme. A Kristus Pán je přijímá s takovým zalíbením jako veliké kajícínosti, po kterých toužíme, ale nemáme k nim dovolení.

2. OVLÁDÁNÍ NEZŘÍZENÝCH NÁKLONNOSTÍ A VÁŠNÍ.

Ještě vzácnější oběti možno přinášet vnitřním umrtvováním - sebezáporem: ovládáním nezřízených náklonností a vášní, hlavní chyby a stinných stránek letory.

Naše náklonnosti, přání a vášně nesouhlasívají často ani zdaleka s Božím zákonem, s požadavky víry, se zásadami světců. Na cestě dokonalosti nás pokoušejí nezřízenosti, které se v nás ozývají a připomínají nám naši ubohost. Účelem sebezáporu však není přirozenost zničit, nýbrž zdokonalit. Musíme si činit násilí, *abychom jednali, jak žádá povinnost, a abychom byli, co býti máme.*

Jak praví P. Meschler T. J., jsme bohužel v stavu porušené přirozenosti, a to je stav nepořádku. Cítíme to až příliš dobře. Naše přirozenost jest jako sukovitý kmen; je proniknuta malichernými, nebezpečnými a často nečistými náklonnostmi a pudy, které nám dobro ztěžují a pudívají nás ke zlému a ke hříchu. Jsme plni samolibosti a hrdosti, žárlivosti a netrpělivosti, smyslnosti a nestálosti. I nejlepší člověk může úžasně klesnout, přestane-li se přemáhat. Povolíme-li třeba jednou zlým vášním, můžeme se dopustit neobyčejné špatnosti. Nebezpečná zvířata chováme pod zámkeni a pod závorami, ani zkroceným nelze věřit; a v člověku žije také zvíře. Není nic tak nízkého a špatného, aby toho člověk nebyl schopen, když jej pohánějí nezřízené vášně. Jediná pomoc jest ovládat se, zapírat.

Jediná vašeň stačí, aby nás zničila. Pustíme-li ji se zřetele, obnovuje se jako tasemnice. Neovládaná vašeň jest jako nepřátelské vojsko nebo nepřátelská pevnost v týle. Co je na naší přirozenosti, na našich schopnostech a vášních nezřízeného, co se protiví našemu věčnému cíli, to musíme ovládnout stůj co stůj. Nestačí sebezápor jen tu a tam výjimkou, nýbrž musí být všestranný a vytrvalý. Máme si nejen odpírat příjemné věci, ale také si ukládat oběti. Není to tak těžké, zapíráme-li se zásadně a dokonale (pomá-

háme-li si zvláštním zpytováním svědomí), modlíme-li se a máme-li trochu lásky k Bohu. A lásku k Bohu můžeme přece u smírných obětí předpokládat.

Nejprve se zapíráme v tom, co nám překáží v plnění stavovských povinností. Nejvíce práce si musíme dáti v boji proti *hlavní chybě*, poněvadž se těžko poddává. Hlavní chybou často narážíme u jiných, často se pro ni dopouštíme hříchu.

Zde lze přinést mnoho obětí. Jen se začneme zapírat odhodlaně. Neklesejme na mysli, ani když opět a opět upadáme. Čím více pochopení pro smír a čím více apoštolského ducha budeme mít, tím lehčí nám bude boj proti tomu nepořádku v nás.

3. UMRTVOVÁNÍ SRDCE.

Srdce smírné oběti musí cele a neděleně náležet Kristu Pánu, zvláště když si smírná oběť vyvolí panenství, nebo se snad i s Kristem Pánem zasnoubí slibem čistoty, buď soukromým ve světě nebo veřejným v stavu řeholním. Tu musí její srdce až do poslední buňky náležet Kristu Pánu. Kdyby v něm tedy našla ještě vlákenko, které není dosud zasvěceno lásce Boží, musí je bez milosrdenství vytrhnout, neboť Pán Ježíš je - po lidsku řečeno - žárliv, aby měl celou její lásku.

Panenskou smírnou obětí smí tedy oživovat *jediná láska*, a to láska k Pánu Ježíši. Má mít *jediné přání*: aby se líbila jemu. Má se snažit o *jediný cíl*: o čest a smír jeho božského Srdce. Jeho lásce nesmí nikdy klásti meze, aby mohla říci s nevěstou Velepísně: „Můj milý jest můj a já jsem jeho²³⁾“, ano aby se na ní vyplnila slova sv. Pavla: „Žiji pak již nikoli já, nýbrž žije ve mně Kristus²⁴⁾.“

Jakmile se zasvětí božskému Srdci Páně, nesmí již v sobě trpět jiné lásky, sice ji Kristus Pán opustí. Tak píše sv. Marketa: „Hledáte-li náklonnost tvorů a chcete-li se jim zalichotit, ztratíte náklonnost božského Srdce.“

Pravdu těch slov zakusila netoliko mnohá křesťanská panna ve světě, ale bohužel i mnohá duše Bohu zasvěcená. Dokud žila skutečně jen pro Krista Pána, byla v té lásce nevýslovně šťastna. Ale potom přišla náklonnost k tvorům, a láska k Pánu Ježíši odumřela. Je tedy zřejmé, že smírná oběť, když zasvětí Bohu své panenství, musí se takových nezřízených náklonností srdce zříkat.

Náklonnost k tvorům ucpává také božský pramen milostí, jak praví sv. Marketa Marie: „Pokud se budete obohacovat pomíjejícími věcmi, potud vám božské Srdce Páně bude své milosti odpírat. Ať hledáte sebevíc v marnostech klid a požitky, nakonec vždy v nich najdete jen neklid a zmatek. Pozemské požitky vám ucpou pramen milostí božského Srdce Páně a z vašeho srdce učiní neúrodnou planinu. Náklonnost k tvorům velmi překáží působení milosti a lásky ve vašem srdci. Chcete-li, aby ve vás vládla čistá láska, musíte všemu odumřít a tu náklonnost rázně přetrhnout, neboť se velmi protiví božskému Srdci Páně. Poněvadž toho nedbáte, nemáte zalíbení v modlitbě ani ve ctnosti.“

I když někomu srdce krvácí, musí tuto oběť Pánu Ježíši přinést. Od smírné oběti to božské Srdce Páně očekává.

4. UMRTVOVÁNÍ SEBELÁSKY.

Nezřízená sebeláska je největší nepřítelka dokonalosti.

Je bohužel ještě v každém z nás. P. Saint Jure T. J. píše velmi pravdivě: „Sebeláska proniká naši bytost až do morku a otravuje ji. Neušetří žádné činnosti, ať je pro Boha nebo pro bližního. Do všeho se přimíchá, vše se snaží více méně ovládnout. Nic není v člověku tak čisté, aby to nepotřísnila, nic tak svaté, aby to neznesvětila, nic tak vznešené, aby to nesnížila, nic tak omilostněné, aby toho nezneužila. Přitom se dovede tak přetvařovat a pracuje tak tajně a dovedně, že je velmi nesnadno přijít jí na stopu.“

Člověk plný sebelásky se téměř ustavičně zabývá sebou samým: jen na sebe myslí, jen o sobě mluví, jen pro sebe pracuje. Hledá stále to, co je mu nejpohodlnější, nedělá si svědomí z toho, že je tím jiným na obtíž. I při nejnepatrnějších bolestech je k sobě samá něha, samý soucit, ale přitom dovede být tvrdý a necitelný k utrpení jiných.

K sobě je pozorný a šetří se všemožně. Stále se bojí, aby se nepřetížil, ale nijak nešetří jiných, ač je vidí prací přetíženy. Nemilé práce rád přistrčí jiným, ale ani trochu se nesnaží, aby sám pomáhal nebo prokazoval služby lásky. Přitom si myslí, že každý je povinen mu sloužit; ani ho nenapadne, že by za to byl něčím povinen.

Libuje si v přebytku, nechce trpět nedostatek. Chce, aby mu bylo dáváno vždy vše, oč prosí, ale sám nechce dávat nic. Ano, domnívá se, že má právo si stěžovat, když se mu odepře sebemenší věc. Nemá ani zdání o tom, co je zapírat se a činit si násilí.

Člověk, hovějící sebelásce, nerad poslouchá, chtěl by o sobě rozhodovat nezávisle. Počíná si velmi samostatně, a kde jen může, hledí se z poslušnosti a závislosti vyzout. Vyhledává zaměstnání, která jsou

mu po chuti, má odpor k pracím, které se přičí jeho osobním náklonnostem. Proto je velice vynalézavý v důvodech proti nemilým rozkazům; dovede se v tom mistrně klamat. Na konec se sám domnívá, že hledá jen čest a slávu Boží, ač vše činí jen pro své vlastní uspokojení.

Sebeláska má své zamilované zvyky i zamilované pobožnosti. Proto naříká, je celá nešťastná a nedá se potěšit, musí-li z lásky k bližnímu opominout obvyklou pobožnost, nebo je-li vyrušena z obyčejného pořádku, který se jí stal druhou přirozeností.

Je směšné a pošetilé zabývat se tolik sebou samým, ano je to trestuhodné, když svaté zájmy božského Srdce Páně jsou tak poškozovány a když duše kolem nás hynou. Povznesme se tedy nad svou nicotnou, ubohou osobu do božského ovzduší, kde se nám málicherné hloubání o nás samých ukáže bezcenným proti vznešenému cíli, ke kterému jako smírné oběti máme spěti.

5. UMRTVOVÁNÍ PÝCHY.

Notnou práci dá každému umrtvování pýchy. Rodinu pýchy nám představuje P. Meschler T. J.:

Pýcha má několik dcer. První z nich je marnivost, stvoření samo o sobě mírné, ale trochu přihlouplé. Marnivost má několik dětí:

1. Samolibost má neobyčejně dobré mínění o sobě. Lichotí si, že má tisíce dobrých vlastností, které zálibně na sobě pozoruje. Proto se snadno domýšlí, že celý svět musí jen na ni myslet, jen jí se zabývat.

2. Hrdost se ráda odívá krásně a jemně a chtěla by mít všechno vkusné a ozdobné. Nejhorší je, že o ji-

ných smýšlí a mluví pohrdavě, a podle toho se k nim chová.

3. Chlubivost dovede téměř ustavičně mluvit o sobě. Hrdinkou každého vypravování činí sebe, a to ještě často na újmu pravdy. Sebe cení aspoň tak jako jiné, ne-li výše; neustává své zásluhy dávat na buben a uznává za dobré jen to, co činí sama.

Druhá dcera pýchy je ctižádost. To je bytůstka velmi nepokojná právě proto, že chce být ode všech ctěna. Má přemnoho ctižádostivých plánů a úmyslů. Všechny její snahy a skutky směřují k tomu, aby se domohla lidské přízně a pochvaly. Je u vytržení, dostane-li se jí uznání, a ničeho neopomíjí, aby ho dosáhla. Ale má se při tom na pozoru, aby se neukázala v pravé podobě. Naproti tomu velmi těžce nese, když se dostává uznání jiným. Někdy je však i sama pochválena, ale jen ze sobeckého úmyslu. Ze strachu před pokřením zakrývá zchytrale své nedokonalosti. Je velmi vynalézavá v tom, jak by své nedostatky aspoň zmenšila. Dovede si to podivuhodně zařídit, aby na ní vyniklo vše, co by jí mohlo zjednat vážnost.

Také ctižádost má několik dcer. Především závist, která velmi žárlivě pohlíží na dobré vlastnosti, na krásné skutky a úspěchy jiných. Proto ji stále něco nutká, aby po jiných slídila a mluvila o jejich slabostech a křehkostech, odkrývala jejich tajné chyby, nebo vymýšlela o nich chyby domnělé, jen aby její vlastní světlo zazářilo tím jasněji.

Druhou dcerou ctižádosti je citlivost, která se cítí vá uražena již tím, že o sobě neslyší zpívat jen chválu, a ovšem ještě víc, když ji skutečně nebo zdánlivě přehlédnou neb odstrčí, a nejvíc tehdy, když se jí dostane pohany nebo domluvy, třeba i velmi zasloužené.

Třetí dcerou pýchy je panovačnost. Ráda všem rozkazuje a nade všemi panuje, proto jest jí poslušnost hrozně těžká. Všude by nejraději vládla sama, proto je v rodině ďáblovým semínkem, před kterým není nikdo jist, ani sám Pán Bůh.

Dcerou panovačnosti je předně svéhlavost, která nikdy nechce ustoupit, tvrdošíjně trvá na svém mínění, důvody jiných odmítá povzneseně, ano často odporuje jen proto, aby odporovala.

Druhá dcera panovačnosti je posuzovačnost, která kritizuje všechny, i představené. Činí se soudcem živých i mrtvých.

Kdo chce vpravdě bojovat proti pýše a jejímu rodu, najde příležitosti k oběti krok za krokem. Obětovnosti smírné a apoštolské duše se zde otvírá široké pole, na kterém se mohou její ctnosti rozvinout až k hrdinství. I když velmi pokročí v dokonalosti, najde vždy příležitosti k oběti víc, než jí snad bude milé. Ale z lásky k pokořenému a potupami nasycenému Srdci Páně bude moudré, prozíravé, upřímné pokoře věrná až do smrti.

6. OVLÁDÁNÍ CITLIVOSTI.

Z rodiny pýchy obyčejně dává smírným obětem nejvíc práce citlivost. Neměli bychom při každé důtce, při pokoření míti hned plné oči slz a povolovat vnitřní rozladěnosti tak, že pozbýváme chuti k modlitbě i k práci, a že bychom nejraději nechali všeho. V takových chvílkách si připomínejme, že jsme smírnými oběťmi, a citlivosti nepovolujme.

Když nás stihne pokoření, spěchejme aspoň v duchu k svatostánku, poděkujme, a podle toho, jak jsme

pokoření přijali, obětuje mši svatou, která se někde právě koná, budto na smír za svou citlivost, nebo na poděkování za vítězství, a na konec jako oběť prosby o milost, abychom pokořování přijímali beze stesku a bez omluvy na smír za obrácení hříšníků. Toho stupně lásky ke kříži může jistě dosáhnout každá smírná oběť.

Ctihodná Dominika Klára Moesová vyslovila kdysi větu poněkud silnou, ale pravdivou: „Kdo vpravdě touží po dokonalosti, přijímá upozorňování klidně a pokorně. Raději by si měl překousnout jazyk, než se ospravedlňovat nebo omlouvat.“

Svůj výrok odůvodnila takto: „*Nikdy se nám na světě neděje křivda*, ani kdyby se o nás mluvilo sebe-hůř. Jsme víc než Kristus Pán? A jistě se s námi nikdy nejedná tak, jak se jednalo s ním. Jedině jemu se stala křivda; nám se nikdy nemůže ukřivdit, protože jsme jen bídní tvorové, kteří urážejí Pána Boha... S pomocí Boží se tedy přestaneme ospravedlňovat a omlouvat a nebudeme povolovat vnitřnímu rozladění.

Citlivost nepochází z Boha, nýbrž ze sebelásky. Sebeláska je však špatná vůdkyně a odvádí nás od dokonalosti. Špatně spravuje zájmy Boží, stará se vždy jen o sebe. Pro Pána Boha jí zbývá již jen ohryzaná kost, o kterou přesycená sebeláska nestojí.

Žádáme jiné, aby nás upozorňovali na chyby. Ale když nám někdo vyhoví, jsme tak citliví a dovedeme se tak omlouvat, že ho přejde chuť k dalším takovým službám lásky.“

Jako představená pravila M. Klára o sobě: „Nejsem s to, abych ublížila zvířátku, ale proti sebelásce jsem neúprosná; nepomohou slzy ani nářky. Kdo to nese, ten nechce být dokonalý.“

Při odporu, soužení a odstrkování se smírným obětem velmi doporučí vnitřní pokora. Mají v duchu volit ještě nepatrnější místo, než jim vykazuje jejich okolí. Odpor a pokořování pokládají za spravedlivé a sebe za služebníky a služebnice všech. Čím více se takto pravdivě posuzují, tím více si nakloňují božské Srdce Páně.

Proto učiní dobře, když ctižádost a citlivost si vezmou do práce při zvláštním zpytování svědomí. Vytrvají v tom, až dospějí tak daleko, že dávají přednost pokořování před vážností, odstrkování před důkazy lásky, a až odpor k pokořování překonávají snáze. To je pravá ctnost. Vítězem je, kdo při zneuznání dovede oddaně říci: „Můj Ježíši, děkuji ti za pokoření, zasloužil jsem to. Kdyby mě lidé opravdu znali, museli by se mnou jednat ještě hůř. Obětuji ti to z lásky a na smír tvého božského Srdce.“

Abychom nad citlivostí zvítězili tím jistěji, připomínejme si často, že na tom naprosto nic nezáleží, co lidé o nás myslí a mluví, jen když Bůh je s námi spokojen. Pověst svatosti nás neučiní světějšími, ani nejšpatnější pověst špatnějšími. *Takoví jsme, jací jsme před Bohem.* Čím méně si o sobě myslíme, tím lépe.

Ne pokora, ale sebeláska se omlouvá a ospravedlňuje. Není nám k necti, uznáváme-li, že jsme chybní a snažíme-li se s pomocí Boží chyby odkládat. Pokora je pravda, a proto jen pokorou se zalíbíme věčné Pravdě.

TŘETÍ STUPEŇ OBĚTNÍHO DUCHA: LÁSKA KE KŘÍŽI A OBĚŤ ŽIVOTA.

Některé smírné oběti jdou v duchu smírného zadostučinění ještě dále. Nestačí jim kříž a utrpení toliko přijímat a nésti trpělivě a oddaně; nestačí jim ani, že si každodenně ukládají dobrovolné oběti. Nabízejí se a prosí Boha, aby jim mimo obyčejný záměr své Prozřetelnosti poslal na smír ještě více utrpení a pokořování, aby se staly co nejpodobnějšími trpícím Kristu Pánu.

I. LÁSKA KE KŘÍŽI A K POKOŘOVÁNÍ.

Láska ke kříži a k pokořování nezáleží v tom, že by se naše přirozenost kříže a utrpení nelekala, ani ho již necítila. To není přirozeně možné. U některých svatých mučedníků Pán Bůh ten zázrak způsobil, ale takový zázrak nemůže být touhou smírných obětí, ani hrdinných, ačkoli stálým cvikem můžeme dosáhnout velké zručnosti a ochoty i k takovým obětem, k jakým bychom se předtím nebyli odhodlali.

K útěše smírných obětí méně vyspělých se však podotýká: I když se naše přirozenost křížů a pokořování děsí, můžeme být na třetím stupni obětního ducha. Vzpomeňme si na Krista Pána na hoře Olivové. Jeho přirozenost také cítila kříž a pokoření, třásla a chvěla se před ním. A přece není pochybnosti, že Pán Ježíš byl na třetím stupni obětního ducha. Abychom toho stupně dosáhli, je třeba jen se nad přiroze-

ný odpor povznést a kříž a pokořování přijímat s láskou, a to nejen někdy, nýbrž zřádně, pravidelně, kdykoli se naskytne příležitost.

Takový heroismus v duchu smíru, projevovaný láskou ke kříži a k pokořování, je vlastně třetím stupněm pokory, o kterém píše sv. Ignác v svých Duchovních cvičeních. Povzbuzuje nás v nich, abychom ze dvou věcí, kterými bychom jinak Pána Boha oslavili stejně, volili tu věc, která nás učiní Kristu Pánu podobnějšími. Abychom volili tedy raději chudobu než bohatství z lásky k chudobnému Kristu Pánu, raději potupu nežli čest z lásky k Srdci Ježíšovu potupami nasycenému, raději podceňování než úctu a světskou vážnost z lásky ke Kristu Pánu, jenž byl od Heroda považován za blázna.

Ale v některých případech právě zřetel na čest Boží nám zapovídá vydávat se chudobě, potupě, zneuznání, i kdybychom sami toužili po tom, co volil Kristus Pán.

Abychom dosáhli třetího stupně obětního ducha, k tomu ovšem potřebujeme zvláštní milosti Boží. P. Grou T. J. o tom praví: „Zalíbí-li se Bohu, aby žádal od duší velké oběti, dá jim k tomu také potřebnou velkomyslnost. Rozšiřuje jejich srdce, povznáší jejich smýšlení, dává jim nejvyšší představu o tom, čeho je Bůh hoden, a ukazuje jim, že vše, co pro něho mohou činit, je nicota, ano méně než nicota; že jen z velké blahovůle od nich přijímá, co mu nabízejí . . .

Kdo je proniknut touto myšlenkou, vídí jasně, že do té chvíle pro Boha neučinil nic. Má velkou touhu odevzdati se mu zcela a bez výhrady. Ale nic, co by mohl učinit nebo trpět, není Boha dosti hodným, proto prosí, aby se v něm sám oslavil, jak se mu líbí, a

odevzdává se mu dokonale. V tu chvíli se jeho srdce rozšíří a připraví na velké úmysly Boží. Vše, co bývá obyčejným křesťanům tvrdé a těžké, se mu zdá sladké a lehké. Diví se, že Pán Bůh od něho žádá tak málo, a chtěl by z lásky k němu vykonat tisíckrát více.“

Zářivým vzorem lásky ke kříži a k pokořování je sv. Marketa Marie Alacoque.

Brzo po slibech jí ukázal Kristus Pán kříž pokrytý kvítím a pravil: „Hle, oltář, na kterém se musí dokonat oběť mé snoubenky. Květy zvadnou, ale trní pod nimi zůstane a zraní tě tak, že budeš potřebovat veškeré síly mé lásky, abys pod křížem vytrvala.“

Jednou jí podal Pán Ježíš trnovou korunu se slovy: „Přijmi tuto korunu jako symbol utrpení, které ti brzo pošlu, aby ses mi stala podobnou.“ A poučil ji, jak má své bolesti spojovat s bolestmi jeho hlavy trním korunované a obětovat je Bohu za pýchu lidskou.

Kdysi jí Kristus Pán ukázal žhavou a blaženou lásku serafů a tázal se: „Nechtěla by ses raději s nimi radovat než ustavičně trpět a být pokořována, abys přispěla k rozšíření mého království v lidských srdcích?“ Sv. Marketa odpověděla: „Má jediná Lásko, tisíckrát raději bych trpěla, abych tím přispěla k poznání tebe a tvé lásky, než byla serafem, láskou sice planoucím, ale bez kříže.“

Svému duchovnímu vůdci P. Croisetovi T. J. napsala: „Jak jsem šťastna, že smím ustavičně trpět pod břemenem slabostí tělesných i duševních zapomenuta a opuštěna! Co bych si počala bez kříže v tomto údolí zkázy? . . . Bůh mi popřál milosti, že jsem ponořena v moře pokořování. A ta milost je mi tak drahá, že bych pokládala za největší trest, kdyby mi

ji Bůh odňal, a kdybych jen okamžik měla být bez utrpení. Každou hodinu svého života, která uplyne bez utrpení, pokládám za ztracenou. Jen proto si žádám ještě déle žít, abych směla trpět . . . Zdá se mi, že ještě daleko jsem dost netrpěla a že jsem pro Pána Boha vykonala ještě příliš málo.“

II. OBĚŤ SLADKÝCH ÚTĚCH.

Těžší než všechny vnější kříže bývá smírným obětí nedostatek vnitřní útěchy. Ale právě v tomto vnitřním utrpení mají viděti důkaz, že Pán Ježíš přijal jejich oběť se zalíbením, neboť právě tím jim dává podíl v svém vnitřním utrpení. V takovém stavu vnitřní bezútěšnosti by měly smírné oběti rády rozjímat o nevýslovných duševních mukách Krista Pána na hoře Olivové a na Kalvarii a děkovat mu, že jim dává okusit ze svého kalicha utrpení.

P. Grou T. J. o tom píše: „Z počátku je Bůh zaspává svými dary a důkazy přízně; . . . potom se však znenáhla vzdaluje, odnímá jim své dary a vrhá je z propasti do propasti. Ony nic nevidí, nic necítí, v ničem nemají záliby. Zdá se jim, že jejich modlitby jsou marné. Nenacházejí opory v svém nitru ani v dobrém svědomí. Vidí jen své hříchy. Mají pocit, že každého okamžiku musejí být uvrženy do propasti pekelné. Nenacházejí útěchy a opory ani u lidí; naopak, lidé je odsuzují a zahrnují pomluvami a pronásledováním.

V takové opuštěnosti si prodělávají utrpení hory Olivové, a přece za nic na světě by se nevzdaly svého kříže. Chvějí se před utrpením a obětmi, a přece se

jejich duše stravuje žízní po nich. Přirozenost se vzpírá trpěti, a přece se modlí ustavičně: „Otče, ne má, ale tvá vůle se staň!“

Takovou statečnou účastí v utrpení Páně plní smírná oběť své svaté poslání co nejlépe. Dává tím Srdci Páně *na smír mnohem více než dlouhými modlitbami v sladké útěše*. Vyprošuje tím Boží požehnání práci kněží a misionářů a přispívá podstatně k spáse hříšníků.

Naproti tomu se nehodí na smírnou oběť, aby dychtila po sladkých útěchách. V útěše je ovšem každá oběť lehká; ale tu nepřinášíme oběť tak my jako spíše citelná milost Boží v nás. Plníme-li však věrně povinnosti, i když cítíme omrzelost a vyprahlost, nepomíjíme-li ani jednoho ze svých předsevzetí, ač ne-
cítíme horlivost, dokazujeme, že to se svou smírnou obětí myslíme vážně.

Proto oběti a ještě jednou oběti, ale oběti velkodušné, plně víry a důvěry, oběti přes vnitřní odpor, skleslost, úzkost a bez ohledu na pokušení zlého ducha! V tom je naše oběť a naše spojení s obětí Krista Pána, která se každodenně obnovuje na oltářích. Tím budeme poskytovat smír božskému Srdci Páně za pohrdání a zradu světa, tím mu budeme osvědčovat lásku a vzdávati hold za rouhání hříšníků. Tím mu ukážeme oddanost za nevěrnost tolika milionů lidí; tím zachráníme duše, které jsou mu tak nevýslovně drahé, že za ně zemřel na kříži v nejtrpčích mukách.

2. Pro poučení smírných obětí, které prodělávají velká vnitřní utrpení, poslouží úryvek z dopisu, který P. Callage T. J. psal ctih. Marii od Ježíše:

„Stav Vaší duše je dobrý. Je nutné, abyste trpěla

takovou opuštěností. Poznání naší bídy a slabosti nás připravuje na působení milosti Ducha Svatého, který miluje duše dokonale pokorné. Naše dokonalost není dílem naším, nýbrž Božím. Bez milosti Boží je všechna námaha marná, ano opravdovému duchovnímu pokroku překáží. Bůh si žádá našeho spolupůsobení a naší naprosté oddanosti.

O působení Božím ve Vaší duši svědčí:

a) velká touha, abyste se odloučila od tvorů a od sebe samé;

b) vnitřní sklon srdce k prostotě a k tak dokonalé oddanosti k Bohu, že ve všem vidíte jen Boha, jeho zájmy a jeho působení v své duši;

c) jasné poznání sebe, to jest poznání vlastní nicoty;

d) všechny dosavadní ctnostné úkony se Vám budou zdát nedokonalými, ale nebudete proto klesat na mysl. Vroucí pocit důvěry v Boha Vás bude povzbuzovat a pomýšlení na Vaši bídu Vás přivede k Bohu. V případech zvlášť nesnadných Vám vnitřní osvětlení ukáže, jak jednat.

e) Když při veškeré své dobré vůli a touze, oddati se úplně svěřenému dílu, najdete jen kříž a pokořování, přijměte je klidně a odevzdaně. Zasvěťte se znovu v oběť lásky. Jen tak zvítězíte nad klamy zlého ducha a stanete se nástrojem Božím. Kříž a utrpení jsou vždy údělem duší, které se Bohu úplně oddávají, zvláště však řeholních osob, které vpravdě touží po dokonalosti.

Podle těchto známek ukazuje Váš duševní stav zřejmě působení božské lásky, ale i závist zlého ducha, který by Vás rád o ty milosti oloupil. Nebojte se ničeho. Jen důvěru a oddanost! Bůh bude působit na Vás, skrze Vás a s Vámi. Nezapomínejte, že Vás kaž-

dý den při mši svaté obětuji Bohu s neposkvrněným Beránkem.“

Ovšem ani tím nepřestává vnitřní utrpení být utrpením. Dále je cítíme a stále nás tíží, ano ještě víc než bolesti tělesné a než jakýkoli jiný kříž. Zůstává utrpením i pro nejhrdinnější smírné oběti. Na všechny smírné oběti možno vztáhnout slova Krista Pána k sv. Marketě Marii: „Přeji-li si, abys v mé přítomnosti byla němá, slepá a hluchá, neměla bys proto býti dokonale spokojena? Poddanost a oběť je mi mnohem milejší než nejdojemnější rozjímání.“

3. Některé smírné oběti se trápívají pro neútěchu, neboť se domnívají, že je známkou vlažnosti a že Pán Bůh není s nimi spokojen. Neútěcha je činí malomyšlnými a brzdí je. Sv. Marketa Marie o tom píše: „Rmoutíte se pro vnitřní opuštěnost, ale právě ta utrpení Vám mohou být největší útěchou, trpíte-li je klidně a odevzdaně. Kristus Pán Vám je posílá jen z nesmírné lásky a chce, abyste to také uznala a byla mu za to vděčna. Chce Vás tím utrpením předně očistit od náklonnosti k tvorům, která velmi překáží čisté lásce. Dále chce, abyste si tím zasloužila korunu věčné slávy, a proto Vám dává zakoušet z hořkosti, kterou snášel po celý svůj pozemský život. Jste šťastna, že se mu v tom můžete trochu podobat. Vnitřní útěcha by snad mohla probudit ve Vás marnivost místo čisté lásky.“

Na jiném místě píše: „Věřte mi, cesta temnoty a opuštěnosti je pro Vás spasitelnější a pro Vaše zdokonalení výhodnější. Ještě příliš toužíte po útěše, a to kalí čistotu Vaší lásky.“

4. Všechny duše, které Bůh chce povznést k vyšší dokonalosti, musejí projít stavem vnitřní opuštěnosti.

Je to stav kříže, tělesného utrpení, vnitřních muk, opuštěnosti, pokořování, pomluv a pronásledování. Někdy podle úmyslů Božích a podle věrnosti a velkodušnosti člověka trvá i mnoho let. P. Grou praví: „Bůh začínává často tím, že duším, které povolává k vyšší dokonalosti, odhaluje své úmysly s nimi. Když je utrpením a zkouškami přivede k tomu, aby se dokonale obětovaly a sobě úplně odumřely, probouzí je k novému životu a dává jim jistotu a předchuť věčné blaženosti.“

Co máme činit při vnitřní opuštěnosti? P. Grou odpovídá: „Velkodušně svolujme, aby nám bylo odňato všechno. Zvykejme si *nehledat v ničem sebe*. Milujme Boha čistou láskou a služme mu *pro něho samotného*. Naší přirozenosti se pak služba Boží zdá těžkou, naříká, umdlévá, zoufá si. Ale nechme ji naříkat a budme ještě věrnější.“

III. OBĚTOVATI SE ZA JINÉ.

Některé šlechtné smírné oběti se Pánu Bohu nabízejí, že přijmou na sebe i utrpení, kterého zasloužili jiní. Chtějí být obětními hostiemi s Pánem Ježíšem, jakoby vnějšími způsobami, pod kterými on trpí a se obětuje. Jako hostie propůjčuje Pánu Ježíši vnější způsobu, tak mu chtějí dát vše, co jsou a co mají. Kristus Pán již nemůže trpět, proto mu dávají své srdce, svou duši a své tělo, aby v nich dále trpěl a to utrpení obětoval k větší cti a slávě nejsvětější Trojice a za spásu světa.

Tak plní, co praví o sobě sv. Pavel: „Nyní se *raduji z utrpení pro vás, neboť vyplňuji na mém těle to, co*

zůstává z útrap Kristových pro jeho tělo, kterým je Církve²⁶).“ Ano, skoro by chtěly s ním zvolat: „Vždyť bych si přál, abych já sám byl zavržen od Krista pro své bratry²⁶).“

Hledí se v své obětovnosti úplně připodobnit k Ježíši Kristu, jenž také zemřel jako smírná oběť, ne za své vlastní hříchy, nýbrž za hříchy jiných. Někdy chtějí svým náhradným utrpením vymoci obrácení některého hříšníka; jindy se nabízejí všeobecně k utrpení za jiné, a nevědí, ani se na zemi nedovědí, za koho trpí.

Jeden duchaplný spisovatel popisuje krásu a vznešenost takové dobrovolné oběti takto: „Mezi naší změkčilou generací, bažící po smyslných rozkoších, jasně září světlé postavy svatých duší, jejichž jedinou touhou a celým štěstím jest obětovat se za bližní. Jako světáci slavívají hody smyslných požitků, tak ty duše mívají hody utrpení, které lidem světsky smýšlejícím jsou sice nepochopitelné, ale štěstím a mírem daleko převyšují požitky světské. Odkud jsou? Ze světlých výšin táborských či z chmurné Kalvarie? Kdo to ví? Jejich slzy a vzdechy jsou jako nebeské chvalozpěvy. Víme jen tolik, že jejich původcem jest Ježíš Kristus; neboť božský je tón jejich jánotu i stesku.

Taková skromná, světuneznámá duše opouští tento svět. Na sto kroků již ji nikdo nezná a nikdo se o ni nezajímá. Sotva nejbližší sousedé si lhostejně řeknou, že zemřela, a brzo i těch několik přátel a známých na ni zapomíná. Bůh však nikoli. Zná a miluje tu pokornou, čistou duši. V samotě byla stále spojena s Ježíšem a s jeho velkou smírnou obětí na Kalvarii. Věděla, že se tím její všední život stává nevýslovně záslužným. Věděla, že spojením s ukřižovaným může shla-

dit nejen vinu svou, ale i hříchy jiných, a že svou smrtí s Kristem a pro Krista dá mnohým jiným nadpřirozený život. Proto jediným předmětem jejích myšlenek a tužeb bylo spojení s Kristovou obětí na kříži. A Pán Bůh přijal její oběť milostivě. Její poslední trpká úzkost smrtelná byla ozářena odleskem nesmrtelné slávy a věčného míru. Smrt byla pro ni úkolem nejvroucnější lásky. My, všední lidé, to nechápeme, jen se tomu podivujeme. Andělé Boží však tu duši blahoslaví a její ukřižovaný božský Snoubenec jí klade na hlavu korunu nevýslovné slávy.

Oddanost takových hrdinných a obětovných duší se projevuje také jinak. Nestačí jim čekat na utrpení a na smrt, nýbrž prosí Pána Boha, aby, není-li to proti jeho vůli, je odvolal před hodinou jim určenou, a zato zachránil zbloudilou duši, nebo aby zachoval místo nich jiný život, který se jim zdá pro blaho Církve užitečnější.“

Vzorem takových hrdinných duší za spásu jiných je ctihodná Marie od Ježíše Deluil Martiny. Když uvažovala, jak bez výhrady se Pán Ježíš vydal za spásu lidstva, jak za ně obětoval i život v největších mukách, velice zatoužila po utrpení a pokořování, aby přivedla mnoho zbloudilých duší zpět k milujícímu a tak zneužívanému Srdci Ježíšovu. Několikrát nabídla Bohu i život, aby aspoň poněkud přispěla k tomu, aby lidé čím dál tím více poznávali a milovali nekonečnou lásku božského Srdce Páně.

Již za života papeže Pia IX. se Bohu obětovala na úmysly sv. Otce. Její velkodušná oběť byla Bohem asi přijata, neboť Marie od Ježíše po celý život zakoušela nekrvavé mučednictví vnějších i vnitřních utrpení.

Ale to její hrdinné lásce nestačilo. Z celého srdce prosila Boha o milost krvavého mučednictví, a byla vyslyšena. Dne 27. února 1884 byla z náboženské zášti zastřelena anarchistou.

POHNUTKY PRO TŘETÍ STUPEŇ OBĚTNÍHO DUCHA.

1. KŘÍŽ A UTRPENÍ JSOU ZÁRUKOU LÁSKY BOŽÍ K NÁM.

Sv. Marketa Marie Alacoque, nadšená milovnice kříže Ježíšova, hlahopřeje každému, kdo smí trpět, poněvadž utrpení je důkazem zvláštní lásky božského Srdce Páně k nám:

„Radujte se, když smíte něco trpět. Právě proto, že Vás Kristus Pán tak miluje, nebude Vám chybět příležitostí k utrpení. Ať pochází utrpení od kohokoli, ať je vždy Vaší odpovědí: „Bůh to chce, a to mi stačí.“

Kříž nazývá největší milostí Boží: „Jak dobrý je Pán, že mně, své nehodné služebníci, projevuje takovou dobrotu a slitovnost, a pranic nedbá mé nevěrnosti a bídy! Za nejvzácnější dar, který mi Bůh uštědřil, za neocenitelnou milost považuji to, že mi nikdy neodňal poklad kříže. Mou jedinou útěchou jest, že smím trpět. A nejvzácnější ze všeho je pokořování, když na nás tvorové zapomínají a námi pohrdají.“

V Následování Krista čteme: „V kříži je spása, v kříži je život, v kříži ochrana proti nepřítelům. V kříži je zdroj nebeské slasti, v kříži posila mysl, v kříži

duchovní radost. V kříži je vrchol ctnosti, v kříži dokonalost a svatost²⁷).“

P. Libermann, zakladatel kongregace Ducha Svatého a přesvatého Srdce Panny Marie, píše: „Kříž je obyčejný prostředek, kterým Bůh posvěcuje své vyvolené. Šťastné a záviděníhodné jsou duše, kterým dává hojný podíl v kříži.“

2. KŘÍŽ A UTRPENÍ JSOU PROJEVEM NAŠÍ LÁSKY K BOHU.

Sv. Marketa Marie praví: „Nemůžeme Boha vpravdě milovat, když netrpíme. Přijímejme tiše tělesná i duševní utrpení. Kříž je dobrý v každé době a na každém místě; spojuje nás s trpícím Pánem Ježíšem, abychom konečně umřeli z lásky k němu.“

Msgre Segur píše: „Nikdy nemilujeme Ježíše láskou čistší a silnější, než když trpíme pro něho a s ním. Dokonalá láska záleží v tom, že jsme obětmi lásky. Není světce, který by nebyl prodělal velkou zkoušku lásky a své posvěcení nebyl dokonal tím, že pil z hořkého kalicha naprostého odříkání. Proto také všichni svatí dávali přednost duchovním trpkostem před citelnými útěchami.“

Sv. Terezie z Lisieux volá: „Jen tehdy milujeme, když dokonale obětujeme sebe samy . . . Bože, nemám ti čím dokázat lásku leč tím, že ti sypu kvítí, to jest, že si nedám ujít ani nejmenší oběti, pohledu ani slova, že využítkuji nejmenších úkonů a že je konám z lásky. Z květů, které najdu, nebude jediného, který bych neutrhla pro tebe!

Nemám srdce bezcité, a právě proto, že je schopno

velice trpět, přeji si, aby snášelo pro Ježíše co nejvíce útrap . . . Větší lásky nemá nikdo nad tu, aby kdo položil svůj život za své přátele²⁸⁾), proto z lásky k němu máme býti hotovi obětovat svůj život netoliko najednou — smrtí — nýbrž po troškách, dlouhým pobytem na zemi.

Pro lásku však chci ráda žít
zde ve vyhnanství temnotách

A nadto nade všecko toužím po mučednictví, ale to je pošetilé, že toužím netoliko po jedněch mukách, nýbrž po všech, aby byla má touha ukojena . . . Jako ty, můj přesvatý Snoubenče, chtěla bych býti bičována a křižována. Chtěla bych si dát stáhnout kůži jako sv. Bartoloměj, býti ponořena do vroucího oleje jako sv. Jan. Přála bych si býti rozdrcena zuby šelem jako sv. Ignác Antiochijský, abych se stala chlebem hodným Boha. Se sv. Anežkou a se sv. Cecilíí bych chtěla nastavit šíji meči katovu a jako sv. Jana z Arku šeptat jméno Ježíšovo na hořící hranici . . .

Ten, kdo je z lásky živ, ten dává neměře.

Nežádám odměny si tady dole hned.

Ach, nepočítám nic, jsouc jista v důvěře.

Když člověk miluje, tak nezná rozpočet²⁹⁾.“

3. KŘÍŽ A UTRPENÍ JSOU VYNIKAJÍCÍMI PROSTŘEDKY POSVĚCENÍ.

P. Libermann o tom píše: „Máme-li pokoj, zabýváme se méně nebeskými věcmi, a milost nemůže do duše vniknout vší silou. Příchylnost k sobě samému a k pozemským věcem je téměř hrází, která milost zdržuje a zamezuje jí přístup do duše. Když tedy Bůh

v své nepochopitelné slitovnosti chce na nás mocně působit, přichází s křížem, s pokořováním a s utrpením, aby naším odříkáním a sebezáporem založil v duši nadpřirozený život. - Nic nás více neuschopňuje k dokonalému soustředění než kříž a pokořování.

Kříž krotí tělo i nezřízené náklonnosti, a na jejich místo uvádí ducha Ježíše Krista. Radujte se tedy velice, když na vás doléhají bolesti, neboť tehdy ve vás pracuje a počíná vládnout Pán Ježíš.

Velký, neocenitelný prospěch, kterého dosahuje duše účastí v utrpení Ježíše Krista, záleží v tom, že v ní umírá pozemský člověk. Nic nás nedovede víc odloučit od světa a od sebe samých. Jak podivuhodně pracuje Kristus Pán o našem posvěcení! Používá při tom sice prostředků hrozných, ale abychom se odtrhli od sebe samých a od pozemských věcí, k tomu je třeba velkého úsilí.

Kříž nás pokořuje a ničí, vrhá nás k nohám Mistrovým a k nohám všech, které Bůh pověřil úkolem, aby s námi špatně zacházeli, třebaš i jako Kaifáš nebo Pilát. Má-li v nás vládnout láska, musíme radostně líbat nohy, které po nás šlapou a nás drtí.

Utrpení přivádí duši k velké dokonalosti, činí ji Bohu příjemnou a upevňuje ji v milosti. Bez pokořování a bez umrtvování se duše jen velmi nesnadno vymaňuje ze sebe samé. Sebelásku neovládáme, nepřiloží-li sám Bůh ruku k dílu. Jen ze slitovnosti nás navštěvuje utrpením, které nás nutí, abychom se zřekli sebe a hledali jedině Boha.“

Sv. Marketa Marie tvrdí, že utrpením pokročí duše ve ctnosti za měsíc, ano za týden víc než za rok v útěše a v duchovní radosti.

4. KŘÍŽEM A UTRPENÍM LZE ZACHRÁNIT MNOHO DUŠÍ.

Účelem celého pozemského života Krista Pána byla čest Boží, spása a posvěcení duší. To je také vznešeným úkolem smírných obětí. „Aby však ta úloha byla provedena, je třeba trpět. Duše můžeme zachraňovat jen obětmi,“ praví Msgre Segur.

P. Libermann píše misionáři zkoušenému těžkými útrapami: „Kéž je Vaše duše rozdrcena jako zrno ve mlýně, aby mohla sloužit hladovým za pokrm! Potěšte se: čím více budete sklíčen a ponížen, tím víc duší nasytíte, neboť mnoho jich žije bez Boha a bez lásky. Nelekejte se utrpení, když jím můžete přispět k větší cti a slávě Boží a k spáse hříšníků... Čím více vytrpíte, tím více duší zachráníte.“

A jindy: „Neklesejte na mysl, doléhá-li na Vás soužení. Snad se domníváte, že lze duše zachraňovat bez utrpení? Pokládejte si to za štěstí, že můžete trpět z lásky k Ježíši Kristu. Představte si, kolik on vytrpěl, aby vykoupil svět. Chtěl byste zachraňovat duše jinak než on?“

Trpme proto s láskou a radostně. Nikdy neříkejme „již dost!“ Pamatujme, že Ježíš, žijící v naší duši, znovu se v nás obětuje Otci. Jaké štěstí, že mu smíme být nástrojem, kterým tak účinně pracuje ke cti svého Otce!“

Smírné oběti by se měly snažit, aby v sobě vychovaly šlechetné smýšlení sv. Ignáce. Tento světec o sobě pravil, že kdyby mu bylo dáno na vůli, chce-li do nebe hned, či dále pracovat a trpět za spásu hříšníků v nejistotě své věčné spásy, že by raději ještě zůstal na zemi.

Sv. Jan Vianney, farář arský, byl kdysi tázán: „Co byste volil, kdyby vám Pán Bůh dal na vybranou, zdali chcete buďto hned jít do nebe, či ještě na světě pracovat o záchraně hříšníků?“ — „Zůstal bych raději na světě.“ — „Ale svatí v nebi jsou tak šťastni, nemají pokušení a utrpení.“ — „Ano, to je pravda, ale svatí v nebi nemohou již Boha oslavovat obětmi pro spásu duší.“

„Je slastí mou ten neustálý boj, by vyvolení byli stvoření...⁸“),“ zpívá sv. Terezie z Lisieux.

POMŮCKA K DOSAŽENÍ OBĚTNÍHO DUCHA:

ŽIVOT V PŘÍTOMNOSTI BOŽÍ.

Výtečnou pomůckou smíru je život v přítomnosti Boží. Kdo se svědomitě snaží o vnitřní soustředění, jistě je častěji za dne puzen k tomu, aby božskému Srdci Páně přinesl nějakou oběť. Uposlechneli toho vnukání, pocítí obyčejně velké vnitřní štěstí. Kristus Pán mu zřejmě ukazuje, že má z jeho oběti radost. Nedbáli však vnitřní pobídky a oběť odepře, činí mu svědomí výčitky, a Kristus Pán mu dává pocítit, že není spokojen. Právě tato vnitřní zkušenost, které opět a opět nabývá každý, kdo žije jen poněkud soustředěně, zeslabuje čím dál tím více bázeň před obětí a činí nás odhodlanějšími.

Čím větší vnitřní soustředění, tím více ducha oběti. Lidé roztržití nebo příliš rozptýlení pozemskými věcmi jen velmi zřídka nebo téměř nikdy nepřinášejí větších obětí z lásky k Bohu, kdežto světcové, kteří uměli obcovat s Bohem, osvědčovali až hrdinného ducha o-

běti, a to nejen tu a tam, nýbrž všestranně a zásadně.

P. Grou T. J. praví: „Život v přítomnosti Boží dává sílu k umrtvování, a naopak zase umrtvování působí, že se dovedeme udržovat v přítomnosti Boží.“ Kdo se nesnaží o život v přítomnosti Boží, nemůže prospívat vctnosti ani v dokonalosti. Již Abrahamovi pravil Hospodin: „*Chod' přede mnou a buď dokonalý³¹*)!“ Ovšem, jak praví sv. Alfons, „jen svatí v nebi jsou tak šťastni, že požívají přítomnosti Boží ustavičně a že se stále ponořují v Boha. Zde na zemi je to přirozeně nemožné.“

Bez zvláštní milosti nelze nám tedy ustavičně myslit jen na Boha. Na takovou neobyčejnou milost bychom se mohli nanejvýš poněkud připravit, nikdy však si ji nemůžeme zasloužit, tím méně vynutit. Kdybychom se vší mocí a tvrdošíjně o to snažili, jen bychom se nervově zeslabili nebo se stali obětí klamu. Sv. Alfons praví: „Ale přece se máme snažit udržovat se co nejvíce v přítomnosti Boží, ne úzkostlivě nebo násilně, nýbrž klidně a oddaně³²).“

I. ZPŮSOB ŽIVOTA V PŘÍTOMNOSTI BOŽÍ.

Sv. Alfons udává tři prostředky, abychom se naučili žít v přítomnosti Boží: 1. střelné modlitby, 2. dobrý úmysl, 3. vnitřní samotu.

1. STŘELNÉ MODLITBY.

Prvním prostředkem je, utíkat se často k Bohu krátkými, vroucími povzdechy. Na všech místech a v každé době, na cestách, při stole, při práci i při zotavené můžeme tak vzbuzovat úkony touhy, odevzdanosti do vůle Boží, obětování, lásky, lítosti, díků, důvěry a p.

Sv. František Saleský tvrdí: „Konat vroucí střeľné modlitby je nejen hlavním prostředkem zbožnosti, nýbrž v čas potřeby může i všechny ostatní modlitby nahradit. Ale je samy lze sotva čím nahradit. Bez střeľných modliteb nemůžeme dobře vésti vnitřní život, a život činný jen velmi špatně. Bez nich jest odpočinek jen leností, práce jen zmatkem. Proto tě, Bohumilo, zapřísahám, aby ses tomu cvičení věnovala s celou duší a již nikdy od něho neupouštěla⁸⁸).“

2. DOBRÝ ÚMYSL.

Druhý prostředek, abychom se udrželi v přítomnosti Boží, jest, abychom při rozptylující práci často obnovovali dobrý úmysl, že budeme *ve všem hledat zálibu Boží*. Modli se tedy na počátku každého úkonu, ať již se ubíráš k práci či ke stolu, na odpočinek či na zotavení, na př.: Všechno pro tebe, nejsvětější Srdce Ježíšovo. - Ne, co mně se líbí, nýbrž co ty chceš. - Můj Bože, všechno k tvé cti a slávě. - Můj Ježíši, všechno na smír tvého božského Srdce. - Spojuji svou práci s tvými nekonečnými zásluhami a s tvou obětí. - Obětuji ti to za obrácení hříšníků.

Kdo to činí na počátku každého úkonu a pokud možno častěji i mezi úkonem samým, ten si brzo navykne pracovat a žít jen pro Boha, z lásky a na smír jeho božského Srdce. Navykne-li si také vzbuzovat při tom víru v nadpřirozenou přítomnost Boží v své duši, bude brzo mít při všem, co činí, vědomí: Pán Bůh jest u mne, vidí mě, pracuji v jeho přítomnosti. - Při práci nemůžeme ustavičně myslet na Boha, máme jen povšechné vědomí jeho přítomnosti, podobně jako když

běti, a to nejen tu a tam, nýbrž všestranně a zásadně.

P. Grou T. J. praví: „Život v přítomnosti Boží dává sílu k umrtvování, a naopak zase umrtvování působí, že se dovedeme udržovat v přítomnosti Boží.“ Kdo se nesnaží o život v přítomnosti Boží, nemůže prospívat vctností ani v dokonalosti. Již Abrahamovi pravil Hospodin: „*Chod' přede mnou a buď dokonalý³¹*!“ Ovšem, jak praví sv. Alfons, „jen svatí v nebi jsou tak šťastní, že požívají přítomnosti Boží ustavičně a že se stále ponořují v Boha. Zde na zemi je to přirozeně nemožné.“

Bez zvláštní milosti nelze nám tedy ustavičně myslit jen na Boha. Na takovou neobyčejnou milost bychom se mohli nanejvýš poněkud připravit, nikdy však si ji nemůžeme zasloužit, tím méně vynutit. Kdybychom se vší mocí a tvrdošíjně o to snažili, jen bychom se nervově zeslabili nebo se stali obětí klamu. Sv. Alfons praví: „Ale přece se máme snažit udržovat se co nejvíce v přítomnosti Boží, ne úzkostlivě nebo násilně, nýbrž klidně a oddaně³²).“

I. ZPŮSOB ŽIVOTA V PŘÍTOMNOSTI BOŽÍ.

Sv. Alfons udává tři prostředky, abychom se naučili žít v přítomnosti Boží: 1. střelné modlitby, 2. dobrý úmysl, 3. vnitřní samotu.

1. STŘELNÉ MODLITBY.

Prvním prostředkem je, utíkat se často k Bohu krátkými, vroucími povzdechy. Na všech místech a v každé době, na cestách, při stole, při práci i při zotavené můžeme tak vzbuzovat úkony touhy, odevzdanosti do vůle Boží, obětování, lásky, lítosti, díků, důvěry a p.

Sv. František Saleský tvrdí: „Konat vroucí střelné modlitby je nejen hlavním prostředkem zbožnosti, nýbrž v čas potřeby může i všechny ostatní modlitby nahradit. Ale je samy lze sotva čím nahradit. Bez střelných modliteb nemůžeme dobře vésti vnitřní život, a život činný jen velmi špatně. Bez nich jest odpočinek jen leností, práce jen zmatkem. Proto tě, Bohumilo, zapřísahám, aby ses tomu cvičení věnovala s celou duší a již nikdy od něho neupouštěla⁸⁸).“

2. DOBRÝ ÚMYSL.

Druhý prostředek, abychom se udrželi v přítomnosti Boží, jest, abychom při rozptylující práci často obnovovali dobrý úmysl, že budeme *ve všem hledat zalíbení Boží*. Modli se tedy na počátku každého úkonu, ať již se ubíráš k práci či ke stolu, na odpočinek či na zotavení, na př.: Všechno pro tebe, nejsvětější Srdce Ježíšovo. - Ne, co mně se líbí, nýbrž co ty chceš. - Můj Bože, všecko k tvé cti a slávě. - Můj Ježíši, všechno na smír tvého božského Srdce. - Spojuji svou práci s tvými nekonečnými zásluhami a s tvou obětí. - Obětuji ti to za obrácení hříšníků.

Kdo to činí na počátku každého úkonu a pokud možno častěji i mezi úkonem samým, ten si brzo navykne pracovat a žít jen pro Boha, z lásky a na smír jeho božského Srdce. Navykne-li si také vzbuzovat při tom víru v nadpřirozenou přítomnost Boží v své duši, bude brzo mít při všem, co činí, vědomí: Pán Bůh jest u mne, vidí mě, pracuji v jeho přítomnosti. - Při práci nemůžeme ustavičně myslet na Boha, máme jen povšechné vědomí jeho přítomnosti, podobně jako když

posloucháme v kostele kázání, jsme si stále vědomi, že Kristus Pán je přítomen ve svatostánku.

„Poutem zbožných úkonů, jejich směrnicí a světlem je zpytování svědomí *rychlým pohledem do hlubin srdce*, kde je převládající náklonnost. Proč tak jednám? Ta příčina pudí mé srdce, určuje můj způsob života. Když si ji dobře uvědomím, vím, kde jsem. Spatřím-li se na dobré cestě, směrem k Bohu, je dobře a jdu dále. Přistihnu-li se však na příčné cestě - směrem k své zálibě - uspořádám svůj úmysl⁸⁴).“

3. VNITŘNÍ SAMOTA.

Třetím prostředkem jest, občas po rozptylující práci se uchýlit do ústraní, abychom se opět soustředili v Bohu. P. Alvarez T. J. praví: „Bez modlitby je duši nevolno jako rybě bez vody. Kdo je tedy déle zaměstnán rozptylující prací, musí se starat, aby v samotě opět nabyl dechu a v modlitbě se soustředil na mysl.“

To se týká hlavně takových lidí, kteří pracují mnoho duševně. Ve volných chvílích, v t. zv. ztracených okamžicích, kdy duševní pozornost není upoutána prací, na př. při rozličných pochůzkách, mají se udržovat v přítomnosti Boží. Podle sv. Ignáce si mají navykat, aby se po skončené duševní práci myšlenkami ihned vraceli k Bohu a v něm spočívali, dokud je neupoutá jiná práce.

Sv. František Saleský píše: „Prodléváš-li tělem při zábavě nebo při práci, pečuj o to, aby ses co nejčastěji uchýlovala do samoty svého srdce. Nedej se z té samoty vyrušovat ani sebevětším ruchem, neboť ruch neobklopuje tvé srdce, nýbrž tvé tělo. Srdce zůstává v samotě před Bohem a s Bohem.“

Varujme se při každodenních pracích prudkosti a chvatu. Jakmile povolíme chvatu, zaujmou nás vnější práce tak, že nebýváme schopni upírat vnitřní pohled klidně na Boha. „V zemětřesení (v rozčilení) není Hospodin⁸⁵“, praví Písmo svaté. Z prudkosti a chvatu lze soudit na nestálost a rozptýlenost myslí.

P. Tillmann ve svých výtečných pojednáních o životě v přítomnosti Boží praví: „Chvat připravuje mysl o zbožnost a o soustředění nejen při světských zaměstnáních, která již sama sebou mohou srdce Bohu odcizit, nýbrž působí též velké škody duši, když se nezřízeně a chvatně oddává povinností duchovním a apoštolátu. Chvat vždy poutá duši, třebaš i okovy zlatými nebo stříbrnými, a duše je pak jako zajatec, který se nemůže volně pohybovat ani povznášet k Bohu. Ano, chvat při díle dobrém a svatém jest ještě nebezpečnější, poněvadž uvádí duši do nebezpečí klamu, že svaté a užitečné zaměstnání jí může přinášet jen Boží požehnání. Duše pak není dosti bdělá a pečlivá o to, aby se zachovala soustředěnou. Kdo tedy chce žít v přítomnosti Boží, musí se stále ovládat, aby se chvatně a nezřízeně nevrhal do činnosti.“

Před každou prací se soustředíme, uklidníme a bdíme, abychom i při práci zachovali klid. Jakmile zpozorujeme, že se opět oddáváme chvatu, přerušme práci a hledme se rychlým pohledem do nitra soustředit znovu. Jinak soustředění v Bohu nedosáhneme nikdy.

II. PODMÍNKY ŽIVOTA V PŘÍTOMNOSTI BOŽÍ.

1. SOUSTŘEDĚNÍ PŘI ZBOŽNÝCH ÚKONECH.

Vědomí přítomnosti Boží si zachovejme v duši pře-

devším při zbožných úkonech, zvláště při vnitřní modlitbě. Pak nebude rozjímání suchým přemýšlením o některém tajemství, nýbrž srdečnou rozmluvou duše s Bohem. Teprve tím se rozjímání stává modlitbou.

I při modlitbě ústní, zvláště delší, jako při breviáři, při oficiu, si musíme připomínat blízkost Boží. Při určitých slovech, na př. při Sláva Otci, můžeme v sobě to vědomí obnovovat živěji. Kéž by kněží a řeholní osoby více dbali toho pokynu! Taková modlitba nejen neunavuje, ale občerstvuje tělesně i duševně a usmíruje božské Srdce Páně; kdežto modlitba nedbalá, roztržitá, bezmyšlenkovitá Boha jen uráží, takže by měl ještě za ni být usmiřován.

Jak praví P. Tissot, „jsou zbožné úkony potrubím milosti a nástroji, kterými se má v duši budit a pěstít podstatná duševní schopnost: pohled na Boha, láska k Bohu, snažení o jeho čest a slávu.“ Při zbožných úkonech je třeba varovat se trojí chyby:

a) Ač zbožné úkony jsou jen *prostředky* zbožnosti, činívají si z nich někteří křesťané cíl. Smírné oběti si však musejí při všem i při modlitbách zachovat *vnitřní svobodu*. Jejich věrnost nesmí být mechanická (farižejská). Nemodlí se, jen aby se modlily, nýbrž aby vyplnily vůli Boží, oslavovaly Boha a zachraňovaly duše. Mají-li z vůle Boží zbožného úkonu někdy zanechat, nebo povolí-li někdy ze slabosti chvilkové nevěrnosti, neutrpí tím jejich zbožnost, ani neklesají hned na mysl, neboť v prvním případě se ochotně přizpůsobí vůli Boží, v druhém případě se pro svou přechodnou nevěrnost před Bohem upřímně pokoří a vzbudí nad ní srdečnou lítost.

b) Další chybou při zbožných úkonech bývá nestálost. Pochází z náládovosti, z povrchnosti a z ne-

zřízených náklonností. Smírně oběti se proti těm slabostem posilují duchem víry a pokorou, která prostě a trpělivě vše očekává od Boha.

c) Velmi škodí zbožnosti, kdo modlitbu a práci považuje za dva rozdílné úkony, které spolu nijak nesouvisejí, jako by měl v duši zvláštní zásuvku pro modlitbu a jinou zásuvku pro práci. Jakmile se „odmodlí“, má pokoj a vrhá se do denního díla bez nejmenší vzpomínky na Boha. Zbožné úkony však mají udávat směr celému životu. Naše činnost má být výro-
nem vnitřního života, modlitby. Kdyby celý náš život byl řízen modlitbou, lépe bychom z každodenních událostí, z osob, věcí poznávali, jak Bůh na nás myslí, nás řídí, o nás pečuje svou prozřetelností, vše bychom přijímali z jeho rukou, ze zbožných úkonů bychom si odnášeli spojení s Bohem do činnosti, a pak by i naše činnost byla modlitbou.

2. ODLOUČENOST.

Kdo se poctivě snaží o život v přítomnosti Boží, musí se čím dále tím více odlučovat od tvorů, zvláště od sebe samého.

Musí velmi svědomitě zachovávat mlčení. Vnitřní ticho bývá často rušeno neužitečnou povídavostí, proto smírné oběti, chtějí-li dojít soustředěnosti a stálého spojení s Bohem, musejí se v té věci zapírat. Jinak samy zmaří účinnost ostatních prostředků.

Velmi důležitá je také skromnost v pohledech a umrtvenost v četbě, aby se vnitřní pohled mohl tím víc upírat na Boha. Dokud ve všem povolujeme nezřízené zvědavosti, nedosáhneme soustředěnosti, která je pro život v přítomnosti Boží naprosto nutná.

O tom píše P. Tillmann: „Kdo chce stále žít v přítomnosti Boží, musí vytrvale a opravdově přemáhat zvědavost, až tu jedovatou bylinu z půdy srdce vytrhne i s kořenem.“

Musí se odvrátit od vnějšího světa, aby mohl nerušeně zůstat v Pánu, který chce být jeho božským hostem a přítelem. Především musí jako Job „učinit smlouvu se svými očima⁸⁶⁾“ a upřímně se modlit s Davidem: „*Odvrať oči mé, aby neviděly marnosti*⁸⁷⁾“.

Kdo chce žít v stálém spojení s Bohem, musí také bojovat proti neúčelným myšlenkám, tedy proti zbytečným vzpomínkám na nemilé, zneklidňující příhody z minulosti, i proti neúčelnému snění o budoucnosti, kterým se jen maří čas. Kolik času bychom tím získali na důvěrné rozmluvy s Miláčkem své duše, který bývá tak často opuštěn!

Život v přítomnosti Boží vyžaduje, abychom ovládali sebe samy a své nezřízené náklonnosti, zvláště pýchu, svéhlavost, sobectví, pohodlnost, bázlivost, netrpělivost. K tomu velmi vhodně podotýká P. Meschler T. J.: „Modlitba sama nevede k cíli... Modlitba a sebezápor musejí pracovat ruku v ruce právě tak, jako k letu je potřebí dvou křídel. Musejí si navzájem pomáhat, podporovat se a doplňovat... Bez umrtvování se nelze modlit, a kdybychom se i modlili, Boha nenalezneme. Neumrtvený člověk v modlitbě hledá Boha, ale nenalézá. Umrtveného člověka však vyhledává Bůh sám, poněvadž jeho srdce jest očištěno, připraveno na spojení s Bohem. Bůh sice touží po tom, aby se nám dal a s námi se spojil; ale hledá jen srdce čisté a umrtvené. Tedy bez umrtvování není modlitby.“ A dodáme k tomu: Bez umrtvování není života v přítomnosti Boží.

Duše, které chtějí dosíci spojení s Bohem, musejí se varovat nezřízené náklonnosti k tvorům, jak píše P. Tillmann: „Náklonnost k tvorům - i k tvoru jedinému - brání duši volně se povznést k Bohu. Jest jí spoutána, jak praví Pán: „*Kde je poklad váš, tam bude i srdce vaše*“).“ Náklonnost k tvoru rozděluje duši. A k životu v přítomnosti Boží je nutné, aby srdce bylo Bohu oddáno nedílně a dokonale.

Marná je snaha o život v přítomnosti Boží, nevarujeme-li se až úzkostlivě dobrovolných chyb a všedních hříchů. Kdo se ještě dopouští hříchů s otevřenýma očima, kdo je tak beztaktní k Bohu, že jej úmyslně uráží, třeba v maličkostech, tomu se Bůh trvale nedaruje. A kdyby požíval již citelné a ustavičné přítomnosti Boží, ale dopustil se dobrovolné chyby, pozná, že se Bůh od něho vzdaluje a že jej nechá třeba celé dni prahnout v opuštěnosti, než mu zase projeví svou přítomnost.

Taková duše se připravuje o nesčetné milosti, o světlo a sílu, které by jí pomáhaly povznášeti se v lásce k Bohu. Mimo to i hřích sám jako tísnivé břemeno ji strhuje k zemi, působí jí trapné výčitky svědomí, a proto duše pocítuje odpor k tomu, aby se soustředila do vlastního nitra, v kterém není klidu. Také ji trápí vědomí viny a nedovoluje jí, aby se dětinně a důvěrně blížila k Bohu, kterému projevuje tak málo lásky, ano, jehož se neostýchá často urážet. Takové duši Bůh odnímá zvláštní milosti. Trestá ji tak za její lhostejnost a nevěrnost; ale i duše sama se vzdaluje od božského zdroje milostí.

Čím více se Bůh od ní vzdaluje a čím více pomocných milostí jí za trest za nevěrnost odnímá, tím více se její stav zhoršuje a tím více se vzdaluje od Boha,

zdroje života a spásy. Čím více se takto od Boha vzdaluje, tím více zasluhuje, aby jí byla odňata milost posvěcující, tím více slabne a stává se zaslepenější,“ a tedy i neschopnější k ustavičnému láskyplnému styku s Bohem.

Vroucího styku s Pánem Bohem jsou schopny jen duše, které se varují dobrovolných chyb. Na nich se již na světě plní blahoslavenství Páně: „Blahoslavení čistého srdce, neboť Boha viděti budou⁸⁹).“ Ano, obcují s Bohem tak důvěrně, jako by jej již nyní viděly tváří v tvář a jako přítel obcuje s přítelem. „Člověka čistého srdce miluje Hospodin; a muži milostných rtů je přítelem král⁴⁰).“

3. VYTRVALOST A SOUSTAVNOST.

Abychom se naučili žít v přítomnosti Boží, musíme být velmi *vytrvalí*. Jsme-li nestálí a chvilkoví, nedostaneme se nikdy za počáteční obtíže.

Zápasíme-li s těžkostmi, neklesejme na mysl. Pán Bůh nás nechává někdy tlouci, hledat a prosit, a až po vytrvalém, ale klidném úsilí nám udělí milost soustředěnosti. Jen se o život v přítomnosti Boží snažme odhodlaně a neúnavně až do smrti.

Svatý František Saleský k tomu praví: „Říkáváme někdy, že nemůžeme Boha nalézt a že se nám zdá, jako by byl od nás daleko. Tím chceme asi říci, že nemáme pocit jeho přítomnosti. Pozoroval jsem, že některé duše nedovedou správně rozeznávat mezi Bohem a pocitem o Bohu. Je velký rozdíl mezi životem v přítomnosti Boží a pocitem přítomnosti Boží, kterého se nám může dostat jen zvláštní milostí Boží.“

V snaze o život v přítomnosti Boží si nesmíme po-

čínat jen nahodile, nýbrž musíme v tom cvičení zachovat *určitý postup*. Opat J. B. Chautard O. C. R. o tom píše ve vzácné knize „Duše veškerého apoštolátu“, kterou smírným obětem vřele doporučujeme:

„Při ranní vnitřní modlitbě si ustanovím odhodlaně a přesně chvíli, kdy se při práci vroucně spojím s Bohem. Umíním si, že se budu snažit o dokonalý vnitřní život, t. j. že budu bdíti nad sebou pod Ježíšovým pohledem a utíkat se k němu tak, jako bych byl k tomu zavázán slibem.

Začnu pěti minutami nebo ještě kratší dobou ráno a večer a budu se snažit více zdokonalovat než prodlužovat toto soustředění. Podle příkladu svatých se přičiním, abych je konal čím dál tím lépe, i v nejúnavnější práci: čistotou úmyslu, bdělostí srdce a všech svých schopností, velkomyslností, zkrátka, jak by to činil Ježíš sám, kdyby měl konat mou práci.

Tak se pokusím žít vnitřním životem, bránit se proti navyklé roztržitosti a duševní rozptýlenosti. Chci, aby Ježíš žil ve mně víc a více. Má duše nesmí při vnější práci být vydána všem větrům jako otevřená pavlač, takže by nebyla schopna spojit se s Bohem a zůstat bdělou, pokornou, velkodušnou.

V té chvíli pohlédnu nenuceně, ale přesně na své vnitřní pohnutky a nic si neodpustím. Rozhodnu se, že neopominu nic, abych tu chvíli žil dokonale, a odhodlám se, že se budu často utíkat k Ježíši, abych se udržel v tom snažení o svatost.

Takové soustředování se má konat srdečně, radostně, vzletně. Ovšem, potřebuji bdělosti a umrtvování, abych se udržel v přítomnosti Boží a odpoutal se schopnostmi a smysly ode všeho toliko přirozeného. Ale s tou negativní stránkou se nespokojím. Vyna-

snažím se především, abych to konal s vroucí láskou, která dodá mé práci dokonalosti a ceny. Z lásky se budu pečlivě řídit zásadou: Co činíš, čiň dokonale! A to předně s čistým úmyslem, ale také nadšeně, neosobně, velkodušně.

Večer při obecném nebo zvláštním zpytování se budu přísně zkoumat o těch chvílkách spojení s Bohem a bdělosti. Uložím si malé pokání, nebyl-li jsem dosti bdělý, horlivý, pokorný, milující při tom pokuse spojování vnitřního života s činným.

Takové okamžiky budou čím dál tím účinněji působit na další chvílky spojení s Bohem. Víc a více poroste má touha nespokojovat se již těmi minutami, v nichž lépe poznávám, co jsem a čeho ode mne žádáš, můj Ježíši. S pomocí Boží se mi to cvičení stane pomalu milým zvykem, který mou duši očistí a naučí mě žít ve spojení s tebou.“

*

Citelná přítomnost Boží je úplně dobrovolný dar, ale není neomylnou známkou svatosti. Sv. Alfons z Liguori praví: „V nebi spatříme velmi mnoho duší, které neměly zvláštních nadpřirozených darů, a dosáhly vyššího stupně slávy než ti, kdo je měli. Naopak zase mnohé duše, kterým byly uděleny velké dary, dostaly se později na scestí a upadly i do těžkých hříchů.

Svatost nezáleží v pocitech, nýbrž ve věrnosti v maličkostech, v odloučení od tvorů, zvláště od sebe, a v pevné odhodlanosti přinášet Bohu oběti. Dosáhne-li tedy někdo citelné přítomnosti Boží, ať se varuje samolibosti. Kdyby se považoval za dokonalého a pohrdal poslušností, již to by bylo důkazem, že je klamán

fantasií nebo zlým duchem. Milost činí duši pokornou a poslušnou.

Z toho pojednání je zřejmo, jak smírné oběti potřebují nejen modlitby, ale i sebezáporu, ducha oběti. Čím vroucnější je styk s Bohem v modlitbě, tím větší je horlivost v oběti, a čím statečněji se duše obětuje, tím více prospívá v modlitbě.

Kapitola třetí.

POHNUTKY, ABYCHOM SE STALI SMÍRNÝMI OBĚTMI.

Všechno, co jsme dosud řekli o smírných obětech, je také mocnou vzpruhou, abychom se jimi stali. Ale přece ještě ve zvláštní kapitole uvádíme pohnutky, které nás povzbuzují, abychom se božskému Srdci Páně nabídli v oběť smírnou. Je to: 1. pohled na Ježíše Krista, 2. pohled na bližního, 3. pohled na nás samy.

I. POHLED NA JEŽÍŠE KRISTA.

Především nás povzbuzuje k smírnému zadostučinění jeho nesmírná láska k lidstvu.

Sv. apoštol Pavel nás vyzývá, abychom hleděli pochopit, která je šířka a délka i výše a hloubka, i poznat Kristovu lásku, převyšující veškeré poznání⁴¹). Poslechněme té výzvy a hledme aspoň poněkud změřit nekonečnou lásku božského Srdce, abychom mu lásku spláceli láskou, a dokazovali ji skutky.

1. Láska Srdce Ježíšova je nekonečně dlouhá, je věčná. Kristus Pán může říci každému z nás: „Láskou věčnou miloval jsem tebe⁴²).“ Jistě nás milovali i naši rodiče; matka nás měla tak ráda jako nikdo na světě. A přece ani ona nás nemilovala tak dlouho jako

Srdce Ježíšovo. Před sto lety nebyl ještě nikdo z nás na světě; tedy nás nikdo neznal, proto ani nemiloval. Ani naše matka. Ale jedno srdce, Srdce Ježíšovo, již tehdy pro nás tlouklo věrnou láskou.

Stále tluče láskou k nám v nejsvětější Svátosti. Snad se za našeho života nejedno srdce od nás odvrátí, ale Srdce Ježíšovo nám bude v lásce věrně nejen až do smrti, ale i po celou věčnost.

2. Která je šířka lásky Srdce Ježíšova? Je nekonečná, bez mezí; rozpíná se na všechny lidi, na lidi všech dob, všech zemí, všech ras, všech pokolení. Vztahuje se na přátele i nepřátele, na horlivé i na vlažné. Božské Srdce se snaží láskou zahřát i chladná srdce hříšníků a probudit je tím ze smrtelného spánku hříchu k novému životu.

Volá ke všem lidem: „Pojďte ke mně všichni, kteří se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím⁴³).“ Nikoho nevyjímá. Pro každého má útěchu a úlevu. Každý může říci s apoštolem: „Zamiloval si mě a sebe sama vydal za mne⁴⁴).“

3. Ponořme se do hloubky jeho lásky. Není propasti lidské bídy a bolesti, lidské slabosti a nemohoucnosti, aby se k ní nesklonila slitovná láska božského Srdce.

Úchvatně vylíčil Ježíš Kristus hloubku své slitovné lásky v podobenství o milosrdném Samaritánu, o dobrém Pastýři, o marnotratném synu. Nezakusili jsme ještě nikdy na sobě hloubku jeho slitovné lásky? Snad i naše duše byla někdy těžce zraněna a blízka věčné smrti. Spatřil nás milosrdný Samaritán, jeho dobré Srdce mu nedalo pokoje, i sestoupil s nebe na zem, sklonil se nad námi a otevřel nám své nejsvětější Srdce, aby jeho krví vymyl a uzdravil rány naší duše. Ne-

podobali jsme se někdy zbloudilé ovci, která již nechtěla poslouchat dobrého Pastýře? Ale dobrý Pastýř na nás nezapomněl. Jeho milující Srdce nemělo pokoje, až nás našel. Nepodobali jsme se někdy marnotratnému Synu, který opustil otce? Ale Kristus Pán přece na nás nemohl zapomenout, otevřel náruč a přivinul nás na své Srdce. Jak nevyvážená je hloubka jeho slitovné lásky!

4. Právě tak nedostižná je výška jeho lásky. Nedostižná v skutcích a v obětech. Ježíš Kristus dal za nás Krev a život v přehořké smrti. Jaký vroucí podíl mělo právě srdce v tomto nevýslovném utrpení, jak se chvělo na hoře Olivové! Nemůžeme si to ani představit. Každé jiné lidské trápení je proti tomu ničím. Jak mocný byl zápas božského Srdce, že i krůpěje krve vynutil z pórů! — A to byl teprve počátek jeho utrpení!

Co pocítilo Srdce Páně při zahanbujícím potupném veřejném bičování a trním korunování! A jak bylo to Srdce opuštěno, když Kristus Pán visel na kříži! Kde jsou teď všichni ti nemocní, chudí a nuzní, kteří zakusili tolik jeho lásky a dobrodiní? Kde jsou jeho učedníci, kterým včera dal největší důkaz lásky, sebe samého, při jejich prvním sv. přijímání! Všichni jej opustili, jen jediný je zde. I Otec jej opustil a nedává mu ani paprsek útěchy. Pán Ježíš vyjadřuje svou nevýslovnou opuštěnost steskem: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil⁴⁶⁾?”

Ani po smrti nebylo nejsvětější Srdce Páně ušetřeno. Bylo probodeno a stalo se tak obětním kalichem, z něhož byla přesvatá Krev vylita do poslední krůpěje na usmíření hříšů.

A stále ještě nás vroucně miluje v nejsvětější Svá-

tosti. Téměř denně přijímáme nejsvětější Krev, která tehdy byla pro nás prolita.

Taková jest láska Srdce Ježíšova: nekonečná, věčná v délce, nekonečná v šířce, nekonečná v hloubce svého ponížení, nekonečná ve vznešenosti svých obětí!

Nezasluhuje takové Srdce naší lásky? Nezasluhuje naší veškeré lásky? Připojme se tedy k duším, které chtějí žít lásce svého Spasitele a které se obětují, aby mu dokázaly lásku. Nekonečná láska Ježíše Krista k nám lidem toho zasluhuje.

II. POHLED NA BLIŽNÍHO.

1. NEVÝSLOVNÝ NEVDĚK VĚTŠINY LIDÍ SVĚTSKÝCH.

Poslyšme, jak dojemně si Kristus Pán stěžoval sv. Marketě Marii Alacoque: „Viz to Srdce, které lidé tak velice milovalo, že se vyčerpalo a strávilo, aby jim dokázalo lásku, ale od většiny se mu dostává jen nevděku chladností, neuctivostí, pohrdáním a svato-krádežemi . . .

Tento nevděk mě více bolí⁴⁶⁾ než všechno, co jsem vytrpěl při svém umučení. Kdyby mi lidé jen trochu lásky ukázali, zdálo by se mi ničím, co jsem pro ně vytrpěl, ano, kdyby bylo možno, ještě více bych pro ně vykonal, ale projevují mi toliko chlad a mou snahu dobře jim činit odmítají. Aspoň ty mi poskytni útěchu, že budeš všemožně lidský nevděk napravovat.“

1. Kristus Pán mluví předně o chladnosti. Netřeba zde ani myslit na ty, kdo v něho nevěří, ačkoli za

ně zemřel. Mysleme jen na křesťany, na katolíky. Zajímají se o všechno možné, i o věci nízké a špatné. Ale na milující Srdce Boží ve svatostánku nikdo nevzpomene.

Ježíš Kristus ve svatostánku bývá často nejopuštěnějším obyvatelem celé osady. I nejchudobnější matička ve farnosti mívá několikrát za den návštěvu. Kristus Pán však bývá samotinký po celý den a ještě opuštěnější po celou dlouhou noc. Ráno snad přijde několik zbožných duší na mši svatou, ale pak se naň po celý den již nikdo neohlédne. Nemá právo stěžovat si na chladnost?

2. Mluví také o neuctivosti. Kolik lidí vstupuje do kostela bezmyšlenkovitě, jako by šli po tržišti! Učiní pohyb, který má být poklonou, ale poklonou není. Kleknou si do lavice a za chvíli hledají pohodlnější polohu. Sednou si nebo se oprou velmi neuctivě. A čím se zabývají v myšlenkách? Často po celou mši sv. bývají roztržití, myslívají na práci nebo na zábavu. Nemohou se ani dočkat konce mše sv., proto odcházejí dříve. A kolik jich šeptá, směje se a ruší ostatní, kteří by se chtěli zbožně modlit!

A přece kdyby nebylo nic horšího, nebyl by tento nevděk ani tak do nebe volající.

3. Kristus Pán mluví také o pohrdání. Ale dostává se mu nejen pohrdání, bývá pronásledován i záštím. Mnoho milionů lidí ho nenávidí a rouhá se mu. Nemohou již vidět ani jeho obiaz. Odstraňují kříže ze škol, ze státních budov, s cest a s náměstí. Ve veřejných schůzích se mu posmívají a rouhají, jeho svatou, neposkvrněnou panenskou Matku strhují do špíny a rouhají se hrozně za hlučného potlesku davu.

Tak je odůvodněna jeho hrozba, kterou jednou

pronesl k sv. Marketě Marii: „Má láska ustoupí konečně mému spravedlivému hněvu a potrestám pyšné duše, které se zcela oddávají pozemským věcem, mnou pohrdají a hledají to, co se mi protiví. Má svatost se postaví mezi mou spravedlnost a hříšníky, kteří v zaslepenosti zahynou.“

Kéž by se našly i nyní šlechetné duše, které odpovědí Kristu Pánu se svatou Marketou Marií: „Můj Ježíši, vylej raději na mne veškeren svůj hněv a vyhlad' z knihy života raději mne než ty duše, které jsi tak draze vykoupil. Nepřestanu tě prosit o milost pro ně.“

4. Ale Kristus Pán si naříká i na svatokrádeže. Vzpomeňme jen nehodných svatých přijímání. Jako Jidáš se blíží duše pod rouškou přátelství ke stolu Páně, a má v srdci smrtelný hřích a tím i zlého ducha. Krista Pána nutí vejít.

Nemluvíme ani ohrozných svatokrádežích, kterých se v uplynulých stoletích dopouštěli rouhači. I v naší době se dějí děsné hanebnosti. Vylamují se svato- stánky a sv. Hostie jsou zneuctívány.

Sv. Gemmě Galgani pravil jednou Kristus Pán po sv. přijímání: „Nikdo se nestará o lásku mého milosrdného Srdce. Zapomínají na mne, jako bych pro ně nebyl nic vytrpěl, jako bych byl všem neznám. Mé Srdce se stále rmoutí. Ve svatyních jsem skoro ustavičně sám. Mnozí z těch, kteří ještě přicházejí do chrámu, činí tak z pohnutek nedobrých. Ano, musím trpět i to, že můj dům je místem zábavy. A mnohé duše mě pokrytecky zrazují svatokrádežným přijímáním⁴⁷⁾.“

2. HROZNÁ NEVĚRNOST VYVOLENÝCH DUŠÍ.

Právě na nevěrnost duší Bohu zasvěcených si Kristus Pán opět a opět stěžuje sv. Marketě Marii: „Ale nejvíce mě bolí, že právě tak se mnou jednají i duše mi zasvěcené.“

Od mnoha světských lidí sotva může čekat co jiného než nevděk a chladnost. Ale že i mezi jeho vyvolenými jsou duše nejen chladné a lhostejné, ale i svatokrádežné, to jej bolí víc než všechno ostatní. Výslovně se o tom Kristus Pán sv. Marketě Marii vyjádřil takto: „Viz rány, které jsem dostal od svých vyvolených. Jiným dostačí, když bičují mé tělo, ale tito zranili mé Srdce, ač je nikdy nepřestalo milovat.“

Je tedy velmi vhodný úkol smírných obětí, vyprošovat modlitbou, prací a obětmi hojně požehnání právě na duše Bohu zasvěcené, aby žily podle svatosti svého povolání.

Svaté Marketě si Kristus Pán posteskl na nedbalost některých duší při sv. přijímání: „Hle, jak špatně se mnou zacházejí duše, které mě právě přijaly. Obnovily všechny bolesti mého utrpení.“ Světice odpověděla: „Pane a Bože můj, může-li tě za to usmířit oběť mého života, zde jsem. Jsem tvá; čiň se mnou, co se ti líbí.“

Setrvají-li takové duše i při svatosti svého stavu někdy celá léta ve vlažnosti a jsou-li netečné k vnučáním milosti, nemůžeme se ovšem divit, že Kristus Pán jim hrozí tresty: „Nepolepší-li se, budu je přísně trestat. Vzdálím dobré duše od nich a ostatní neujdou mému spravedlivému hněvu.“

Smírné oběti však obětují předrahou Krev Kristo-

vu a s ní sebe samy za tyto nešťastné duše, aby se Pán Ježíš smíloval a je obrátil. To je šlechetný skutek lásky jak ke Kristu Pánu a k sv. Církvi, tak k těm nevěrným duším.

III. POHLED NA NÁS SAMY.

1. OVOCEM OBĚTÍ NA SMÍR JE VROUCÍ SPOJENÍ S BOHEM.

Šlechetné duše, které lásku k Pánu Ježíši dokazují skutkem, nalézají tím klíč k Srdci Ježíšovu, bránu k spojení s ním, jak píše P. Pergmayer T. J.: „Takové duše Pán Ježíš miluje, osvěcuje, zjevuje jim svou lásku a velebnost, těší je a dává jim zakoušet sladkost své lásky. Důvěrně s nimi obcuje a přivádí je ke spojení s sebou. Jsou to požehnané duše; vyplňuje se na nich již na světě, co přislíbil slovy: Hle, stojím u dveří a tluku; jestliže kdo uslyší hlas můj a dveře mi otevře, vejdu k němu a budu večeřeti s ním a on se mnou⁴⁸).“

a) Smírnou obětí se stáváme Pánu Ježíši podobnými. On se zcela obětoval, obětoval všechno a obětuje se ještě stále za každého z nás v nejsvětější Svátosti. Tak i smírná oběť se obětuje pro něho a pro duše, obětuje všechno, obětuje se ustavičně. Tím se stává pravým obrazem Ježíše Krista a připoutává se k němu něžnou, čistou, silnou láskou.

b) Kdo se vydává v oběť na smír, vstupuje do pravého ducha pobožnosti k Srdci Ježíšovu. Pravého ctitelce božského Srdce Páně si nelze myslit bez ducha oběti. Tímto duchem je Srdce Páně úplně proniknu-

to, a proto pravá pobožnost k Srdci Ježíšovu pudí duše, které se mu zasvěcují, k obětem.

c) Kde vidí Kristus Pán vůli tak dobrou, lásku tak silnou, že nepřestává jen na citech, nýbrž se obětuje všestranně a ustavičně, tam ani on neskrblí láskou a uděluje duši tolik a takových milostí, že o nich jiní nemají ani potuchy. Na smírných obětech se zvláště plní příslibení božského Srdce: „Obohatím je přehojně nebeskými poklady svých milostí.“ Sv. Marketa Marie k tomu dodává: „Jsou to poklady tak veliké, že nemám slov, abych je popsala. Ježíš bude myslit jen na to, aby ty duše očistil a posvětil, aby se s nimi mohl dokonale spojit.“

2. DALŠÍM OVOCEM SMÍRNÉ OBĚTI JE PODIVUHODNÝ VNITŘNÍ MÍR.

a) Sv. Terezie z Lisieux kdysi pravila: „Od té doby, co v ničem nehledám sebe, žiji nejšťastnějším životem, jaký si lze myslit. Kdyby lidé věděli, kolik získáme, zapíráme-li se ve všech věcech . . . !“ Jindy: „Působí-li duše s milostí, jest okamžitě ve světle . . . Jeho Páně je sladké a břímě lehké; jakmile je přijmeme, hned pocítujeme jeho sladkost.

Něha Boží se rozmnoží,
dá zapomenout strastí hned,
když jdete trním, po hloží,
tu zdá se vám, že je to let . . .⁴⁹).“

Huysmans píše: „Nabídnouti se na smír je nabídnout se k štěstí, neboť Pán Ježíš je povinen sobě samému, aby to, co se mu tak šlechetně obětuje, hradil duši pokojem a štěstím . . .“

„Ježíši, ty ukládáš oběť, ale hned oslazuješ její trpkost něžnou láskou. Prikazuješ sebezápor, ale působíš, že duše, když se zřekne sebe samé, nalézá více pokladů, než by měla, kdyby se nezřekla ničeho. Poroučíš nám nésti každodenní kříž, ale měníš jej v sladké jho a v lehké břímě. Spokojuješ se naší dobrou vůlí a odměňuješ naše slabé úsilí překypující útěchou. Nebojím se tvého kříže, vím, že v něm je tajemství útěchy a síly pro život, v němž musíme trpět, ať chceme či nechceme. Nezapomeň na mne, dobrý Ježíši, a přijmi mě mezi své smírné oběti, které jdouce za tebou na Kalvarii, těží ze svých utrpení, a životní bídy proměňují v nevyčerpatelné bohatství⁶⁰).“

b) Tento podivuhodný mír nemůže již ničím být porušen. Sv. Terezie z Lisieux volá: „Jak snadná je cesta lásky! Ovšem, lze na ní padnout, dopustit se nevěrnosti, ale láska umí ze všeho těžít; stráví brzo vše, co by se Ježíši nelíbilo, a zanechává v hloubi duše hluboký a pokorný mír⁶¹).“

Boží Prozřetelnost sama chrání vnitřní mír smírných obětí. Vždyť „jejich jména“, jak slíbil Kristus Pán sv. Marketě, „jsou zapsána v jeho božském Srdci a nebudou odtud nikdy vyhlazena.“ „Tyto duše se nemusejí obávat, že na ně Pán Ježíš zapomene; jeho milující pohled na nich spočívá s velkým zalíbením.“ Prozřetelnost Boží je často chrání před pádem, takže téměř bez hříchu jdou životem . . .

O duších, které se Bohu naprosto oddaly, píše P. Grou: „Takoví lidé jsou již zde na světě velice šťastní, protože milují nejvyšší dobro, nic je nevábí ani nepoutá, nelichotí jim ani čest, ani bohatství, ani zábavy. Mají dobro, pro které pohrdají každým jiným dobrem. Vnitřní útěchu a důkazy Boží přízně přijí-

mají vděčně, ale netouží po nich, nelpí na nich, nemoutí se, když jich nemají. Proto je nikdy neopouští hluboký vnitřní mír, který nezávisí na střídání a změně, nýbrž tkví hluboko v jejich nitru při všech námáhách, pokušeních a zkouškách; křížem není rušen; bez kříže by ani nechtěli žít. Za nic na světě by nechtěli s nikým měnit, ani oslabit své námahy, vymanit se z úradků Božích, zbavit se utrpení a zkoušek. Jsou spokojeni, jen když se v nich Bůh oslaví.“

3. OBĚTOVATI SE NA SMÍR JE JISTÁ, KRÁTKÁ A NEJLEPŠÍ CESTA K DOKONALOSTI, K NEBI.

1. Je *nejjistější* cestou k dokonalosti. Kdo kráčí cestou oběti, nezabloudí na širokou cestu změkčilosti, požívatosti, ctižádosti, která končí na místě věčné záhuby, nýbrž kráčí mužně vpřed cestou pravou a bezpečnou: královskou cestou kříže. Je sice úzká, příkrá, namáhavá, ale co na tom, jen když na ní nezabloudíme!

Nezabloudí ani na scestí špatně pochopené zbožnosti, kde zlý duch duše klame a svádí k duchovní pýše. Smírná oběť kráčí cestou nejsolidnější askese, které učil Kristus Pán slovem i příkladem. Po té cestě za ním kráčeli všichni svatí.

2. Vydati se v oběť na smír je *nejkratší* cestou k dokonalosti. Smírné oběti mají jediný cíl: čest Boží. Proto nevybočují na okliky, nehoní se za pozemskými statky ani za požitky. Nedají se zlákat na scestí svévolí, sebeláskou, ctižádostí, pro něž i mnoho duší Bohu zasvěcených pracuje téměř marně, nepokraču-

je; smírné oběti právě to vše přinášejí v oběť. Proto po cestě dokonalosti nejen kráčejí, ale běží, ano letí. Sv. Marketa Marie tvrdí pravdivě: „Není kratší cesty a jistějšího prostředku k dokonalosti než zasvětit se božskému Srdci Páně a přinášeti mu hold lásky, cti a chvály.“

3. Cesta smírné oběti je *nejlepší* cestou, poněvadž je poseta zásluhami. Co nám zjednává nejvíce zásluh? Sladké útěchy při modlitbě? Úspěch v činnosti? Nikoli, největší zásluhy nám získávají oběti. A čím těžší je oběť, tím vzácnější je zásluha.

Velmi vhodně píše P. Meschler T. J.: „Oběť má nejjistější zásluhu, poněvadž je právě proti naší zkažené přirozenosti. Tu není třeba obávat se klamu. Je nejzáslušnější, protože je nejtěžší. Jak toužebně se budeme ohlížet po každé oběti a po každém úkonu sebezáporu, až staneme na prahu věčnosti, kde se bude rozhodovat o záslužnosti našeho jednání!“

M. Dominika Klára Moesová jinde píše: „Jediné pokoření nebo jediné pohrdání, když je z lásky k Bohu přijímáme a neseme klidně, je pro nebe větší a záslušnější než všechny neobyčejné nadpřirozené věci, i kdyby trvaly po celý život.“

Hlavním zdrojem zásluh jsou tedy oběti. Smírná oběť má nebe jisté. Kristus Pán slíbil: „Pravý ctitel mého Srdce nezahyne.“ A smírné oběti, poněvadž celý život a vše, co jsou a co mají, zasvěcují božskému Srdci Páně, jsou jistě jeho pravými ctiteli. Za každou oběť jim Kristus Pán slibuje: „Stokrát více vezmete.“ Ano, stokrát více již zde na zemi, a což teprve na věčnosti!

Na smírné oběti lze obrátit slova P. Grou T. J.: „Posudme, možno-li, jak velká blaženost čeká ty du-

še v nebi. Bůh se jim dá tak, jak ony se daly jemu. Poněvadž se mu daly bez výhrady, celým srdcem, nebude ani on šetřit odměnou pro ně. Oddaly se mu jako slabí a nedokonalí tvorové svým malým srdcem, on je bude milovat jako Bůh láskou, která jejich lidskou lásku tak převyšuje, jako nestvořená, nejvyšší bytost převyšuje tvora vyšlého z nicoty.

Kdo dává na světě Bohu odměřeně, přijme také od Boha odměnu odměřenou; smírné oběti však dávají bez míry, proto také přijmou bez míry. Odměnu oněch stanoví milosrdná spravedlnost, odměnu smírných obětí však velkomyslná, nejvyšší láska, která by nejraději Boží bohatství vyčerpala, kdyby nebylo nevyvážené. Taková blaženost očekává smírné oběti v nebi.“

Nestojí nebe za to, abychom se Bohu oddali bez výhrady za svého pozemského života, který proti věčnosti je pouhým okamžikem? Vstupující do nebe, spojíme se s jásavým výkřikem sv. Markety Marie: „Jak je sladké dělat radost božskému Srdci, které odměňuje věčnými, nesmírnými statky!“ Radostně budeme vyznávat se sv. Pavlem: „*Utrpení (oběti) nynějšího času nejsou ničím proti budoucí slávě, která se zjeví na nás⁵²*“.

POVZBUZUJÍCÍ PŘÍKLADY.

Je velmi povzbuzující a dojemné čísti dopisy, v kterých prosté věřící duše prosívají o přijetí do Sdružení smírných obětí nebo líčí své štěstí při myšlence, že jako smírné oběti náleží božskému Srdci Páně.

Tak psala na příklad jedna z těch dobrých duší:

„Na krásný svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie jsem se Pánu Bohu obětovala v oběť smírnou a od té doby obnovuji svou oběť každý den. Myšlenka, že jsem též květem věnce, který se vine kolem nejsvětějšího Srdce Páně, dodává mi každého jitra nové síly, abych vytrvala na cestě věrného plnění povinností. Každá těžkost, každé protivenství mezi dnem je mi částíčkou kříže, kterou přijímám vděčně, poněvadž mě má proměnit v opravdovou začku božského Srdce Páně.“

Mnohé z těch statečných duší pojaly své svaté smírné povolání opravdu ideálně. Jedna učitelka píše: „Ano, chci se stát smírnou obětí a darovat božskému Srdci Páně všechna svá drobná utrpení, zkoušky a hodiny poznamenané křížem jak v minulosti, tak v přítomnosti a v budoucnosti. Vzpomínka na jiné velkomyslné duše, které také nesou kříž, je mi vzpruhou, abych v následování svého Mistra nezůstávala pozadu. Přeji si splácet mu lásku láskou, oběť obětí.“

Neméně krásný je dopis matky vdovy: „Mateřským rukama Panny Marie jsem nabídla božskému Srdci Pána Ježíše bolestnou ztrátu svých drahých a chci u Matky bolestné hledat sílu, abych se uchránila ducha světa, v němž musím žít, a abych v tom smýšlení vychovávala i děti.“

Prostá služebná dívka píše: „Velmi ráda bych zachránila své panstvo a jejich děti. Modlím se o to již po deset let. Nyní se zasvěcuji božskému Srdci Pána Ježíše jako smírná oběť, aby mé nepatrné smírné oběti vyprosily duším smilování.“

Někteří prostí lidé působí v duchu smíru podivuhodně apoštolsky. I vojíní mezi kamarády, dělníci v dílnách, učnice mezi družkami, studentky ve svých

třídách, studenti v sdruženích, ošetřovatelky v nemocnicích i v rodinách u nemocných atd. atd.

Anička Zelíková, rolnická dcerka z Napajedel na Moravském Slovácku, zemřela 11. 9. 1941 v 17. roce svého věku jako dobrovolná oběť lásky a smíru za duše. V těžké nemoci rok před smrtí napsala: „Pane Ježíši, všechno snáším ráda, jenom když tě jiní naleznou. Neváhej odejmout mi všechno, čeho je třeba se vzdát pro záchranu jiných. Není mi již třeba oběti vyhledávat, mou prací je plnit odhodlaně tvou vůli. Život je stálý boj, stálé utrpení, ale bojujme statečně a trpíme z lásky.

Kéž naše srdce je kalichem stále plným obětní krve! Jen tenkrát můžeme být jisti, že druzí mnoho dostanou, dáme-li my mnoho. Pán Ježíš nás nepotřebuje, vždyť je všemohoucí! A přece nechce nikam jít bez nás. Jako by čekal na naši oběť, aby hříšníkům mohl dát milost. Každý okamžik proložme velkou láskou. Láska je schopna velkých obětí.“

Čtyři dni před smrtí pravila: „Můj život je již jen samá láska. Není chvíle, kdy bych nespočívala na pateně lásky.“ Dvanáct hodin před smrtí: „Vše, co se s námi děje, podává nám Pán Ježíš. A co on podává, na to se musíme vždy usmívat. Vkládám svůj život na obětní patenu, aby byl obětován za duše.“ Poslední její slova byla: „Všechno je tak krásné! Nechtěla bych s nikým měnit. Miluji Ježíše, mám ho tolik ráda!“

Lucie N. čtla ještě jako dítě životopis devatenáctileté dívky, která se obětovala na smír. Lucie se rozhodla k téže oběti. Napsala si do poznámek: „Ježíši, obětuji ti život za drahou vlast. Přijmi mě v oběť, je-li to tvá svatá vůle.“

O několik dní později: „Dej mi trpěti za hříchy mého národa.“ Horlivost Lucina má všechny známky pravé zbožnosti: „Mým úkolem je zapírat se stůj co stůj, a vůbec nemyslit na to, co by mi bylo milejší. Mohu-li si vybrat, vyberu si věc méně příjemnou. Přizpůsobím se přání jiných, nedám najevo, co bych chtěla raději.“

Malá Bernadetta Dupontová prosí Pána Boha při prvním sv. přijímání, aby se na smír směla stát řeholnicí a potom mučednicí. První milost jí Bůh nedal; zemřela, když jí bylo patnáct let. Ale dal jí druhou milost: Zemřela po mučednictví dlouhé, těžké nemoci.

Slavnému fysikovi Ampèrovi onemocněla nebezpečně nedlouho po svatbě mladá choť. Ampère píše ve velké úzkosti: „Můj Bože, děkuji ti. Cítím, že chceš, abych ti zasvětil celý život. Buď vůle tvá!“

Na hrobě kněze Leopolda Giloteaux je nápis: „Byl obětí svého kněžství a knězem své obětí.“ Byl důstojným knězem, protože byl živou obětí, neboť s eucharistickou obětí obětoval Bohu sebe. Pokládal u kněze za neštěstí, nemusí-li trpět. Byl smírnou obětí, o které svět neví.

Když pro slabé zdraví nebyl schopen práce ve škole ani v duchovní správě, hleděl být prospěšný aspoň jako domácí duchovní. V tom postavení získal Bohu mnoho duší, které po léta nebyly u sv. zpovědi. Jakmile se trochu zotavil po chrlení krve, byl zavezen do Lisieux, aby si vyprosil zázračné uzdravení. Modlil se však jen o vzrůst v lásce Boží.

Stravoval se apoštolskou horlivostí. Nemoc mu bránila v apoštolátě činném, ale nic na světě ho nemohlo brzdit v apoštolátě smírné obětí. Tiše a pokorně se spokojoval tím, že vše přijímal oddaně z ruky

Boží. Za životní úkol si vytkl modlit se, trpět a jednat v naprosté oddanosti do vůle Boží, v hluboké pokorě a v pokorné důvěře. Toužil po tom, aby svou životní obětí daroval Církvi co nejvíce kněžských smírných obětí. Že se sám oddal Bohu jako smírná oběť, to pokládal za vrchol svého duchovního života.

Svou smírnou oběť podával Bohu skrze Pannu Marii. Píše: „Všeho jsem se vzdal: svých mohutností, činnosti, života. Nejsvětější Panně, kterou co nejněžněji miluji, svěřil jsem všechny své smírné skutky a k tomu všechny přímluvy, které se za mne budou konat po mé smrti . . . Všeho jsem se zřekl . . . Proto jsem tak šťasten.“

Obětoval se Bohu na smír velmi radostně. Několik dní před smrtí prohlásil: „Býval jsem vždy optimistou, a to ze zásady. Nelituji toho, neboť takto jsem snadněji nesl svůj kříž. Má radost z povolání je tak veliká, že celá věčnost nepostačí, abych za ně Bohu náležitě poděkoval . . . Šťastný kněz, jehož útěchou je vésti život skrytý v eucharistickém Bohu.“

PANNA MARIA, KRÁLOVNA SMÍRNÝCH OBĚTÍ.

Úkol smírných obětí je vznešený. Sama o sobě žádná smírná oběť na to nestačí. Proto ať se pokorně a s dětinnou důvěrou utíká k prostřednici všech milostí Panně Marii, která právem bývá nazývána prosící všemohoucností. Maria, přesvatá Matka Boží, musí smírným obětem vyprošovat odvahu a sílu.

Ale Panna Maria jest netoliko prostřednicí všech

milostí, jest i královnou smírných obětí, a to hlavně v tajemství neposkvrněného početí a v tajemství svých bolestí.

Právě proto, že nejčistší Srdce Panny Marie bylo neposkvrněné a že Pána Ježíše tak milovalo, nedovedeme si ani představit, kolik trpělo pod křížem.

Čím čistší je duše a čím více Boha miluje, tím větší má schopnost trpět.

Matka Boží trpěla netoliko pro Ježíše Krista a z lásky k němu, trpěla i s Ježíšem a láskou k němu. Bolest Ježíšova byla její bolestí, jež se spojovala s utrpením Ježíšovým v jediný vznešený úkon smírného zadostučinění Boží spravedlnosti. Panna Maria měla Kalvarii v svém mateřském Srdci. Její mateřství jí bylo nejen největší radostí, ale i nejtrpčí bolestí. Ona zapoměla na sebe úplně, hledala ve všem a všude jediné Boha, vnořila se zcela ve svého milovaného Ježíše, a proto tak nevýslovně s ním trpěla.

Kristus Pán trpěl za hříšný svět. Nikdy se žádná duše nespojovala s Ježíšem Kristem v smírném utrpení tak vroucně jako Panna Maria.

Na Kalvarii podal Pán Ježíš výkupnou cenu i za její neposkvrněné početí, za milost do té doby v lidstvu neslýchanou. I to rozněcovalo její lásku a bolest až na vrchol mučednictví.

Smírné oběti nemohou učinit nic lepšího než svěřit se její milující péči a ochraně. Jsouce vedeny a podporovány její mateřskou rukou, budou statečně kráčet cestou obětí až na výšiny kalvarské. Umírajíce budou moci zvolat s Ježíšem: „Dokonáno jest! Má smírná oběť jest dokonána! Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého⁵³)!“

ČÁST DRUHÁ

MODLITBY

MŠE SVATÁ.

Mše svatá jest památka utrpení Ježíše Krista, pokračování vykupitelského díla, všestranná služba Boží. Je duší vnitřního života, živým pravidlem svatosti, spojuje lidstvo s Ježíšem, Knězem a Obětí, je celým náboženstvím. Mše svatá je slavné vyznání neoddanější závislosti lidstva, rodiny a každého jednotlivého člověka na Pánu Bohu, vyznání nicotnosti tvora proti velikosti Tvůrce.

A toto vyznání činí Bohočlověk, který je Veleknězem a Obětí věčného Otce v nekonečné lásce Ducha svatého; proto je mše svatá nejdůstojnější klanění, nejvhodnější díkůvzdání, nejúčinnější prosba a nejspasitelnější smír. Zde se uskutečňuje čtverý účel obětí a zároveň s ním nekonečná, nevyčerpatelná a Bohu vždy milá zásluha.

Mše svatá je hold, důstojný Velebnosti Boží, již se přináší; hold, který dokonale činí zadost právům Božím a pro který se lidem dostává dokonalého ospravedlnění a posvěcení.

Abychom však tento úkon největší lásky, který Ježíš Kristus přináší na zemi Otci, skutečně prožívali a s ním se spojovali, musíme si připomenout tuto pravdu: Křest svatý a ostatní svátosti, které všechny mají vztah k velebné Svátosti, uschopňují křesťana, aby ve spojení s obětujícím knězem a s Církví obětoval Otci Ježíše Krista a zároveň sebe skrze něho, s ním a v něm jako zápalnou oběť ke cti Boží.

Celé bytí křesťana se všemi jeho stavovskými povinnostmi, s jeho povoláním, s jeho pracemi, radostmi a utrpením stává se palivem pro tuto oběť.

Tato služba Boží, která není ničím jiným než adorací vděčné, velkodušné lásky, se dokonává, upevňuje a zdokonaluje sv. přijímáním.

OBĚTOVNÁ MODLITBA.

Můj Bože, nejdobrotivější Otče, aby můj život nebyl ničím jiným než úkonem dokonalé lásky, spojením s tou obětí, v níž ti Církev svatá obětuje svými kněžími Pána Ježíše a všechny své údy, obětuji ti i sebe sámého skrze něho, s ním a v něm jako zápalnou oběť k tvé větší cti a slávě.

Má bída a důvěra jsou před tebou, svatý, spravedlivý Otče, jako vnitřní nádrže, do kterých mohu od tvé milosrdné lásky přijímat všechny milosti: očištění a osvětlení, žhavou lásku, posvěcení a vykoupení. Bez výhrady se odevzdávám všemohoucímu působení věčného kněžství Ježíše Krista, ponechávám se mu, aby ve mně zničilo a strávilo všechno, co se ti ještě ve mně nelíbí. Obětuji se za všechny lidi, za hříšníky celého světa, zvláště za duše Bohu zasvěcené, aby žily podle svého vznešeného povolání.

Můj milovaný Pane a Otče, toužím obnovovati tuto oběť každým okamžikem ve dne i v noci ve spojení s Pannou Marií, se svatými v nebi, na zemi a v očistci. Kéž bych i já, ač jsem toho naprosto nehoden, duchem a vůlí spočíval na každé pateně, na které spočívá přesvaté Tělo Ježíše Krista, byl v každém kalichu, v kterém jest jeho nejdražší Krev, abych se ti skrze Ježíše Krista, s ním a v něm hodně klaněl, tobě děkoval, tebe prosil, tebe usmířoval a získával zásluhy.

Naplň mě při tom týmiž úmysly, s kterými se ti Ježíš Kristus obětuje. Nechť mě síla eucharistie, obětí a sv. přijímání přetvoří v něho a tak ať konečně mši svatou skutečně prožívám k tvé cti a slávě v jednotě Ducha svatého. Amen.

E. Vandeur.

VZBUZENÍ DOBRÉHO ÚMYSLU.

Věčný Otče, podávám ti oběť, kterou přinesl tvůj milovaný Syn Ježíš, když sebe sama na kříži obětoval, a kterou nyní obnovuje na tomto oltáři. Podávám ti ji jako důstojnou oběť klanění a pocty, které vším právem zasluhuješ. Uznávám tím tvou svrchovanou vládu nade všemi věcmi a jejich naprostou závislost na tobě. Tys náš počátek i cíl. Obětuji ti ji také proto, abych ti poděkoval za všechna nesčetná dobrodiní. Dále abych usmířil tvou spravedlnost, rozhněvanou pro tolik hříchů, a poskytl ti za ně vhodné zadostučinění. Konečně abych vyprosil milost a slitování pro sebe, pro všechny zarmoucené a soužené, pro hříšníky, pro celý svět i pro duše v očistci.

Odpustky tří let; plnomocné odpustky na konci měsíce pro toho, kdo byl o všech nedělích a svátcích toho měsíce na mši sv. a tuto modlitbu se pomodlil - 53¹⁾).

MODLITBA O SVATOU SMRT.

Spojme již napřed okamžik své smrti s obětmi mše sv., které budou slouženy někde na světě v té vteřině, kdy budeme opouštět tento svět. Poněvadž se ve 24 hodinách slouží 350.000 mší svatých, připadne čtvero pozdvihování na vteřinu. Je to tedy velká milost, když dobře využítujeme toho čtvera pozdvihování, které se bude konat v okamžiku naší smrti. Tak Pán Ježíš doplní svou dokonalou obětí Otci, co nám bude chybět, až staneme před jeho soudem. Proto se modleme hned ještě dnes:

Věčný Otče, obětuji ti svůj život na smír k tvé

¹⁾ Všechny odpustkové modlitby v této knize jsou vybrány z původního seznamu odpustků „Preces et pia opera“ z r. 1938. Za údajem odpustků je vždy číslo, pod kterým je tato modlitba uvedena v původní sbírce.

větší cti a slávě. Svůj poslední vzdech a poslední úder srdce spojuji s oddaností tvého božského Syna na všech oltářích, na kterých se ti bude obětovat v okamžiku mé smrti: abych se ti klaněl skrze něho a s ním, abych ti děkoval za všechny milosti, které jsi mi za celý život udělil, abych tě usmířil za všechny hříchy, za které ti mám býti smírnou obětí, i abych odpykal všechny tresty za hříchy, aby mé věčné spojení s tebou se neoddálilo dlouhým očistcem. Vyprošuji od tebe věčnou spásu svou a všech duší, které jsi mi dal zde na zemi. Skrze Ježíše, s ním a v něm buď vzdána všechna čest a sláva tobě, Bože Otče všemohoucí, v jednotě s Duchem svatým od věčnosti do věčnosti. Amen.

E. Vandeur.

MŠE SVATÁ NA SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA¹⁾.

Stupňové modlitby.

Kněz: Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Přistoupím k oltáři Božímu.

Ministrant: Před Boha, který mě od mládí radostí naplňuje.

Žalm 42, 1 — 5.

K. Sud' mě, Bože, a rozsud' v můj prospěch proti lidu nesvatému; od člověka zlovolného a lstivého mě vysvobod'!

M. Neboť ty jsi, Bože, síla má; proč jsi mě zapudil, a proč smuten chodím, když mě sužuje nepřítel?

¹⁾ Texty liturgických modliteb podle Římského misálu Dr. Ant. Stříže.

K. Sešli světlo své a pravdu svou! Ty mě povedou a doprovodí na tvou svatou horu a do tvých stanů.

M. I přistoupím k oltáři Božímu, před Boha, který mě od mládí radostí naplňuje.

K. Oslavovati budu tebe na citaře, Bože, Bože můj. Proč jsi smutna, duše má, a proč mě rozechvíváš?

M. Doufej v Boha, neb ještě mu děkovati budu; onť spása má a Bůh můj.

K. Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.

M. Jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky, a na věky věků. Amen.

K. Přistoupím k oltáři Božímu.

M. Před Boha, který mě od mládí radostí naplňuje.

K. Pomoc naše ve jménu Páně.

M. Který učinil nebe i zemi.

Kněz hluboce skloněn říká *Confiteor* a po něm se přísluhující modlí za kněze:

M. Smiluj se nad tebou všemohoucí Bůh, odpusť ti hříchy tvé a uveď tě do života věčného.

K. Amen.

M. Vyznávám se Bohu všemohoucímu, blahoslavené Marii vždy Panně, blaženému Michalu archandělu, blaženému Janu Křtiteli, svatým apoštolům Petru a Pavlu, všem svatým a tobě, otče, že jsem zhřešil převelice myšlením, slovem i skutkem; (bije se třikrát v prsa) - má vina, má vina, má největší vina. - Protož prosím blahoslavenou Marii vždy Pannu, blaženého Michala archanděla, blaženého Jana Křtitele, svaté apoštoly Petra a Pavla, všechny svaté a tebe, otče, orodujte za mne u Pána Boha našeho!

K. Smiluj se nad vámi všemohoucí Bůh, odpusť vám hříchy vaše a uveď vás do života věčného.

M. Amen.

K. Prominutí, rozhřešení † a odpuštění hříchů našich uděl nám všemohoucí a milosrdný Hospodin.

M. Amen.

K. Bože, obrať se k nám a oživ nás.

M. A lid tvůj radovati se bude v tobě.

K. Zjev nám, Pane, milosrdenství své!

M. A spasení své dej nám!

K. Pane vyslyš modlitbu mou!

M. A volání mé k tobě přijď!

K. Pán s vámi!

M. I s duchem tvým.

Modleme se: Odejmi od nás, prosíme, Hospodine, nepravosti naše, abychom mohli s čistým srdcem vejít do svatyně svatých. Skrze Krista Pána našeho. — Amen.

Prosíme tě, Hospodine, pro zásluhy tvých svatých, jejichž ostatky jsou zde, i všech svatých, abys mi odpustil všechny hříchy. Amen.

Introit (Vstup).

Ž. 32, 11 a 19. Záměry Srdce jeho zůstávají od pokolení do pokolení, aby vychvátil duše jejich smrti a život jim zachoval v čas hladu. (Aleluja, aleluja.) Ž. 32, 1. Plesejte, spravedliví, v Pánu, slušit upřímným zpívati chválu. Sláva Otci...

Kyrie.

Pane, smiluj se nad námi! třikrát

Kriste, smiluj se nad námi! třikrát

Pane, smiluj se nad námi! třikrát

Gloria.

Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle. Tebe chválíme, tobě dobrořečíme, tobě se klaníme. Díky tobě vzdáváme pro velikou slávu tvou. Pane Bože, králi nebeský, Bože Otče všemohoucí! Pane,

Synu jednorozený, Ježíši Kriste! Pane Bože, Beránku Boží, Synu Otcův! Jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi! Jenž snímáš hříchy světa, přijmi prosbu naši! Jenž sedíš na pravici Otcově, smiluj se nad námi! Neboť ty sám jsi Svatý, ty sám jsi Pán, ty sám jsi Nejvyšší, Ježíši Kriste, s Duchem svatým v slávě Boha Otce. Amen.

Modlitba.

Bože, jenž nám v Srdci Syna svého, našimi hříchy raněním, milosrdně otvíráti ráčíš nevyčerpatelné poklady lásky, uděl nám, prosíme, abychom vzdávající mu zbožný hold své oddanosti, také plnili povinnost hodného zadostučinění. Skrze téhož Pána...

Odpustky 5 let, měsíčně plnomocné — 233.

Epištola-čtení

z listu sv. Pavla apoštola k Efes. 3, 8—19.

Bratři! Mně, přenejmenšímu ze všech svatých, byla dána milost, zvěstovati mezi pohany nevystihlé to bohatství Kristovo a objasniti všem, které jest zřízení v tom tajemství, jež od věků bylo skryto v Bohu, Stvořiteli všeho, aby se nyní skrze Církev uvedla ve známost knížectvím a mocnostem v nebesích přerozmánitá moudrost Boží, podle úradku odvěkého, který vykonal v Kristu Ježíši, Pánu našem, v němž máme zmužlost a přístup s důvěrou skrze víru v něho. Za tou příčinou skláním kolena svá před Otcem Pána našeho Ježíše Krista, po němž se jmenuje všeliký rod na nebi i na zemi, aby vám dal podle bohatství velebnosti své skrze Ducha svého a v síle zmohutnění pro vnitřního člověka, tak aby Kristus přebýval skrze víru v srdcích vašich, zakořeněných a založených v lásce, abyste mohli pochopiti se všemi svatými, která je šířka a délka i výše a hloubka, i poznati Kristovu lásku, převyšující

veškeré poznání, abyste byli naplněni ve veškerou plnost Boží.

Graduale čili stupňový zpěv.

Ž. 24, 8—9. Laskavý a upřímný je Pán, protože ukazuje zbloudilým cestu. Vodí chudasy ve spravedlnosti, vyučuje mírné cestám svým. Aleluja, aleluja. Mat. 11, 29. Vezměte jho mé na sebe a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pokoj duším svým. Aleluja.

Ve votivních mších po Devítníku se vynechá Aleluja s veršem. Místo toho se čte:

Tractus.

Ž. 102, 8—10. Slitovný a milostivý je Pán, shovívavý a nadmíru dobrotivý. Nekárá ustavičně ani nehrozí na věky. Nečinívá nám podle našich hříchů, ani nám neodplácí podle našich nepravostí.

V době velikonoční se vynechává Graduale a Tractus a místo toho se říká:

Aleluja, aleluja. Mat. 11, 29 a 28. Vezměte jho mé na sebe a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem; a naleznete pokoj duším svým. Aleluja. Pojdte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vás občerstvím. Aleluja.

Evangelium.

Očisť srdce mé i rty mé, všemohoucí Bože, jenž jsi rty proroka Isaiáše žhavým uhlem očistil; rač i mne takto svým milostným slitováním očistiti, abych byl hoden svatého Evangelium tvé důstojně zvěstovat. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

Rač, Pane, požehnati! Pán budíž v srdci mém i na rtech mých, abych důstojně a náležitě zvěstoval jeho Evangelium. Amen.

K. Pán s vámi!

M. I s Duchem tvým.

Pokračování sv. Evangelia podle sv. Jana. 19, 31 - 37.

Za onoho času, poněvadž byl pátek, tedy Židé, aby nezůstala těla na kříži v sobotu, neboť den té soboty byl veliký, prosili Piláta, aby se jim zlámaly nohy a sňali se s kříže. Přišli tedy vojáci a zlámali nohy jednomu i druhému, jenž s ním byl ukřižován. Když však přišli k Ježíšovi a uzřeli ho již mrtvého, nezlomili mu nohou, ale jeden z vojínů bodl jej kopím v bok, a hned vyšla krev a voda. A ten, jenž to viděl, vydal svědectví o tom, a pravdivé je svědectví jeho, a on ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili. To pak se přihodilo, aby se vyplnilo Písmo: Kostí v něm nezlomíte. A opět jiné Písmo dí: Uvidí, do koho bodli.

Credo.

Věřím v jednoho Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, všech věcí viditelných i neviditelných. I v jednoho Pána Ježíše Krista, Syna Božího jednorozeného. A zrozeného z Otce přede všemi věky. Boha z Boha, Světlo ze Světla, Boha pravého z Boha pravého. Zplozeného, nestvořeného, téže podstaty s Otcem, skrze něhož všechno učiněno jest. Jenž pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil s nebes. (Klekne se.) A vtělil se Duchem svatým z Marie Panny; a člověkem se stal. Ukřižován také za nás pod Pontským Pilátem, trpěl a pohřben byl. A vstal z mrtvých třetího dne podle Písem. A vstoupil na nebe; sedí na pravici Otcově. A opět přijde se slávou soudit živé i mrtvé, jehož království nebude konce. I v Ducha svatého, Pána a Oživovatele, jenž z Otce i Syna vychází. Jenž s Otcem i Synem zároveň je uctíván a oslavován, jenž mluvil skrze proroky. A v jednu svatou, obecnou a apoštolskou Církev. Vyznávám jeden křest na odpuštění hří-

chů. A očekávám vzkříšení z mrtvých. A život příštího věku. Amen.

Offertorium — obětování.

Ž. 68, 21. Potupu a utrpení očekávalo srdce mé. Čekal jsem, kdo by se se mnou rmoutil, avšak marně; hledal jsem, kdo by mě potěšil, a nenalezl jsem.

V době velikonoční při votivních mších se mění Offertorium takto:

Ž. 39, 7—9. Celopalů neb obětí za hřích jsi nežádal; sice bych byl řekl: Hle přicházím. Na počátku knihy je psáno o mně, že plním vůli tvou. Bože můj, chci plnit tvou vůli, a zákon tvůj je v hloubi mého srdce. Aleluja.

Kněz bere hostii na pateně, pozvedá ji a modlí se:

Přijmi, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, tuto neposkvrněnou oběť, kterou já, nehodný služebník tvůj, obětuji tobě, Bohu svému živému a pravému, za nesčíslné hříchy, urážky a nedbalosti své a za všechny přítomné, jakož i za všechny věrné křesťany, živé i zesnulé, aby mně i jim prospěla k spáse pro život věčný. Amen.

Kněz nalévá víno do kalicha. Přilévaje vody modlí se:

Bože, jenž jsi důstojnost lidské přirozenosti podivuhodně stvořil a ještě podivuhodněji obnovil, dej nám skrze tajemství této vody a vína stát se společníky božství toho, jenž se ráčil stát účastným našeho člověčenství, Ježíš Kristus, Syn tvůj, Pán náš, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého Bůh po všecky věky věků. Amen.

Při obětování kalicha:

Obětujeme ti, Pane, kalich spasení, vzývajíce tvou milostivost, aby se vznesl s příjemnou vůní před tvář

tvé božské velebnosti za naši i celého světa spásu.
Amen.

Chléb a víno jest obětováno, nyní přináší kněz v oběť i sebe
a své věřící. Skloněn se modlí:

V duchu pokory a se srdcem zkroušeným přistupujeme k tobě, protož přijmi nás, Hospodine, a tak se děj oběť naše před tváří tvou dnes, aby se ti líbila, Pane Bože!

Žehná dary a vzývá Ducha svatého:

Přijď, Posvětiteli, všemohoucí věčný Bože, a požehnej † tuto oběť, tvému svatému jménu uchystanou.

Při slavné mši sv. okuřuje kněz obětní dary a oltář. Nejdříve žehná kadidlo říká:

Na přímluvu blaženého Michala Archanděla, stojícího po pravici oltáře zápalného, a všech vyvolených, račiž Hospodin tento zápal požehnati † a za vůni líbeznou přijmouti. Skrze Krista Pána našeho.
Amen.

Při okuřování obětních darů:

Zápal tento tebou požehnaný vystoupí k tobě, Hospodine, a sestup na nás milosrdenství tvé.

Při okuřování oltáře říká verše žalmu 140, 2 — 4:

Vznášej se modlitba má jako kadidlo před obličej tvůj, Hospodine, pozdvižení rukou mých jako oběť večerní. Postav, Pane, stráž k ústům mým a bránu pevnou ke rtům mým, aby se srdce mé neuchylovalo k špatnostem a nevyhledávalo záminek k hříchům.

Vraceje kadidelníci:

Rozněť v nás Hospodin oheň své lásky a plamen věčného milování. Amen.

Kněz, umývá si ruce na epištolní straně, říká Žalm 25, 6 — 12:

Umyji mezi nevinnými ruce své a choditi budu kolem oltáře tvého, Hospodine.

Abych slyšel hlas chvály a vyprávěl o všech dívech tvých.

Hospodine, miluji krásu domu tvého a místo, kde přebývá sláva tvá.

Nehubiž s bezbožníky, Bože, duši mou a život můj s vražedníky, na jejichž rukou lpí nepravosti a jejichž pravice plna jest úplatných darů.

Já však v nevinnosti své chci kráčet; vysvobod mě a smiluj se nade mnou.

Noha má stojí na cestě přímé; ve shromážděních budu tě slavit, Hospodine.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému

Uprostřed skloněn nad oltář se modlí:

Přijmi, svatá Trojice, tuto oběť, kterou ti přinášíme na památku umučení, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení Ježíše Krista, Pána našeho, a ke cti blahoslavené Marie vždy Panny, svatého Jana Křtitele, svatých apoštolů Petra a Pavla a těchto i všech svatých, aby jim sloužila ke cti a nám k spasení, a aby za nás ráčili v nebesích orodovati, jejichž památku konáme na zemi. Skrze téhož Krista Pána našeho. Amen.

Kněz se obrací k lidu, rozpínáje a spínáje ruce:

Modlete se, bratři, aby má i vaše oběť příjemnou se stala u Boha Otce všemohoucího.

M. Nechť přijme Hospodin oběť z rukou tvých k slávě a chvále jména svého i k prospěchu našemu a celé Církve své svaté.

K. Amen.

Tichá modlitba (Secreta).

Pohled, prosíme, Pane, na nevýslovnou lásku Srdce

milovaného Syna svého, aby dary, jež ti podáváme, byly tobě příjemnou obětí a nám shlazením hříchů. Skrze téhož Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou žije a kraluje v jednotě Ducha svatého Bůh . .
Preface.

K. Po všecky věky věků.

M. Amen.

K. Pán s vámi.

M. I s duchem tvým.

K. Vzhůru srdce.

M. Máme k Hospodinu.

K. Díky vzdávejme Pánu Bohu svému!

M. Hodno a spravedlivo jest.

Vpravdě hodno a spravedlivo jest, slušno a spasitelno, abychom tobě vždy a všude díky vzdávali. Hospodine svatý, Otče všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi jednorozeného Syna svého, na kříži pnícího, kopím vojínovým nechal prokláti, aby otevřené Srdce, svatyně božské štědrosti, vylilo na nás proudy slitování a milosti, a jakož nikdy neustalo planouti láskou k nám, duším zbožným se stalo zátiším a kajícím útočištěm spáasy. A proto s Anděly i s Archanděly, s Trůny i Panstvy a se všemi zástupy vojska nebeského pějeme chvalozpěv slávě tvé, bez konce volajíce:

Svatý, svatý, svatý Hospodin Bůh zástupů, plna jsou nebesa i země slávy tvé. Hosanna na výsostech! - Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně. Hosanna na výsostech!

STŘED MŠE SVATÉ — KÁNON.

Tebe tedy, nejmilostivější Otče, skrze Ježíše Krista,

Syna tvého, Pána našeho, pokorně prosíme a žádáme, (líbá oltář) abys dobrotivě přijal a požehnal tyto svaté a neporušené dary, jež ti přinášíme za Církev tvou svatou všeobecnou; rač jí udělití pokoje, ji chrániti, sjednotiti a řídití po celém oboru zemském spolu se služebníkem svým papežem naším N. a biskupem naším N. a se všemi pravověrnými vyznavači obecné a apoštolské víry.

Vzpomínka na živé.

Pomni, Hospodine, služebníků a služebnic svých N. a N. a všech tu přítomných, jejichž víra i zbožnost jest ti známa, za které ti obětujeme nebo kteří tobě obětují tuto oběť chvály za sebe i za všechny své, za vykoupení svých duší, za naději své spásy a bezpečnosti své a kteří plní sliby učiněné tobě, Bohu věčnému, živému a pravému.

Spojíte se a památku uctíváte nejprve přeslavné vždy Panny Marie, Rodičky Boha a Pána našeho Ježíše Krista, jakož i svatých apoštolů a mučedníků tvých Petra a Pavla, Ondřeje, Jakuba, Jana, Tomáše, Jakuba, Filipa, Bartoloměje, Matouše, Šimona a Tadeáše, Lina, Kleta, Klementa, Xysta, Kornelia, Cypriána, Vavřince, Chrysogona, Jana a Pavla, Kosmy a Damiána i všech svatých tvých, prosíme, abys nás ve všem svou záštitou chránil pro jejich zásluhy a na jejich přímluvu. Skrze téhož Krista Pána našeho. Amen.

Kněz vztahuje ruce nad obětní dary.

Tuto tedy oběť služebnosti naší i veškeré čeledi své, prosíme, Pane, usmířen přijmi a dny naše v svém pokoji pořádej a uděl, abychom od věčného zatracení byli vytrženi a k stádcí tvých vyvolených připočteni. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

Kněz pětkrát žehná obětní dary.

Kteroužto oběť, prosíme, rač ty, Bože, ve všem požehnanou, přivlastněnou, platnou, důstojnou a příjemnou učiniti, aby se nám stala Tělem a Krví nejmilějšího Syna tvého, Pána našeho Ježíše Krista.

Proměňování a pozdvihování.

Jenž den předtím, než trpěl, vzal chléb do svých svatých a ctihodných rukou a pozdvihnul oči k nebi k tobě, Bohu, Otci svému všemohoucímu, díky tobě čině požehnal, rozlámal jej a dal učedníkům svým řka: Vezměte a jezte z toho všichni. Neboť toto jest tělo mé.

Kněz pokleká, pozdvihuje Tělo Páně, aby i lid se poklonil¹⁾.

Kněz přepodstatňuje víno:

Podobným způsobem, když bylo po večeři, vzav i tento přeslavný kalich do svých svatých a ctihodných rukou, opět tobě díky čině, požehnal a dal učedníkům svým řka: Vezměte a pijte z toho všichni. Neboť toto jest kalich Krve mé, nové a věčné úmluvy — tajemství víry — která za vás a za mnohé vyлита bude na odpuštění hříchů.

Kolikrátkoli toto činiti budete, na mou památku budete činiti.

Zase pokleká a pozdvihuje kalich s nejdražší Krví Páně, aby se přítomní klaněli Kristu Pánu přítomnému v nejsvětější Svátosti.

Po pozdvihování.

Protož i pamětlivi jsouce, Hospodine, my služebníci tvoji i lid tvůj svatý, jak blahého umučení, tak

¹⁾ Pán můj a Bůh můj! — Kdo při pozdvihování nebo při slavné výstavě nejsv. Svátosti zbožně na sv. Hostii pohlédne a tento povdech se pomodlí, získá odp. 7 let po každé. Kdo tak činí každý den, získá jednou za týden plnomocné odpustky, přijme-li svátosti — 107.

i zmrtvýchvstání, ale i slavného nanebevstoupení téhož Krista, Syna tvého, Pána našeho, obětujeme přejasně velebností tvé z tvých darů a údělů obět čistou†, obět svatou†, obět neposkvrněnou†, chléb† svatý života věčného a kalich† trvalého spasení.

Rač na ně vlídnou a jasnou tváří shlédnouti a je sobě oblíbiti, jako jsi sobě oblíbiti ráčil dary spravedlivého sluhy svého Abela a obět praotce našeho Abrahama i svatou a neposkvrněnou obět, kterou tobě přinesl nejvyšší kněz tvůj Melchisedech.

Pokorně tebe žádáme, všemohoucí Bože, dej tyto dary rukama svatého anděla svého donést na svůj vznešený oltář před obličej své božské velebnosti, abychom všichni, kdo z tohoto oltářního účastenství přijmeme svatosvaté Tělo a Krev Syna tvého, naplnění byli všelikým nebeským požehnáním a milostí. Skrze téhož Krista Pána našeho. Amen.

Vzpomínka na zemřelé.

Pomni též, Hospodine, služebníků a služebnic svých N. a N., kteří nás předešli se znamením víry a odpočívají ve snu pokoje. Jim a všem v Kristu odpočívajícím popřej, prosíme, Hospodine, místa občerstvení, světla a pokoje. Skrze téhož Krista Pána našeho. Amen.

Nám pak, hříšným služebníkům svým, důvěřujícím v hojnost slitování tvých, rač též udělití podíl a společenství se svými svatými apoštoly a mučedníky: s Janem, Štěpánem, Matějem, Barnabášem, Ignácem, Alexandrem, Marcelinem, Petrem, Felicitou, Perpetuou, Hátou, Lucíí, Anežkou, Cecílií a všemi svými svatými, v jejichž společnost, prosíme, rač nás připustiti, nikoli oceňuje zásluhy, nýbrž jakožto štědrý dárce slitování. Skrze Krista Pána našeho. Skrze ně-

hož, Hospodine, toto všechno dobré vždy tvoříš, posvěcuješ †, oživuješ †, požehnáváš † a nám uděluješ.

Skrze † něho a s † ním a v † něm jest tobě, Bohu Otci všemohoucímu, v jednotě Ducha svatého veliká čest a sláva.

(Hlasitě): Po všechny věky věků. M. Amen.

Modlitba Páně.

Modleme se! Spasitelnými příkazy napomenutí a božským návodem poučení odvažujeme se volati:

Otče náš, jenž jsi na nebesích! Posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim vinníkům. A neuvod' nás v pokušení.

M. Ale zbav nás od zlého.

K. Amen.

Zbav nás, prosíme, Hospodine, všelikého zla minulého, přítomného i budoucího, a přímlovou blahoslavené a přeslavné vždy Panny, Rodičky Boží Marie, i blažených apoštolů tvých Petra a Pavla i Ondřeje a všech svatých (žehná se patenou) uděl milostivě pokoj za dnů našich, abychom přispěním tvého milosrdenství vždy prosti byli hříchů a bezpeční přede vším zmatkem. Skrze téhož Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého Bůh po všechny věky věků.

M. Amen.

K. Pokoj † Páně budiž † vždycky † s vámi.

M. I s duchem tvým.

Kněz vpouští částku z rozlomené Hostie do kalicha:

Toto smíšení a zasvěcení Těla a Krve Pána našeho Ježíše Krista budiž nám přijímajícím k životu věčnému. Amen.

Agnus Dei.

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uděl nám pokoj!

Příjímání — přípravné modlitby.

Pane Ježíši Kriste, jenž jsi řekl apoštolům svým: Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám, nehleď na hříchy mé, nýbrž na víru Církve své, a rač ji podle své vůle pokojem obdařiti a sjednotiti, jenž jsi živ a kraluješ Bůh po všechny věky věků. Amen.

Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého, jenž jsi z vůle Otcovy spolupůsobením Ducha svatého smrtí svou svět oživil, zprošť mě tímto svatosvatým Tělem a Krví svou všech mých nepravostí a učiň, abych vždycky lnul k tvým přikázáním, a nedopusť, abych se kdy odloučil od tebe, jenž s tímž Bohem Otcem a Duchem svatým živ jsi a kraluješ Bůh na věky věků. Amen.

Požítí Těla tvého, Pane Ježíši Kriste, jež já nehodný odvažuji se přijmouti, nebudiž mi k odsouzení a zatracení, nýbrž pro tvou dobrotivost sloužiž mi k ochraně duše i těla a k vyléčení, Jenž jsi živ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého Bůh po všechny věky věků. Amen.

Chléb nebeský přijmu a jméno Páně vzývati budu.

Kněz poklekne, vezme do levé ruky svatou Hostii a patenu, a pravici se bije v prsa, modlí se třikrát:

Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou, ale toliko rci slovem, a uzdravena bude duše má.

Odp. 500 dní, měs. plnomocné — 129.

Tělo Pána našeho Ježíše Krista zachovej duši mou k životu věčnému. Amen.

Po požití Těla Páně setrvá chvíli v tiché modlitbě. Potom sbírá patenou oddobené částičky svaté Hostie a přitom se modlí s Žalmistou:

Čím se odplatím Hospodinu za všechno, co mi udělal? Kalich spasení vezmu a jméno Páně vzývati budu. Chváliti a vzývati budu Hospodina, a od nepřátel svých osvobozen budu.

Krev Pána našeho Ježíše Krista zachovej duši mou k životu věčnému. Amen.

Po požití Krve Páně rozdílí sv. přijímání věřícím. Věřící, nepřijímají-li Tělo Páně skutečně, mají aspoň v duchu po něm zatoužit. Takové duchovní přijímání je zdrojem mnohých milostí.

Co jsme ústy požili, čistou myslí pojměme a dar časný buď nám lékem věčným.

Tělo tvé, Pane, jež jsem požil, a Krev, kterou jsem pil, nechť utkví v útrobách mých, a dej, ať nezůstane skvrna hříchů ve mně, ježž čisté a svaté svátosti občerstvily. Jenž jsi živ a kraluješ na věky věků. Amen.
K přijímání (Communio).

Jan 19, 34. Jeden z vojínů otevřel kopím bok jeho, a hned vyšla krev a voda.

V době velikonoční při mších votivních se Communio mění takto:

Jan 7, 37. Žízní-li kdo, přijď ke mně a pij. Aleluja, aleluja.

Po přijímání (Postcommunio).

Tvá svatá tajemství, Pane Ježíši, ať v nás roznítí božský žár, abychom okoušejíce lahody tvého nejsladšího Srdce, učili se věcmi pozemskými pohrdati a nebeské milovati. Jenž jsi živ a kraluješ . . .

K. Pán s vámi.

M. I s duchem tvým.

K. Jděte, oběť jest dokonána.

M. Bohu díky.

Skloněn před oltářem se modlí:

Nechť se ti líbí, svatá Trojice, služba poddanosti mé a dej, aby oběť, kterou jsem já nehodný tvé božské Velebnosti přinesl, tobě byla příjemná a aby mně i všem, za které jsem ji přinesl, tvým slitováním sloužila k smíření. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

Kněz, obraceje se k lidu, uděluje požehnání:

Požehnej vás všemohoucí Bůh, Otec i Syn † i Duch svatý.

M. Amen.

Na evangelní straně:

K. Pán s vámi.

M. I s duchem tvým.

K. Počátek svatého Evangelia podle Jana I, 1—14.

M. Sláva tobě, Pane.

K. Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha a Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všecky věci byly učiněny skrze ně a bez něho nebylo učiněno nic z toho, co učiněno jest. V něm byl život, a ten Život byl světlem lidí, a Světlo ve tmě svítí a tma ho nepojala. Vystoupil pak jeden člověk, byv poslán od Boha, jméno jeho bylo Jan; ten přišel na svědectví, aby vydal svědectví o Světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On nebyl Světlem, nýbrž aby svědectví vydal o Světle. Bylo však Světlo pravé, které osvěcuje každého člověka, přicházejícího na tento svět. Na světě byl, a svět učiněn byl skrze něj, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, a vlastní ho nepřijali. Kteří však jej přijali, dal jim moc státi se dítkami Božími, totiž

těm, kteří věří ve jméno jeho, kteří se zrodili nikoliv z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, nýbrž z Boha. A slovo tělem učiněno jest (klekne se) a přebývalo mezi námi, a viděli jsme slávu jeho, slávu jako Jednorozeného od Otce, plného milosti a pravdy.

M. Bohu díky.

MODLITBY PO TICHÉ MŠI SVATÉ.

Třikrát Zdrávas, Maria.

Zdrávas, Královno.

Za Církev sv.: Bože, útočiště naše a sílo, shlédni milostivě na lid volající k tobě a na přímlovu slavné a neposkvrněné Panny a Rodičky Boží Marie, svatého Josefa, jejího snoubence, svatých apoštolů Petra a Pavla a svatých všech vyslyš milostivě prosby naše, které přednášíme za obrácení hříšníků a za svobodu i povýšení matky naší, svaté Církve. Skrze Krista Pána našeho.

R. Amen.

Svatý Michaeli archanděle, opatruj nás v boji! Proti zlobě a úkladům ďáblovým budiž nám ochranou! Přikažij jemu Bůh, pokorně prosíme! A ty, kníže vojska nebeského, uvrhni satana a jiné duchy zlé, kteří ke zkáze duší světem obcházejí, božskou mocí do propasti pekelné!

Lev XIII.

R. Amen.

Za modlitbu Sv. Michaeli: odp. 3 let, měs. plnomoc. - 411.

Kdo se tyto modlitby pomodlí kleče s knězem po tiché mši sv., na které byl přítomen, obdrží odpustky 10 let. Připojí-li se následující povzdech, získávají se mimo to ještě odp. 7 let - 628.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi!

(Třikrát).

Plus X.

NOVĚNA ŽE SMÍRNÝCH SV. PŘIJÍMÁNÍ.

ÚMYSL PŘI SMÍRNÉM SVATÉM PŘIJÍMÁNÍ.

Můj Ježíši, spojuji se se všemi členy Apoštolátu modlitby a Sdružení smírných obětí, zvláště s těmi, kteří jsou dnes tak šťastni jako já a mohou tě přijmout ve sv. přijímání. Skrze neposkvrněné Srdce tvé přesvaté Matky ti zasvěcuji své hříšné srdce, které sis vyvolil za svatyni své lásky. Obětuji ti, náš věčný Veleknězi a zároveň náš obětní beránku a Pokrme našich duší, tebe¹⁾ samého jako záruku tvého božského smilování, a to na smírné zadostučinění za zlobu tvých nepřátel i za chlad a netečnost tvých přátel.

Toto sv. přijímání obětuji také na ten úmysl, abys neodpíral sv. Církvi a její viditelné hlavě svého mocného přispění v žádné nouzi a tísní, abys udělil mír naší vlasti a našemu národu, abys přitáhl k sobě a roznítil svou láskou všechna lidská srdce.

Přijmi tento dar své věčné lásky milostivě a slituj se nad námi. Amen.

PRVNÍ SMÍRNÉ SV. PŘIJÍMÁNÍ.

POKORA A LÍTOST.

Můj Ježíši, prosíme pokorně na kolenou před tvým

1) Protože Ježíš Kristus podle své lidské přirozenosti je naším veleknězem, obětním beránkem a pokrmem našich duší, můžeme jej obětovat jemu samému jakožto Bohu.

křížem tvé nejmilostdnější Šrdce o milost a slitování:
Ježíši zneuznávaný a pohrdaný, smiluj se nad námi¹!
Ježíši tupený a pronásledovaný,
Ježíši opuštěný a zapíraný,
Ježíši zrazený a bídne prodaný,
Ježíši, vláčený ulicemi,
Ježíši obžalovaný a nespravedlivě odsouzený,
Ježíši poličkováný a uplvaný,
Ježíši, oděný rouchem potupy a hanby,
Ježíši, prohlášený za blázna a posedlého,
Ježíši, snížený pod Barabáše,
Ježíši, potupně roucha zbavený,
Ježíši, až do krve ukrutně zbičovaný,
Ježíši, trním korunovaný a posmívaný,
Ježíši, obtížený křížem a lidskou kletbou,
Ježíši, ztrýzněný bolestmi, pokořováním a rouháním,
Ježíši, zarmoucený až k smrti,
Ježíši, mezi lotry visící na potupném dřevě kříže,
Ježíši zničený a nejvyš zneuctěný,
Ježíši, ponořený do moře utrpení,
Ó Ježíši, ty jsi z lásky ke mně vytrpěl přemnoho
potupy a pokořování: dej, ať i mé srdce si pokořování a potupu zamiluje. Amen.

Sv. Marketa Marie Alacoque.

TOUHA A LÁSKA.

Můj Ježíši, kdo mi dá křídla, abych jako holubice
v žáru touhy letěla a odpočinula v tobě? Nejdražší

1) Za každým dalším zvoláním se opakuje: Smiluj se nad námi!

Ježíši, prosím tě pro lásku, s níž jsi se vtělil, abys hledal a spasil, co zahynulo, přijď ke mně a přivtěl mě k sobě. Skryj mě pod křídla své otcovské ochrany, vlož mě do rány svého přelaskavého Srdce a odluč mě tam ode všeho, co nejsi ty sám, mé jediné dobro.

Milovaný Ježíši, požehnej mi a smiluj se nade mnou, vždyť máš srdce tak dobrotivé a něžné! Kéž si má duše ničeho nežádá mimo tebe! Sv. Gertruda.

LÁSKA.

Ježíši, můj Králi, ovládni tak mé srdce, aby od nynějška sloužilo jen tvé lásce a jen jí poslouchalo. Kéž bych se všechen strávil pro tebe, vždyť ty ses úplně strávil pro mne! Beránku Boží, obětovaný na kříži, rozpomeň se, že i mou duši jsi vykoupil; a jak těžce a bolestně! Nedopusť, abych tě kdy ztratil! Ty ses mi daroval úplně, kéž i já jsem všechen tvůj a nemám jiné starosti, než jak bych se zalíbil tobě!

Miluji tě, nesmrtelné Dobro, neboť si toho žádáš; miluji tě, poněvadž toho zasluhuješ. Nic mě tak nebolí jako pomýšlení, že jsem tak dlouho žil, a tebe v pravdě nemiloval. Můj božský Vykupiteli, dej mi podíl v bolesti, kterou jsi vytrpěl za mé hříchy v zahradě Getsemanské. Ó lásko mého Ježíše, tys láska a naděje má. Chci raději tisíckrát zemřít než ztratit tvou milost.

Můj Bože, kdybych byl umřel v hříchu, nemohl bych tě milovat. Děkuji ti, žeš mi dopřál času a mě znovu zveš, abych tě miloval. Proto tě budu milovat ze vší své duše. Nedopouštěj pro krev, kterous vylil za mne, abych tě opět urazil.

V tebe, Hospodine, doufám, nebudu zahanben na věky. Ne svět, ne bohatství, ne radosti, ne čest a slávu, ale Boha chci, jedině Boha. Ty, Bože, mi stačíš, neboť jsi nekonečné dobro.

Můj Ježíši, spoutej mě svou láskou a vezmi si všechny mé náklonnosti, abych nemohl milovati než tebe. Kéž jsem všečen tvůj, ještě než umru! Dokud žiji, lekám se, abych tě neztratil. Kdy si budu moci říci: Můj Ježíši, již tě nemohu ztratiti!

Věčný Otče, pro lásku k Ježíši nezamítej mě! Dovol, ať tě miluji, a vlej mi sám svou svatou lásku. Budu tě velice milovat v tomto životě, abych tě mohl v onom životě milovati věčně. Amen.

Sv. Alfons z Liguori.

ZASVĚCENÍ NEJSVĚTĚJŠÍMU SRDCI JEŽÍŠOVU.

Můj Ježíši, tvé Srdce je zdrojem míru a milosti, je svatyní, v které podle tvé vůle máme prodlévat, Bohu se klanět a jej oslavovat. Kéž tvé přesvaté Srdce kraluje všem srdcím! Proto tě prosím, aby mé srdce netoužilo po ničem jiném, než abys ty byl jeho králem, a aby povždy prodlévalo v tvém božském Srdci.

Můj Ježíši, zaujmi trůn v tomto sice malém, ale tobě naprosto oddaném království. Kéž tvé Srdce žije vždy v srdci mém, kéž tvá vůle řídí a ovládá vůli mou!

Ježíši, budu stále pozvedati své srdce k Srdci tvému. Ať vždy o tobě uvažuji, tobě se klaním a velebím tvou svatou vůli! Tvé Srdce jednej se mnou podle libosti, neboť mu náležím na věky.

Můj Ježíši, vezmi si mé srdce a dej mi za ně Srdce

své, abych mohl žítí jen tvou láskou. Dej, ať mé srdce budoucně žije a pracuje pod vedením Srdce tvého. Pak budu svatý, laskavý a pokorný, neboť tvé Srdce vládne podle zákonů svatosti, lásky a pokory. Amen.

Sv. František Saleský.

ODPROŠENÍ.

Pane Ježíši, když přemýšlím o tvé nesmírné lásce k lidem, nevím ani, co říci. Vždyť z lásky k nám jsi skryl svou velebnost, zastřel svou slávu, a svůj božský život téměř maříš a ničíš. Zdá se, že jsi na oltářích jen proto, abys lidi zahrnoval důkazy své lásky. Ale, velký Synu Boží, jak se ti za tu lásku odměňujeme? Ježíši, dovol mi to říci, ty nás miluješ až příliš. Naše blaho je ti přednější než tvá čest. Což jsi nevěděl, jaké potupy se ti dostane za tvé láskyplné záměry? Většina lidí ti ve Svátosti lásky odpírá klanění, ano i víru. I většina věřících, místo aby ti urážky hleděli hradit láskou a zbožností, hněvají tě neuctivostí ve svatyních, nebo tě nechávají v chrámech samotného a mnohdy se nestarají ani o světlo ani o důstojnou ozdobu.

Nejsladší Ježíši, kéž bych mohl nejen slzami, ale i svou krví očistit všechna neblahá místa, na kterých je tak uráženo tvé láskyplné Srdce v nejsvětější Svátosti! Ale takové milosti mi není dopřáno. Proto tě budu aspoň častěji navštěvovat a tobě se klanět z lásky a na smír za urážky, kterými tě lidé tupí v tomto božském tajemství.

Toto své upřímné dostiučinění spojuji s nekonečnou smírnou obětí, kterou jsi nejsvětější Trojici po-

dal na kříži a kterou každodenně podáváš v nejsvětější Svátosti. Kéž bych mohl všechny lidi zanítit láskou k Svátosti lásky! Dej, aby tě všichni poznali a milovali. Amen.

Sv. Alfons z Liguori.

NÁHRADA.

Ježíši, Bože náš, popatř milostivě na nás, kteří v témž smýšlení víry, smíru a lásky želíme u tvých nohou nejen svých vlastních nevěrností, ale i hříchů celého světa. Kéž naše dnešní svatá přislíbení vyprosí od tvého božského Srdce milosrdenství, odpuštění a milost nám, všem hříšníkům a vůbec všem, kdo nejsou tak šťastni, aby tě milovali!

Proto slibujeme:

Za nevšímavost a nevděčnost lidskou - budeme ctít a milovat tvé Srdce, Ježíši¹)!

Za tvou opuštěnost ve svatostáncích

Za zločiny hříšníků

Za nenávisť bezbožníků

Za všechna rouhání

Za svatokrádežná znesvěcování Svátosti lásky

Za neuctivost v tvé svaté přítomnosti

Za zradu, jejíž obětí jsi,

Za chladnost tvých dítek

Za znesvěcování dne Páně

Za pohrdání tvou láskou

Za nevěrnost tvých přátel

Za zneužívání tvých milostí

1. V každé další větě opakuj: Budeme ctít a milovat tvé Srdce, Ježíši!

Za své vlastní nevěrnosti
Za tvrdost svého srdce
Za váhavost v tvé lásce
Za zbabělost v tvé službě
Za tvé dlouhé čekání u dveří našeho srdce
Za potupné odmítání tebe
Za tvé zajetí z lásky k nám
Za touhu tvého srdce po našich srdcích
Z vroucí vděčnosti za vykoupení

Pane Ježíši, náš milovaný Vykupiteli, tvé božské Srdce si jednou bolestně posteskl: „Kdo by mě potěšil, toho nenalézám,“ a jindy: „Od většiny lidí se mi dostává za lásku jen nevděku a chladnosti.“ Přijmi dobrotivě nepatrný hold naší vděčnosti, lásky a smíru. Přispěj nám, abychom se milosrdnou láskou tvého nejsvětějšího Srdce vždy, ve všem a všude osvědčili tvými věrnými, vpravdě oddanými dítkami.
Amen.

ZA OBRÁCENÍ HŘÍŠNÍKŮ.

Pane Ježíši Kriste, prosím o milost a požehnání tvého nejsvětějšího Srdce. Prosím tě i o spásu hříšníků, neboť jsi je tak draze vykoupil svou krví. Pane, přiveď je všechny k svému Srdci, ke zdroji a oceánu nekonečné lásky, aby v něm byli očištěni od hříchů a od nynějška tě milovali. Uděl všem i mně blažený život v tvém božském Srdci. Amen.

Sv. Veronika Juliani.

MODLITBA O DOKONALOST.

Ježíši, tvé nejhlavnější Srdce neodmítá ani největ-

šího hříšníka, když se obrátí. Proto tě prosím, dej mně a všem kajícím hříšníkům srdce podobné Srdci tvému, totiž srdce pokorné, které miluje život skrytý i uprostřed časné cti, srdce tiché, které snáší rádo potupu a nechce se mstít; srdce trpělivé, které se dovede vpravít i do nejtrapnějších poměrů; srdce pokojné, které s bližním i s sebou samým žije v míru; srdce nezištné, spokojené s tím, co má. Dej mi srdce, které miluje modlitbu; srdce, které touží jen po tom, aby Bůh byl ode všech tvorů poznáván a milován; srdce, které se rmoutí jen nad hříchem a nemá jiného přání, než aby podporovalo čest Boží a spásu bližního. Dej mi srdce čisté, které ve všem hledá Boha a jediné jemu se chce líbit; srdce vděčné, které se ničeho neleká, nýbrž všechna protiventství snáší z lásky k Bohu; srdce štědré k chudině a útrpné k duším v očistci. Dej mi srdce vyrovnané, jehož radost i smutek, náklonnosti a odpory, vůbec všechna hnutí se řídí vůlí Boží. Amen.

Sv. Klement M. Hofbauer.

K PANNĚ MARII SMÍRNÉ.

Neposkvrněná Panno, útočiště hříšníků, ty jsi svolila k smrti svého božského Syna, abys napravila urážky učiněné Bohu a škodu, hříchem způsobenou člověku. Buď nám milostivá a s nebe, kde slavně vládneš, pokračuj v náš prospěch v díle horlivosti a lásky. Chceme být tvými dětmi. Ukaž se také nyní naší matkou. Vypros od Ježíše, božského Smírce, aby nám přivlastnil ovoce svého utrpení a smrti a vysvobodil nás z pout našich nepravostí. Ať je naším světlem v temnotách, silou v slabosti, pomocníkem v nebez-

LÁSKA.

Můj nejsladší Ježíši, uděl mi, abych tě miloval z celého srdce, z celé duše, ze všech sil a ze vši myslí, jak si toho žádáš.

Má jediná naděje, mé útočiště, má slávo, má útěcho, můj nejlepší a nejmilejší příteli, tichý, dobrotivý, nad med sladší Snoubenče mé duše, můj Ježíši, přijď a uprav si ve mně tichou svatyni. Znič ve mně vše, co se ti nelíbí, a přetvoř mě podle svého Srdce. Pronikni hlubiny mé duše svatou bází a zraň mé srdce šípy své lásky.

Kdy se ti budu dokonale ve všem líbit? Kdy budu naprosto tvůj a přestanu být svým? Kdy mě roznítíš a strávíš plameny své lásky? Kdy budu dokonale spojen s tebou, proměněn v tebe, abych se již nikdy nemohl od tebe odloučit? Kdy mi odejmeš všechno, co mi brání s tebou se spojit?

Miláčku mé duše, sladká radosti mého srdce, můj Ježíši, vyslyš mě ne pro mé zásluhy, ale pro tvou nesmírnou dobrotu! Osvěcuji a ved mě, pomáhej mi, abych nemluvil a nečinil, leč co je ti milé a příjemné.

Jak jsem byl bídný, když jsem žil bez tvé lásky, jak politováníhodný, když jsem tě nepoznával! Poněvadž jsem tě začal milovat tak pozdě, bude nyní má láska tím vroucnější. Kéž tě miluji a chválím tak, jak tě milují a chválí blažení duchové!

Maria, nejsvětější Panno, Matko krásného milování, pros za mne a uděl mi z plnosti své překypující lásky. Amen.

Podle sv. Petra z Alkantary.

ÚMLUVA S NEJSVĚTĚJŠÍM SRDCEM JEŽÍŠOVÝM.

Nejsvětější a nejlaskavější božské Srdce Ježíšovo, pokorně padám před tebou, abych se ti klaněla, tebe chválila, velebila a oslavovala. Uznávám tvou neomezenou vládu nade mnou a ujišťuji tě o své lásce a věrnosti.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, zasvěcuji ti bez výhrady své srdce, svou paměť, svůj rozum a svou vůli, aby mě vše povzbuzovalo k tvé lásce, aby vše, co myslím a konám, bylo projevem klanění, lásky a chvály, každý pohyb mých rtů úkonem lítosti nad hříchy. Kdykoli vdechuji, vinu tě v duchu k sobě, kdykoli vydechuji, obětuji tě věčnému Otci z vděčnosti za jeho nesčetná dobrodíní.

Mám v ošklivosti každé hnutí pýchy, sebelásky a všechno, co mě zdržuje v dokonalé lásce a v tvé službě. Tobě náležím, na tobě závisím, tebou žiji; rozněť a ovládni mě a proměň mě v sebe. Každý můj krok ať směřuje k tobě, každým svým hnutím a skutkem ať se spojuje s tebou. Raději ať zemru, než abych se od tebe odloučila nebo se dopustila třeba nejmenší nevěrnosti.

Přijmi, nejsvětější Srdce Ježíšovo, tuto úmluvu lásky. Dej se mně, jako já se dávám tobě. Chci dojítí nejvroucnějšího spojení s tebou, i kdyby mě to mělo stát život.

Božské Srdce Ježíšovo, udržuj a upevňuj ve mně tato rozhodnutí, neboť mi je vnukáš, abych tě milovala a tobě se líbila. Kéž se ve mně nezklameš! Amen.

Sv. Marketa Marie Alacoque.

ŠMÍŘ.

Pane Ježíši, ač jsi z lásky k lidem a pro jejich spásu prolil všechnu svou krev, přece jsi od nich tak málo milován, ano urážejí tě rouháním a znesvěcováním dní tobě zasvěcených. Kéž bych tvému božskému Srdci mohl podat aspoň nějakou náhradu za ten nevděk! Velice toužím milovat a uctívat tvé nejsvětější Srdce a všemožně přispívat k tvé větší cti a slávě, k obrácení hříšníků a k roznícení horlivosti tolika křesťanů, kteří nemají pochopení pro tebe a pro tvou čest, ani pro tvou nevěstu Církev katolickou. Mnozí křesťané, ač konají některé skutky lásky, nepodrobují se rozhodnutím sv. Stolice a přidržují se názorů, které jsou neomylným učitelským úřadem zavrženy. Dej, aby poznali, že, kdo neposlouchá ve všem Církve, je neposlušen vlastně Boha, který jest vždycky se svou Církví.

Toužím tvé neposkvrněné nevěstě Církvi vyprosit vítězství a stálý mír, tvému náměstku na zemi spásu a požehnání, kněžím tvé Církve pokrok v dokonalosti a svatosti.

Prohlašuji slavnostně u tvých nohou v přítomnosti nejblahoslavenější Panny Marie a celého nebeského dvora, že je hodno a spravedливо, náležeti bez výhrady tobě, můj Ježíši, jediný zdroj všeho dobra. Proto zasvěcuji sebe a vše, co mám, tvému nejsvětějšímu Srdci. Jemu jsem odhodlán sloužit z celého srdce, ze vší mysli a ze vší síly. Tvá vůle je vůlí mou, s tvými tužbami spojuji své touhy.

Všechna tato přání a rozhodnutí, která mi vnukla tvá milost, vkládám do tvého nejsvětějšího Srdce s nadějí, že ti tak poskytnu aspoň nepatrné zadostu-

činění za lidský nevděk a dosáhnou pro sebe i pro bližní spásy a požehnání pro čas i pro věčnost. Amen.

PROSBY.

Můj Ježíši, rozněť mě svatou láskou, abych nehledal než tvého zalíbení, abych ze svého srdce vypudil vše, co by se ti mohlo nelíbit. Dej, ať z vroucího srdce vždy říkám: „Můj Bože, jediné tebe chci a nic jiného!“

Připomínej mi stále své muky a svou smrt. Rozmnožuj mou lásku k tobě a vděčnost za tvou lásku, kterou tak podivuhodně dokazuješ ve velebné Svátosti. Vlej mi něžnou pobožnost k Panně Marii a milost, abych ji vždy miloval, jí sloužil, k ní se utíkal o přímluvu, získával jí nové a nové ctitele a služebníky, které bych dovedl nadchnouti k důvěře v zásluhy tvého utrpení a v přímluvu tvé nejsvětější Matky.

Prosím tě, můj Ježíši, abych tě před smrtí přijal ve velebné Svátosti s velikou láskou a tento život opustil v tvém objetí s vroucí touhou po blaženém patření na tebe. Amen.

Sv. Alfons z Liguori.

ZASVĚCENÍ SKRZE PANNU MARII.

Naše přesvatá, dobrotivá a přeslavná Panno a Matko, Paní a přímluvkyně, tobě jsme se zasvětili jako dítky a tvé vlastnictví. Obnovujeme u tvých nohou svou věrnost k tobě a prosíme, abys nás jako své služebnice obětovala nejsvětějšímu Srdci tvého božského Syna se vším, co jsme a co máme, se všemi našimi pracemi a kříži, bez jakékoli výhrady. Netoužíme po jiné

svobodě, než abychom to Srdce milovali, po jiné cti, než abychom v dokonalé oddanosti mu náleželi jako smírné oběti. Nechceme mít jinou vůli a jiné schopnosti, než jemu se ve všem líbiti i za cenu života. Přesvatá Matko, ty u svého božského Syna všechno zmůžeš, přimluv se, aby jeho božské Srdce milostivě přijalo naše zasvěcení, vždyť se mu odevzdáváme tvým mocným prostřednictvím. Vypros nám milost a přispěj nám, abychom svému zasvěcení zůstali věrní. Pros jej, aby vládl našim duším a založil v nich království své lásky.

On buď naším otcem, snoubencem a ochráncem, naším pokladem, naší rozkoší a láskou, oporou naší malomoci, posilou naší slabosti, potěchou v každém zármutku. Kéž zničí naši sebelásku a žije v nás sám, aby se mu v nás zalíbilo!

Nejsvětější Srdce Ježíšovo a neposkvrněné Srdce Mariino, nahraďte milostivě to, čeho se nám nedostává. Kéž naše srdce vzplanou zářem vaší svaté lásky, aby v nich byla strávena všechna vlažnost ve vaší službě! Chceme žítí a umřítí v oblažující službě nejsvětějšího Srdce a jako šťastné děti jeho přesvaté Matky. Amen.

Sv. Marketa Marie Alacoque.

TŘETÍ SMÍRNÉ SV. PŘIJÍMÁNÍ.

POKORA A LÍTOST.

Můj Ježíši, nikdo nezasluhuje větší lásky než ty. Tys krása nebe a země, tys milovaný Syn věčného Otce, v tvém Srdci jsou všechny ctnosti. Proto za-

sluhuješ lásky všech srdcí. Ubohé a nešťastné je srdce, které tě nemiluje. Zkusil jsem to na sobě samém, a již se nechci dočkat takového neštěstí. Miluji tě, Ježíši, a budu tě vždy milovati.

Můj Spasiteli, zasloužil jsem za svůj nevděk, abys i ty mě opustil, ale pro všechno svaté tě prosím, nečiň to. Otec tě miluje, a já bídny hříšník, ač jsi mě dobrodiními a láskou přímo zahrnoval, bych tě nemiloval? Oheň jsi přišel zanítit na svět, zapal jej tedy i v mém srdci a znič v něm všechny nečisté náklonnosti, aby mi nic nepřekáželo spojití se s tebou.

Kéž to přispěje k tvé slávě, když andělé uvidí, že srdce, které před tebou prchalo a tě uráželo, je zaníceno láskou k tobě!

Nejblahoslavenější Panno a Matko Boží Maria, tys má naděje! Přispěj mi a oroduj za mne u svého Syna, aby mě svou milostí tak změnil, abych se mu líbil. Amen.

Sv. Alfons z Liguori.

LÁSKA.

Můj Bože, miluji tě z celého srdce. Chtěla bych tě milovati, chváliti a velebiti více než všichni ostatní tvorové. Kéž co nejdokonaleji konám všechny ctnosti, abych se tím zalíbila tvému nejsvětějšímu Srdci!

Můj Bože, má jediná láska, ráda bych ti přivedla všechny lidi, abys ve všech mohl míti zalíbení, proto jsem ochotna procházeti celým světem bosa, kdybych tak aspoň poněkud mohla vyplnit nesmírnou touhu tvé božské lásky. Kdyby to bylo možno, rozdělila bych své srdce na tolik dílů, kolik lidí je na světě, abych se s nimi podělila o dobrou vůli sloužiti tobě tak, aby se to líbilo tvému božskému Srdci.

Bože, nemám, co by bylo hodno tvé božské Velebnosti, ale kdybych měla všechno, co ty máš, ochotně bych ti to dala, abys mohl z toho rozdílet, komu ti libo. Ano, kdybych byla tebou a ty mnou, tak bych ti dala z lásky své božství a stala se tou nicotkou, kterou jsem. Amen.

Sv. Gertruda.

TOUHA.

Můj Ježíši, pro tebe jsem opustila svět, pro tebe jsem pohrdla pozemskými radostmi jako blátem, neboť velmi toužím po tvé lásce. Otevři mi svatyni své lásky. Má duše žízní po tobě. Dopřej mi účast u stolu tvé milosti a podej mi vzácný pokrm, který jedině může posílnit mého ducha.

Můj drahý Ježíši, mé nejvyšší dobro, dovol mi s tebou stolovat. Tys nekonečně bohat všemi statky a tak podivuhodně se dáváš svému tvorů. Ty sám buď občerstvením mé duše. Tebe požívat je spojovat se s věčným Slovem, dokonale splývat s Bohem. S tebou obcovat je nořit se v Boha, z tebe se radovat je sjednocovat se s Bohem. Nedopusť, aby má důvěra byla zahanbena, dej, aby má duše v tobě našla odpočinutí a mír.

Jako prahne jelen po bystřinách, tak dychtí duše má po tobě, Bože. Žízní duše má po Bohu silném, živém; kdy přijdu, abych se ukázala před Boží tváří? Ježíši, tys pramen, po kterém žízním. Proč otálíš pojmouti mne, vodní kapečku, v svou nesmírnost? Otevři mi své milující Srdce; mé srdce jest ti již dávno vroucně oddáno.

Ježíši, tys mě jediné bohatství; bez tebe nic nechci
v nebi ani na zemi. Tys mě dědictví, můj cíl a konec
veškerých mých snah. Sv. Gertruda.

TŘICET POZDRAVŮ NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA.

Buď pozdraveno, Srdce mého Ježíše, zachraň mě!
Buď pozdraveno, Srdce mého Stvořitele, zdokona-
luj mě!

Buď pozdraveno, Srdce mého Vykupitele, vysvo-
bod' mě!

Buď pozdraveno, Srdce mého Soudce, ospravedlň
mě!

Buď pozdraveno, Srdce mého Otce, ved' mě!

Buď pozdraveno, Srdce mého Snoubence, miluj mě!

Buď pozdraveno, Srdce mého Mistra, poučuj mě!

Buď pozdraveno, Srdce mého Krále, korunuj mě!

Buď pozdraveno, Srdce mého Dobrodince, obo-
hacuj mě!

Buď pozdraveno, Srdce mého Pastýře, živ mě!

Buď pozdraveno, Srdce mého Přítele, potěšuj mě!

Buď pozdraveno, Srdce mého Bratra, zůstaň u mne!

Buď pozdraveno, Srdce nejdobrotivější, odpusť mi!

Buď pozdraveno, Srdce nejvelebnější, zaskvěj se
ve mně!

Buď pozdraveno, Srdce nejmírnější, působ ve mně!

Buď pozdraveno, Srdce nejslavitelnější, ruč za mne!

Buď pozdraveno, Srdce nejpokornější, spočiň ve
mně!

Buď pozdraveno, Srdce nejtrpělivější, snášej mě!

Buď pozdraveno, Srdce nejvěrnější, zastaň se mne!

Buď pozdraveno, Srdce nejdůstojnější a nejpodlehlostnější, požehnej mi!

Buď pozdraveno, Srdce, sídlo pokoje a míru, uklidni mě!

Buď pozdraveno, Srdce nejkrásnější a nejžádoucnější, uchvať mě!

Buď pozdraveno, Srdce nejsvětější, vzácný balzám, zachovej mě!

Buď pozdraveno, Srdce posvěcující, naprav mě!

Buď pozdraveno, božské Srdce, lékaři a léku na všechny naše neduhy, uzdrav mě!

Buď pozdraveno, Srdce Ježíšovo, útěcho sklíčených, potěš mě!

Buď pozdraveno, Srdce Ježíšovo, ohnisko lásky, rozněť mě!

Buď pozdraveno, Srdce Ježíšovo, vzore dokonalosti, osvěcuji mě!

Buď pozdraveno, božské Srdce, zdroji štěstí, posilni mě!

Buď pozdraveno, Srdce věčné Velebnosti, povolej mě! Amen.

Sv. Marketa Marie Alacoque.

LÁSKA A ODDANOST.

Bože můj, jak jsem tě mohl tak často urážet svými hříchy, ač jsem věděl, jak se ti to nelíbí! Odpusť mi pro své utrpení a spoj mě s tebou svatou láskou. Nevzdaluj se ode mne pro odporný zápach mých hříchů. Dej, abych víc a více poznával, jak velké dobro jsi, jaké lásky zasluhuješ a jak vroucně mě miluješ.

Můj Ježíši, obětuji se pro tebe, protože ty ses obětoval pro mne. Přitáhl jsi mě k sobě něžnými pouty lásky, nedopust, abych se od tebe odloučil. Miluji tě a chci tě vždy milovat. Jak bych mohl žít vzdálen od tebe a od tvé milosti, když jsem nyní poznal tvou velkou lásku?

Ježíši, kdybych byl zemřel v tvé nemilosti, nemohl bych tě nyní milovat. Poněvadž však jsi mě trpěl a teď mi dopřáváš času, budu tě milovat ze všech sil a činit všechno, abych se ti zalíbil. Obětuji ti své tělo, svou duši a celou svou vůli. Čiň se mnou, co se ti líbí, přijímám od tebe všechno. Pozemské statky dej, komu chceš, já neprosím než o tvou svatou lásku, a abych setrval v tvé milosti.

Věčný Otče, tvůj božský Syn nám přislíbil: „Amen, amen, pravím vám, budete-li zač prosit Otce mého ve jménu mém, dá vám.“ Prosím tě ve jménu Ježíše Krista o milost setrvání a o lásku k tobě. Ode dneška budu dokonale plnit tvou svatou vůli.

Můj Ježíši, daroval ses mi, abych i já se věnoval tobě. Voláš: „Synu, dej mi srdce své!“ Odevzdávám ti je i svou vůli, obětuji se ti bez výhrady. Ale ty víš, jak jsem sláb; pomáhej mi a nedopouštěj, abych ti svou vůli odňal a znovu tě urážel. Dej, abych tě miloval, jak tě má milovati tvá smírná oběť. Jako tys při smrti zvolal „dokonáno jest“, tak kéž i já kdysi mohu říci, že jsem dokonale plnil tvou nejsvětější vůli. Ve všech nebezpečích a pokušeních tě budu pro tvé zásluhy vzývat o pomoc.

Nejblahoslavenější Panno Maria, pomoz mi, abych se ve všech pokušeních poroučel Bohu a tobě! Ty u něho všechno zmůžeš. Amen.

Sv. Alfons z Liguori.

ZÁSVĚTNÁ MODLITBA.

Můj nejmilejší Ježíši, obětuji se dnes znovu a bez výhrady tvému božskému Srdci. Zasvěcuji ti své tělo se všemi smysly, svou duši se všemi schopnostmi, celou svou bytost. Zasvěcuji ti všechny své myšlenky, slova a skutky, všechny útrapy a nesnáze, všechny své naděje, útěchy a radosti. Ale především ti zasvěcuji své srdce, aby nemilovalo než tebe a strávilo se jako zápalná oběť v plamenech tvé lásky.

Ježíši, můj nejmilejší Snoubenče, přijmi mou touhu, abych potěšovala tvé božské Srdce a věčně ti náležela. Vlášni mnou tak, abych od nynějška neměla jiné svobody než milovati tebe, a jiného života než trpět a umírat pro tebe.

V tebe skládám neomezenou důvěru a doufám od tvého nekonečného milosrdenství odpuštění hříchů. Do tvých rukou vkládám všechny své starosti, zvláště starost o svou věčnou spásu. Slibuji, že tě budu milovat a ctít až do posledního okamžiku svého života a že se všemožně přičiním o rozšiřování úcty k tvému nejsvětějšímu Srdci.

Můj Ježíši, jednej se mnou, jak se ti líbí. Nežádám si jiné odměny než tvou větší slávu a svatou lásku. Uděl mi milost, abych našla příbytek v tvém božském Srdci. Ano, i ty si učiň v mém srdci útulek, kde by se ti dobře odpočívalo a kde bychom zůstali důvěrně spojeni. Kéž tě jednou mohu chválit, milovat a požívat po celou věčnost v nebesích a tam na věky opěvovat nekonečné slitování tvého nejsvětějšího Srdce. Amen.

Marie od B. Srdce Droste-Vischering.
500 dní odp. jednou denně - 227.

SMÍRNÁ MODLITBA ČESTNÉ STRÁŽE.

Božský Spasiteli Ježíši Kriste, rač milostivě shlédnouti na věrné členy své Čestné stráže, kteří jsou zde shromážděni v témž duchu víry, smírného zadostučinění a lásky, aby u tvých nohou oplakávali nevěrnosti své i bratří hříšníků. Kéž se tvého Srdce dotkne jednomyslné a slavné přislíbení, které ti nyní učiníme, a vymůže milosrdenství nám, hříšnému světu a všem, kdo nepoznali štěstí, kterým oblažuješ milující tebe. Ano, všichni slibujeme, že:

za nevšímavost a nevděčnost lidskou budeme ti útěchou, Pane¹!

za tvou opuštěnost ve svatostáncích

za zločiny hříšníků

za nenávist bezbožníků

za rouhání a posměch

za tupení tvého božství

za svatokrádežná znesvěcování Svátosti lásky

za neuctivosti v tvé svátostné přítomnosti

za netečnost křesťanů

za zradu tvého království

za chlad tvých dítek

za znesvěcování dne Páně

za pohrdání tvou láskou

za zneužívání tvých milostí

za své vlastní nevěrnosti

za nepochopitelnou tvrdost našich srdcí

za nedbalost v tvé službě

za zbabělý útěk před odpůrcem

za všechno kulhání na obě strany

1) V každé další větě opakuj: Budeme ti útěchou, Pane!

za hmotařství, mor naší doby,
za odpad vědy
za slabošskou shovívavost
za potlačování církevní svobody
za bezcitnou lhostejnost
za všechny hříchy proti tvé Církvi
v tvém bolestném smutku nad ztrátou duší
za tvé dlouhé čekání u dveří našich srdcí
za vzdechy tvé lásky
za tvé slzy z lásky
za tvé zajetí z lásky
za mučednictví tvé lásky

Pane Ježíši Kriste, tvé božské Srdce si kdysi bolestně posteskl: „Kdo by mě potěšil, toho nenalézám.“ Rač milostivě přijmouti nepatrný hold naší útěchy a pomáhej nám svou milostí, abychom se od nynějška čím dál více varovali všeho, co by se ti mohlo nelíbit, a vždy a všude dokazovali životem, že jsme věrnými a oddanými členy tvé Čestné stráže. Prosíme tě o to pro lásku tvého nejsvětějšího Srdce, jenž jsi živ a kraluješ na věky věků. Amen.

MOCNÉ OBĚTOVÁNÍ.

Věčný Otče, obětuji ti nejsvětější Srdce Pána Ježíše, tvého milého Syna, se všemi skutky, které na zemi vykonal, náhradou za vše, co dobrého jsem opominul dnes a za celý život. Amen.

Sláva Otci.

Věčný Otče, obětuji ti nejsvětější Srdce Pána Ježíše, tvého milého Syna, se vší láskou, s níž konal na zemi své skutky, náhradou za všechnu svou nedbalost dnešní a celého svého života. Amen.

Sláva Otci.

Věčný Otče, obětuji ti nejsvětější Srdce Pána Ježíše, tvého milého Syna, se všemi mukami a bolestmi, které vytrpěl pro naše spasení, na odpuštění všech hříchů, jichž jsem se dopustil dnes a za celý život. Amen.

Sláva Otci.

Můj nejlaskavější Pane Bože, kéž vždy činím, co se ti více líbí, a ve všem ti projevuji nejvroucnější a nejvěrnější lásku. Amen.

USMÍŘENÍ ZA ROUHÁNÍ NEJBLAHOSLAVENĚJŠÍ PANNĚ MARIÍ.

Přeslavná Panno, Matko Boží a Matko naše, Maria, shlédni milostivě na nás, ubohé hříšníky, soužené tolikेरým zlem, kterým jsme obklopeni v tomto životě. Drásá nám srdce, když musíme slyšet hrozné urážky a rouhání proti tobě, neposkvrněná Panno. Jak ty bezbožné hlasy urážejí nekonečnou velebnost Boha a jeho jednorozeného Syna Ježíše Krista! Jak vyzývají Boží hněv! Jak se musíme obávat pomsty Boží!

Kdyby oběť našeho života mohla zamezit tolikerou potupu a rouhání, dali bychom ji rádi, neboť tě chceme, naše nejsvětější Matko, milovat a ctít celým srdcem, poněvadž je to vůle Boží. A právě proto, že tě milujeme, učiníme všechno, co je v naší moci, abys byla všemi ctěna a milována.

A ty, naše dobrotivá Matko, nejvyšší těšitelko zarmoucených, přijmi tento úkon smíru, který ti podáváme za sebe a za naše rodiny, za všechny, kteří nevědí, co činí, a bezbožně tě urážejí. Vypros jim od

Boha obrácení a dokaž tak zjevně a slavně svou laskavost, svou moc a velké milosrdenství. Dej, aby i oni se spojili s námi a prohlásili tě požehnanou mezi všemi ženami, neposkvrněnou Pannou, nejdobrotivější Matkou Boží. Amen. 3 Zdrávasy.

Odp. tří let - 298.

ČTVRTÉ SMÍRNÉ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ.

POVZBUZENÍ K SV. PŘIJÍMÁNÍ.

Vzhůru, pospěš, duše má, tvůj Král si tebe žádá. Miluje tě nesmírně a z celého srdce touží po tobě. Miluje tě vroucně, takže pro tebe v pokoře opustil své království. Miluje tě tak něžně a mocně, že své nejsvětější Tělo vydal za tebe ochotně na smrt. Obmyl tě svou Krví, vykoupil tě svou smrtí; jak dlouho ještě bude čekat, než i ty jej budeš milovat. Což si tvou lásku nevykoupil dosti draho!

Nezasluhuje jeho silná, něžná a věrná láska tvé vzájemné lásky? Hle, pospíš-li si, abys ho přijala, je hotov státi se tvým snoubencem. Neváhej již a spěchej zvěstovat mu, že si vyvolíš jedině jeho.

Sv. Gertruda.

ODDANOST A TOUHA.

Ježíš jest mé jedině potěšení, má touha, můj vyvolený přítel, jediný miláček mého srdce. Jemu náležím úplně. Do jeho rukou vkládám své tělo i svou duši, ať se mnou jedná, jak se mu líbí. Kdo mě učiní po-

dobnou jeho Srdci, kdo mi pomůže, aby ve mně našel, čeho si ode mne žádá jeho láska?

Ježíši, miluji tě nade všecko, mé srdce po tobě toužebně vzdychá a prahne. Ó Slunce božské milosti, osvěcuji mě, aby můj život vydával bohaté plody. Přijď ke mně! Nebudu-li spojena s tebou, nemohla bych se radovati na věky. Můj nejlepší Příteli, splň konečně svou i mou touhu a zavítej ke mně!

Sv. Gertruda.

POVZDECHY LÁSKY K BOŽSKÉMU SRDCI PÁNĚ.

Přicházím k tvému božskému Srdci, nejdobrotivější Ježíši, a prosím tě:

Milost tvého Srdce naprav mě!

Skvělost tvého Srdce osvět mě!

Bol tvého Srdce zkormuť mě!

Rána tvého Srdce pronikni mě!

Krev tvého Srdce usmiř mě!

Voda tvého Srdce očisť mě!

Zásluha tvého Srdce posvět mě!

Kříž tvého Srdce posilni mě!

Trnová koruna tvého Srdce ozdob mě!

Slitování tvého Srdce obejmí mě!

Duch tvého Srdce oživ mě!

Žár tvého Srdce zahřej mě!

Plamen tvého Srdce rozněť mě!

Láska tvého Srdce uchvať mě!

Důstojnost tvého Srdce povznes mě!

Sláva tvého Srdce ozař mě!

Pohled na tvé Srdce proměň mě!

Radost tvého Srdce oblaž mě!
Štěstí, že tvé Srdce jest mým, nasyt' mě!
Do svého sladkého Srdce ponoř mě!
Dej mi tam žíti a zemříti,
abych tě víc a více miloval
zde i na věčnosti. Amen.

KLANĚNÍ A LÁSKA.

Ježíši, můj Bože a Vykupiteli, ty slavně trůníš v nebi na pravici Otcově, a nyní jsi zavítal do mého srdce v prostých způsobách chleba a vína. Stal ses pokrmem mé duše. Buď mi vítán! Děkuji ti z celého srdce, žeš ke mně přišel. Padám před tebou na kolena a v propasti své bídy se ti klaním. Svou adoraci spojuji s klaněním Panny Marie při zvěstování a přeji si, abych tě mohl tak milovati, jak ona tě milovala.

Můj Ježíši, často jsem se od tebe odvracel, zříkaje se tvé milosti a lásky. Ale doufám, žeš mi to již odpustil; jestliže však mou vinou dosud ne, tak mi odpusť nyní. Lituji z celého srdce, že jsem tebe, neskonale dobro, urážel.

Kéž bych tě byl vždy miloval! Aspoň od prvního sv. přijímání jsem měl hořeti láskou k tobě. Z tisíců jsi mě vyvolil za svého miláčka. Mohls učiniti ještě více, abys mou lásku získal? Děkuji ti, Ježíši, má lásko, že mi ještě dopřáváš času, abych vykonal aspoň nyní to, co jsem zanedbal. Chci tě milovati z celé duše. V mém srdci nesmí vládnout jiná láska než láska k tobě, neboť jedině ty zasluhuješ, abys byl milován.

Můj Bože a mé všecko, k čemu jsou mi statky, počty a radosti tohoto světa? Tys mi vším, mým jediným

pokladem, mou jedinou láskou. Se sv. Pavlinem k tobě volám: Aťsi mají boháči své statky a králové svá království; mým královstvím a veškerou mou vznešeností je Kristus.

Věčný Otče, rač mi z lásky k svému Synu, jehož jsem nyní přijal do srdce, dáti setrvání v tvé milosti a lásku k tobě. Poroučím ti také všechny příbuzné, přátele i nepřátele, duše v očistci a hříšníky.

María, Matko má, vypros mi setrvání v milosti a lásku k Ježíši Kristu. Amen. Sv. Alfons z Liguori.

ZÁSVĚTNÁ MODLITBA.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, tobě zasvěcuji a oddávám svou osobu, svůj život a své skutky, své obtíže a kříže a umiňuji si, že od nynějška všeho, co jsem a co mám, budu užívatí jenom k tvé cti, lásce a oslavě. Je mým pevným, neodvolatelným předsevzetím, že budu náležeti zcela tobě, konati vše z lásky k tobě a varovat se všeho, co by se ti mohlo nelíbit. - Proto volím tebe, nejsvětější Srdce, za jediný předmět své lásky, za ochránce svého života, za záruku své spásy, za podporu své slabosti a nestálosti, za náhradu chyb celého svého života a za jisté útočiště v hodinu smrti.

Ó Srdce přelaskavé, buď mým obhájcem před Bohem, svým věčným Otcem, a odvrát ode mne tresty jeho spravedlivého hněvu. Srdce plné lásky, v tebe skládám všechnu důvěru; pro svou slabost a zlobu se všeho obávám, ale od tvé dobroty všechno doufám. Znič ve mně, co se ti nelíbí nebo ti odporuje.

Tvá čistá láska vtiskni se v mé srdce tak pevně, abych na tebe nikdy nemohla zapomenout a aby mě

nic od tebe nemohlo odloučit. Srdce božské, pro tvou neskonalou dobrotu tě zapřísahám, abys mé jméno hluboko vrylo v sebe, neboť toužím, aby všechno mé blaho a všechna má čest záležela v tom, abych směla žítí a umřítí v tvé svaté službě. Amen.

Odp. 3 let, měs. plnomoc. - 226. Sv. Marketa Marie Alacoque.

SMÍRNÁ MODLITBA K NEJSVĚTĚJŠÍMU SRDCI JEŽÍŠOVU.

V. Nejsvětější Srdce Ježíšovo, v pokoře se ti klanějící přicházíme, abychom se ti znovu obětovali s pevným úmyslem, že větší věrností a láskou napravíme urážky, kterých se ti dostává.

R. Ano, slibujeme:

V. Čím více jsou tvá tajemství hanobena,

R. tím pevněji v ně budeme věřit, Srdce Ježíšovo, posvěcení našich srdcí.

V. Čím více nevěra usiluje, aby nás zbavila naší naděje ve věčnou blaženost,

R. tím více budeme spoléhat na tebe, Srdce Páně, naše jediná naděje.

V. Čím více odporují srdce tvé božské lásce,

R. tím více tě budeme milovati, neskonalá krásno, nekonečně láskyhodné Srdce Ježíšovo.

V. Čím více se útočí na tvé božství,

R. tím pokorněji se mu budeme klaněti, božské Srdce Ježíšovo.

V. Čím více svět na tvá božská přikázání zapomíná a je přestupuje,

R. tím horlivěji je budeme zachovávat, nejsvětější Srdce Ježíšovo.

V. Čím více jsou tvé svátosti zavrhovány a opomíjeny,

R. tím častěji, vroucněji a uctivěji je budeme přijímati, nejštedřejší Srdce Ježíšovo.

V. Čím více svět zneuznává tvé vznešené ctnosti,

R. tím horlivěji je budeme konati, Srdce Páně, vzore všech ctností.

V. Čím více pracuje peklo o záhubu duší,

R. tím více ať se v nás rozněcuje touha po jejich spáse, Srdce Ježíšovo, o spasení duší nejvyš horlící.

V. Čím více smyslnost a pýcha zaviňuje, že sebezápor a láska k povinnosti hyne,

R. tím více se budeme přemáhati a obětovati, Srdce Ježíšovo, potupami nasycené.

V. Čím mocněji útočí brány pekelné na tvou Církvi,

R. tím více se budeme snažiti, abychom byli jejími věrnými dětmi, věrné Srdce Ježíšovo.

V. Čím více se svět bouří proti neomylnosti náměstka Kristova,

R. tím věrněji se ho přidržíme a s tím pokornější oddaností se dáme od něho vésti, Srdce Ježíšovo, Moudrosti věčná.

V. Čím více se lidstvo rozdvouje sobectvím,

R. tím více se budeme jako členové téže rodiny Boží milovati v tobě, láskyplné Srdce Ježíšovo.

Modleme se: Božské Srdce Ježíše, Boha a Pána našeho, popřej nám tak mocné a účinné milosti, abychom jako věrné dítky tvé Církve byli tvými apoštoly uprostřed světa a tvou korunou na věčnost. Amen.

SMÍR ZA ROUHÁNÍ.

Bůh buď veleben!

Velebeno buď jeho svaté jméno!

Veleben buď Ježíš Kristus, pravý Bůh a pravý člověk!

Velebeno buď jméno Ježíšovo!

Velebeno buď jeho nejsvětější Srdce!

Veleben buď Ježíš Kristus v nejsvětější Svátosti oltářní!

Velebena buď vznešená Matka Boží, přesvatá Panna Maria!

Velebeno buď její svaté a neposkvrněné Početí!

Velebeno buď jméno Panny a Matky Boží Marie!

Veleben buď Bůh v svých andělech a svatých!

Odpustky 3 léta po každé. 5 let odpustků, modlí-li se veřejně. Plnomocné odpustky jednou za měsíc v libovolný den za obyčejných podmínek, modlíme-li se ty modlitby po celý měsíc každý den. - 646.

PROSBA O LÁSKU.

Můj Ježíši, držím tě pevně a nepustím tě. Tvé požehnání mi nestačí, nemám-li tebe, svůj nejlepší podíl a svou veškerou naději.

Ježíši, Živote, ty dáváš život; Slovo Boha živého, dej, abych žila tobě. Bože lásky, tys mě stvořil, obnov mě v své lásce. Ježíši, tys mě spasil, doplň ztrátu, kterou jsem utrpěla na lásce k tobě. Ježíši, tys mě svou krví vykoupil, posvět mě v své pravdě!

Ježíši, tys mě vyvolil pro sebe, dej, abych lnula jenom k tobě. Tys mě napřed miloval; dej, abych tě milovala z celého srdce, z celé duše a ze všech sil

Ježíši, všemohoucí Bože, upevni ve mně svou lásku. Ježíši, moudrosti neskonalá, dej, ať tě miluji v duchu moudrosti. Ježíši, zdroji veškeré rozkoše, dej mi okusiti své slasti. Můj nejvzácnější poklade, dej, abych žila jediné tobě. Ježíši, bezpečné útočiště, těš a podporuj mě ve všelické strasti. Dej, abych vytrvala v tobě až do konce. Amen.

Sv. Gertruda.

K SVÁTOSTNÉMU SRDCI JEŽÍŠOVU.

Pane Ježíši, v své nekonečné lásce jsi ustanovil velebnou Svátost, abys zde na zemi přebýval mezi námi a naši duši sytil svým Tělem a napájel svou Krví. Věříme pevně v tvou lásku k nám. Zde před svatou Hostií se této lásce klaníme, jak je spravedlivo, a velebíme ji jako vznešený zdroj života tvé Církve. Tvá láska nás naléhavě zve a volá: „Vizte, jak velice vás miluji! Sytím vás svým Tělem a napájím svou Krví, abych tím důvěrným stykem rozněcoval vaši lásku. Chci se s vámi spojit a vaše duše proměnit v sebe, Krista ukřižovaného; já jsem chléb života věčného. Darujte mi také vy svá srdce, žijte mým životem, a budete žít v Bohu.“

Pane, slyšíme tu výzvu tvého svátostného Srdce. Děkujeme ti, poslechneme ochotně. Dej, ať dokonale poznáme tvou svrchovanou lásku, kterou jsi nám projevil, když jsi nás před svým utrpením pozval, abychom se sytili tvým svatým Tělem. Vštěp hluboko do našeho srdce pevně předsevzetí, že vždy věrně budeme vyhovovati tomu pozvání. Uděl nám zbožnost a úctu, abychom náležitě uctívali a hodně přijímali

tento dar tvého svátostného Srdce, dar tvé svrchované lásky. Dej, ať takto s tvou milostí slavíme účinně památku tvého utrpení, ať tě usmírujeme za urážky a za chladnost, ať živíme a rozmnožujeme v sobě lásku k tobě, aby v našem srdci vzklíčilo símě blaženné nesmrtelnosti. Amen.

SMÍRNÁ MODLITBA K PANNĚ MARII.

Neposkvrněná Královno, ustavičná a věčně požehnaná Panno a Matko Boží Maria! Dnes přicházíme k tobě, abychom tě chválili, velebili a ctili, zvláště však abychom tě odprosili a usmířili za potupu a za rouhání, jimiž bezbožní lidé tupí tvé nejsvětější jméno a tvé vznešené přednosti.

Proto tě ujišťujeme a slibujeme tobě:

Čím více bezbožní lidé usilují o to, aby odstranili nejvzácnější perlu z tvé koruny a popřeli tvé neposkvrněné početí,

tím pevněji věříme, tím hlasitěji a slavněji vyznáváme, že jsi, nejsvětější Panno, od prvního okamžiku svého početí zvláštní milostí a předností Všemohoucího zůstala uchráněna každé poskvrny hříchu dědičného, a že právě tím jsi udatnou bojovnicí a nepřemožitelnou vítězkou. Tys žena, která potřela hlavu pekelného hada.

Čím více tě tvoji nepřátelé stavějí na roveň křehkým a hříšným lidem,

tím radostněji tě pozdravujeme jako milostiplnou a požehnanou mezi ženami a věříme, že ses po celý život nedopustila ani nejmenšího hříchu, a proto jsi nejdokonalejším vzorem křesťanského života.

Čím více se nevěrci opovažují rouhati tvému ustavičnému panenství,

tím více tě velebíme se sv. Řehořem jako pannu neposkvrněnou a vyznáváme se sv. Církví katolickou: Před narozením, při narození a po narození svého božského Syna zůstalas pannou, pannou podle těla, pannou podle duše, pannou na těle i na duši svatou.

Čím více tě nevěra snižuje na obyčejnou ženu a popírá tvé božské mateřství,

tím neohroženěji věříme a vyznáváme, žes, ó nejvyšší, vždy čistá Panno Maria, počala jednorozeného Syna Božího zastíněním Ducha svatého, a nepozbyvši lesku panenství, porodila světu Ježíše Krista, Boha a Pána našeho, a proto vpravdě jsi a sluješ Matkou Boží a Boží Rodičkou.

Čím více se hříšníci snaží, by tě připravili o tvou slávu a vymkli se z tvé moci,

tím nadšeněji se připojujeme k chvalozpěvu, jehož se ti dostává od pokolení do pokolení,

tím ochotněji ti budeme sloužit, nejmilostivější Královno, neboť věříme, žes byla s tělem i s duší vzata na nebe a tam povýšena a korunována za královnu všech andělů a svatých.

Čím více úkladů činí pekelný had tobě a tvým ctitelům,

tím bezpečněji se stavíme pod tvůj prapor, tím zmužileji bojujeme za tvé přednosti, tím věrněji jsme při tobě, Paní mocná a silná, kteráś přemohla veškeru ďábelskou zlobu a převrácenost.

Čím více se bludaři a nevěrci posmívají důvěře, lásce a úctě tvých dítek,

s tím větší důvěrou se k tobě budeme utíkat ve všech svých potřebách, vždyť jsi naší nejlepší matkou,

naší pomocnicí vždy ochotnou, naším nejjistějším útočištěm v životě i ve smrti.

Modleme se: Panno bez poskvrny počatá, přesvatá Boží Rodičko, Královno nebes a země, obrať k nám své milosrdné oči a stůj při nás v boji s temnými mocnostmi, abychom se vždy varovali hříchu, následovali tvé ctnosti a jednou se dostali k tobě do tvé nebeské slávy. Amen.

PÁTÉ SMÍRNĚ SV. PŘIJÍMÁNÍ.

PŘÍPRAVA K SV. PŘIJÍMÁNÍ.

Velký Bože, nebesa nejsou dosti hodna, aby tě po-
jala, a ty se spokojuješ nepatrnými způsobami a tak
chudičkým příbytkem, abys mohl ke mně přicházet
a vždy býti se mnou. Necháváš se položit na můj ja-
zyk, abys mohl sestoupit do mého srdce, ano, slibuješ
mi ještě nesčetné milosti, přijmu-li tě. Bože nekoneč-
ně velebný a nekonečně laskavý, proč nejsem celá roz-
umem, abych vystihla tak velké milosrdenství, celá
srdcem, abych je procítila, celá jazykem, abych je hla-
sitě vyznávala? Proto jsi mě stvořil, Bože mého srdce,
abych byla předmětem tvé lásky a cílem tvé dobroty.
Andělé se nemohou nasytit pohledu na tebe, prah-
nou po tobě, i když tě mají, a já bych si tě neměla žá-
dat?

Poněvadž si toho přeješ a poněvadž jsi mě všechno
a tvá dobrota mi dovoluje, abych se toho odvážila,
otvírám ti své srdce a propůjčuji ti svá ústa i svůj ja-
zyk, abych tě uvedla do svého nitra.

Přijď, mé božské Slunce, neboť tápám v temnotách
nevědomosti a hříchu. Přijď, rozptyl temnotu a roz-

žehni v mé ubohé duši božské světlo svého poznání.

Přijď, můj nejdražší Spasiteli! Obětoval ses úplně, abys mě vysvobodil od věčné záhuby, ale já jsem znovu bídne upadla v otroctví hříchu. Přijď, rozdrť okovy, které mě poutají, a vrať mi zase svobodu.

Přijď, nejlaskavější Lékaři mé duše. Připravils mi v své krvi koupel a na křtu sv. jsi mi udělil více zdraví a posvěcení, než jsem zasluhovala. Vlastní vinou jsem si však uhnala na tisíce nebezpečných nemocí, které zeslabují mou odvahu, znechucují mé srdce a vnášejí do mé duše smrt. Přijď tedy a uzdrav mě! Potřebuji tvé pomoci víc než ochrnulý, kterého ses tázal, chce-li být uzdraven. Ano, můj Bože, chci z celého srdce. Ty však znáš vlažnost mé touhy; oživ ji ve mně žářem své svaté lásky.

Přijď, můj nejvěrnější, nejněžnější, nejsladší a lásky nejhodnější Příteli, přijď do mého srdce. Pane, ta, kterou miluješ, je nemocna smrtelně. Dosud jsem nedbala svého neštěstí, ale ty umíš čísti v hlubinách mého srdce a víš, že nyní jsem s tvou milostí prohlédla a utíkám se k tobě o pomoc.

Přijď, živote mého srdce, duše mého života, jediná opora mé bytosti! Chlebe andělský, ty ses vtělil z lásky ke mně, vydal ses na smrt za mou spásu a dáváš se mi za pokrm. Přijď a nasýť mě přehojně, posilni mě, dej, abych rostla ve ctnosti. Přijď a dej, ať účinně žiji z tebe a v tobě, mé jediné dobro a můj živote!

Což znám sebe a tebe tak málo, abych nevěděla, čím jsem bez tebe? Přijď, můj Bože, a mé všecko, oživ ještě jednou mou duši, ona prahne po tobě, neboť jsi veškerou ozdobou její krásy, pohnutkou jejích činů a zdrojem jejího života.

Ježíši, má jediná lásco, zapřísahám tě, zaujmi všechny mé myšlenky a snahy; svou silnou láskou, žhavější nad oheň a sladší nad med, odtrhni mé srdce ode všeho, co je pod nebem. Dej, abych zemřela z lásky k tvé lásce, jako tys zemřel z lásky k lásce mé. Zraň mé srdce, pronikni je tak mocně, aby nemohlo pojmouti již nic pozemského a lidského. Amen.

Sv. Marketa Marie Alacoque.

DOKONALÁ LÍTOST.

Můj Ježíši, miluji tě nade všecko. Copak bych ještě měl milovat, kdybych nemiloval tebe, nekonečné dobro? Vždyť tys obětoval za mne život! Umřel bych bolestí, když pomyslím, jak jsem tě hříchy vypuzoval ze své duše, jak jsem se od tebe, svého jediného dobra, vzdaloval. Kdo mě odloučí od lásky Ježíše Krista? Jen hřích mě může od tebe odloučit. Zapřísahám tě pro tvou krev, již jsi za mne prolil, nedopouštěj, abych těžkým hříchem ztratil tvou milost a tvou lásku.

Oddávám se ti bez výhrady. Rač mě přijmout a připoutej k sobě všechny mé náklonnosti, abych nepřilnul než k tobě. Můj Ježíši, jak bych si mohl zamilovat tvory, vždyť se nedali pro mne bíčovat, ani trním korunovat, ani proklát hřeby, ani pro mne neprolili krev; jak bych jim mohl dát přednost před tebou, můj Bože? Ty jsi z lásky ke mně sestoupil s nebe na zem a se vtělil, tys v hrozných mukách obětoval za mne svou nejsvětější krev a zemřel za mne na potupném dřevě kříže, abys mé srdce přitáhl k sobě. Z lásky ke mně prodléváš na oltáři, aby ses úplně se mnou spojil a projevil mi, jak mě miluješ.

A přece jsem se odvážil zarmucovati tvé Srdce. Kéž bych byl raději tisíckrát zemřel, nežli tě jedinkrát urazil! Beránku Boží, tys mé hříchy smyl svou krví, slituj se nade mnou a odpusť mi. Ty znáš mou slabost, přijd' a vezmi si mou vůli, aby se již nemohla proti tobě vzpírat. Přijd' a vypud' z mého srdce všechnu lásku, která se nevztahuje na tebe. Ty mi dostačíš a kromě tebe si nežádám ničeho. Tys Bůh mého srdce a můj podíl na věky.

Maria, Matko má, doporuč mě svému Synu. Tys po Ježíši mou nadějí, neboť jsi útočiště hříšníků. V tvé ruce vkládám s veškerou důvěrou svou věčnou spásu. Amen.

Sv. Alfons z Liguori.

TOUHA.

Ježíši, touho mého srdce, přijd' ke mně, pojmi mě milosrdně v náruč své lásky a rozněť mě úplně svým duchem. Odevzdávám ti své tělo i svou duši bez výhrady. Ty, jediný miláčku mého srdce, otevři mi a dovol mi spojití se s tvou líbezností. Celým srdcem a celou duší prahnu po tobě. Prosím tě, abys mě přijal za své dítě. Jsem tvá a tys můj. Dej, ať rostu v tvé lásce a v horlivosti ducha. Kéž tvou milostí zkvétám jako lilie údolní u vodních pramenů!

Maria, ukaž se mi dobrotivou matkou. Vymoz mi u svého Syna, aby mě spoutal svou láskou, Matko věrná, pečuj o mne, abych dozrávala v lásce čím dál čistější a s milostí Boží abych prospívala ve svatosti. Amen.

Sv. Gertruda.

KLANĚNÍ.

Srdce Ježíšovo, roznícené a žijící láskou, svatyně božství, chráme svrchované velebnosti, oltáři božské lásky, Srdce, planoucí láskou k Bohu a ke mně, klaním se ti, miluji tě, ano, chtěla bych úctou a láskou k tobě zemřít. Spojuji se s tvými nejsvětějšími úmysly; toužím z celého srdce, abych planula žářem tvé lásky, žila tvým životem. Raduji se z tvé cti a slávy, trpím pro tvé bolesti. Kéž raději tisíckrát zemru, než bych se ti znelíbila. Mé srdce bude od nynějška jednat jen na popud tvého nejsvětějšího Srdce. Musí odumřít všemu, co je toliko lidské a přirozené.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, s tebou se spojuji, v tobě se ztrácím. Budu žít již jen skrze tebe, z tebe a pro tebe. Mým úkolem bude, v uctivém mlčení a sebezničení prodlévat před tebou jako hořící lampa, stravující se před tebou v nejsvětější Svátosti. Mým heslem bude: Milovat, trpět, zemřít!

Sv. Marketa Marie Alacoque.

K NEJSLADŠÍMU JMÉNU JEŽÍŠ.

Nejdobrotivější Ježíši, Synu Boží a Synu Panny Marie, smiluj se nade mnou podle svého velkého milosrdenství. Pro tvou předrahou krev, již jsi ráčil dobrotivě prolít za hříšníky, smyj všechny mé nepravosti a shlédni milostivě na mou bídu a nehodnost. Prosím tě pokorně za odpuštění a vzývám tvé svaté jméno.

Jméno Ježíš, jméno sladké, jméno líbezné, jméno útěšné! Co jiného znamená jméno Ježíš nežli Spasitel?

Ježíši, buď mi tedy Ježíšem pro svaté jméno své a spas mě! Nedopusť, abych byl zavržen, když jsi mě vykoupil svou předrahou krví! Dobrý Ježíši, tvá všemohoucí dobrota mě stvořila, kéž mě nezahubí má nepravost! Nejmilostivější Ježíši, dokud je lhůta pro milosrdenství, smiluj se nade mnou, abys mě v soudný den nezavrhł. Dobrý Ježíši, bude-li mě potom chtít soudit tvá přísná spravedlnost, uteku se k tvému nekonečnému milosrdenství.

Ježíši nejmilejší, vroucně žádaný, Ježíši nejtišší, Ježíši, přijmi mě mezi své vyvolené! Ježíši, spáso v tebe věřících, naděje v tebe doufajících, Ježíši, slasti tebe milujících, dej, abych tě také miloval, tebe se věrně přidržoval a jednou po tomto bídném životě dospěl šťastně k tobě. Amen.

Ježíši, Spasiteli světa, vyslyš nás! Jen jedna věc je ti nemožná: abys neměl slitování s nešťastnými.

Připisuje se sv. Bernardovi.

ZASVĚCENÍ BOŽSKÉMU SRDCI PÁNĚ.

Nejsvětější Pane Ježíši Kriste, skrytý ve Svátosti lásky, ty mezi námi přebýváš, abys nám osladil naše vyhnanství, proto i já ti chci poskytovat útěchu v tvé opuštěnosti. Jako ty dáváš své Srdce mně, tak já své srdce dávám tobě.

Když se ti věnuji, jen získávám, neboť nalézám nevýslovný poklad: milující, nezištné, věrné srdce. Takovým chci mít i své srdce. Nemohu ti vlastně nic nabídnout, vždy od tebe jen přijímám. Nejsem s to, abych s tebou, Pane, závodil v šlechetné velkodušnosti, ale miluji tě. Rač přijmout mé nicotné srdce; bu-

deš-li je milovat, dodá mu tvá milost ceny. Učiň je dobrým a opatruj je.

Srdce Ježíšovo v nejsvětější Svátosti, tobě zasvěcuji všechny schopnosti své duše, všechny síly svého těla. Přičiním se, abych tě poznával a miloval čím dál tím více, abych pak též jiné mohl učit tě poznávat a milovat. Budu pracovat jen k tvé cti a slávě, plnit jen vůli tvého věčného Otce.

Před tvou božskou Velebností zasvěcuji ti všechny okamžiky svého života jako oběť klanění, jako oběť děkovnou, smírnou a odprosnou. Kéž mé modlitby, očištěné a zúrodněné tvou milostí, vystupují s tvou obětí před trůn milosrdenství k věčné cti a slávě Boží. Amen.

SMÍR.

Můj Ježíši, poroučím se tvému božskému Srdci, ponořuji se do tvého bezedného, překypujícího milosrdenství a ponechávám se naprosto tvé lásce a tvé otcovské věrnosti.

Prosím tě, Pane, rač se svému Otci nabídnout v náhradu za čas, který jsem nevěnoval tvé službě. Buď nejsvětější Trojici dokonalou obětí za můj hříšný život.

Přikryj svým velkým milosrdenstvím všechny mé hříchy a proměň mě svou mocnou milostí podle své nejsvětější vůle. Amen.

Z 15. století.

K TRPÍCÍMU PÁNU JEŽÍŠI.

Zapřísahám tě, nejsladší Pane Ježíši Kriste, aby tvé

utrpení mi bylo nebeskou posilou, která mě chrání, opatruje a hájí. Tvé rány mi buďte pokrmem a nápojem, aby mě živily, sytily a občerstvovaly. Tvá krev smyj všechny mé hříchy. Tvá smrt mi buď věčnou slávou, posilou, radostí, uzdravením a uklidněním srdce. Jenž jsi živ a kraluješ na věky věků. Amen.

SMÍRNÁ MODLITBA K PANNĚ MARII.

Požehnaná Panno, Matko Boží, s nebeských výšin, kde trůníš jako královna, shlédni milostivě na mne, svého hříšného služebníka. Ač jsem si vědom své nehodnosti, přece tě chválím a velebím jako nejčistší, nejkrásnější a nejsvětější ze všech tvorů, na smír za všechny urážky, kterými tě rouhavě tupí bezbožní lidé. Ano, velebím tvé svaté jméno, velebím tvé vznešené přednosti, že jsi jako Matka Boží a ustavičná panna bez hříchu prvotního počatá měla podíl při vykoupení lidského pokolení. Velebím věčného Otce, že si tě vyvolil za dceru, velebím vtělené Slovo, že se v tvém nejčistším lůně spojilo s lidskou přirozeností, a tak tě učinilo svou matkou, velebím Ducha svatého, že si tě vyvolil za snoubenku. Vděčně chválím a velebím nejsvětější Trojici, že si tě vyvolila a povznesla nade všechny tvory k nejvyšší důstojnosti.

Přesvatá, dobrotivá Panno, vypros všem, kdo tě urážejí, aby se poznali a polepšili, a přijmi tento nepatrný hold svého služebníka milostivě. Vypros i mně od svého božského Syna odpuštění hříchů. Amen.

Odpustky 500 dní - 316.

ŠESTÉ SMÍRNÉ SV. PŘIJÍMÁNÍ.

K PÁNU JEŽÍŠI, LÉKAŘI DUŠÍ.

Ježíši, má lásko, vzpomínajíc na tvou krvavou oběť na kříži a na její obnovování v nejsvětější Svátosti, obětuji ti celou svou bytost a odevzdávám se s důvěrou do tvých božských úmyslů a do tvé nejsvětější vůle. Prosím, rač mou oběť přijmout milostivě, neboť se k tobě blížím v duchu smíru.

Nebeský lékaři mé duše, neomylný léku na všechny mé neduhy, přicházím k tobě jako nemocná, u které se již všichni vzdali naděje na uzdravení, jen tvé nejlaskavější Srdce nikoli. Ono jediné zná mé neduhy a může je všechny vyléčit. To od tvé dobroty očekávám, neboť v nejsvětější Svátosti se mi chceš dáti jako lék a vyhojit mě svou láskou. Příčinou mých neduhů je vlažnost a chlad. Chceš-li však, můžeš mě uzdravit, jsem ochotna všechno při tom trpět. Řež, pal, piluj, všemu se ráda podrobím, jen když tě budu moci milovat a když mě zachráníš. Jsem ochotna i sama používat ohně a meče dokonalého umrtvování a křížování sebe, aby se zacelily rány, které mé duši zasedla pýcha a sebeláska. Můj nejlaskavější lékaři, uzdrav svou láskou mé choré srdce, měj soucit s mou slabostí a vysvobod mě z ní ke cti svého svatého jména.

Sv. Marketa Marie Alacoque.

LÍTOST A OBĚTOVÁNÍ.

Ježíši, jednorozený Synu věčného Otce, ty mnohem lépe než já poznáváš v své neskonalé moudrosti mé

hříchy a nedostatky; proto tě prosím, rač míti soustrast s mými nesčetnými slabostmi a sám poskytni věčnému Otci smírné zadostučinění za mé chyby a křehkosti. Prosím tě z celého srdce, obětnuj Otci všechna slova, kterými ses jej na světě oslavoval, v náhradu za hříchy, které jsem spáchala řečí. Obětnuj mu všechnu pohanu a potupu, kterous vytrpěl od lidí, na smír za to, že jsem bývala rychlá k slyšení zlých řečí, kdežto k tvým svatým vnuknutím hluchá. Obětnuj mu všechno utrpení svých očí, které musily patřiti na tolik zloby mezi lidmi, v náhradu za všechny mé zvědavé a hříšné pohledy. Obětnuj mu všechny skutky tvých neúnavných rukou, všechnu únavu tvých svatých nohou v náhradu za mé zlé skutky a špatné kroky. Obětnuj konečně, můj nejsladší Ježíši, božské Velebnosti své nejčistší Srdce na smír za všechna má hříšná přání a hříšné žádosti. Tak se Bohu nahradí čest, o kterou ses připravily mé hříchy. Proto tě o to prosím co nejpokorněji a co nejsrdečněji. Amen. Sv. Gertruda.

K RÁNĚ BOKU KRISTOVA.

Dobrotivý Pelikáne, Pane Ježíši Kriste, ty jsi nás nehodné ráčil svou předrahou krví očistit ode všech hříchů; děkujeme ti za svatou a sladkou ránu, kterou tvá nekonečná láska otevřela na kříži tvůj nejsvětější bok a pronikla tvé božské Srdce. Velebena buď svatá rána a předrahá krev a voda, která z ní vyprýštila, aby smyla všechny naše hříchy.

Dobrý Ježíši, obmyj tím svatým proudem i mne, bídou hříšníci, posilni a občerstvi mě svou předrahou

krví. Až se budu loučit s tímto světem, dopřej mi aspoň krůpěj z ní.

Nejmilejší Ježíši, pro tvé probodené Srdce tě prosím, pronikni i mé ubohé srdce šípem lásky, aby nemohlo pojmout již nic pozemského, nýbrž aby bylo zcela naplněno tvou silnou láskou. Amen.

Sv. Gertruda a Mechtilda.

OBĚTOVNÁ MODLITBA.

Velký Bože nebes a země, obětuji ti na oltáři nejsvětějšího Srdce Páně sebe samu se vším, co jsem a co mám, se všemi přechetnými milostmi, které jsi mi tak štědře udělil. Obětuji ti všechny poklady, všechno bohatství, všechna království tohoto světa, všechnu čest a všechna důstojenství s úmyslem, že, kdyby to bylo mé, rozdala bych to chudým a na dobré účely, abych pak z lásky k tobě mohla žít v dobrovolné chudobě, jako teď žiji.

Na témž oltáři obětuji také všechny ctnosti, zbožnosti, zásluhy, všechnu svatost spravedlivých; všechno utrpení, kříže a bídu nuzných, zarmoucených a nemocných; trýzně, muky, rány a smrt mučedníků; kající skutky, umrtvování, posty a bdění vyznavačů; lásku, zdrženlivost a čistotu panen; to vše ti obětuji s úmyslem, jako by to vše bylo mé a jako bych to sama konala jedině k tvé cti.

Dále ti obětuji milosti a slávu světců a světic v nebi, zvláště nejblahoslavenější Panny Marie. Zejména ti obětuji všechny ctnosti a zásluhy tvého božského Syna a všechny milosti, které byly přebohatě uděleny jeho přesvatému člověčenství z pokladů nejsvětější

Trojice. Za to za všechno ti děkuji skrze tvého božského Syna jménem všech, kdo jsou v nebi, na zemi i v podsvětí.

Konečně ti obětuji nekonečný přebytek pokladů a dokonalostí, které má v sobě tvá božská podstata a které si tajemně sdělují jednotlivé božské osoby. Z celého srdce ti blahopřeji k tomu, že máš v sobě a pro sebe všechny ty poklady a slasti, z nichž uděluješ po všechny věky svým vyvoleným. Dopřej nám v tomto slzavém údolí někdy několik drobtů ze svého bohatého stolu. Amen.

Sv. Gertruda.

ODPROŠENÍ.

Klaním se ti, můj Bože a Spasiteli Ježíši Kriste, v nejhlubší úctě, jak mě víra učí, a miluji tě z celého srdce, pravý Bože a pravý člověče, skrytý v nejsvětější Svátosti oltářní. Přijmi mé klanění v náhradu za všechny neuctivosti a svatokrádeže, které jsem nešťastně spáchal snad sám, nebo které spáchali jiní a bohužel snad ještě spáchají.

Klaním se ti, můj Bože, ne sice tak, jak zasluhuješ, ani ne tak, jak jsem povinen, ale aspoň tak, jak mohu. A rád bych to učinil tak dokonale, jak jen jsou toho rozumní tvorové schopni. Klaním se ti a vždy se ti budu klanět, a to nejen za katolíky, kteří se ti neklanějí a tě nemilují, ale i za obrácení špatných křesťanů, bludařů, rozkolníků, mohamedánů, židů a pohanů.

Můj Ježíši, buď vždy ode všech poznáván, ctěn, milován a veleben v nejsvětější Svátosti oltářní. Amen.

Odpustky 500 dní, měsíčně plnomocné - 150.

PROSBA O LÁSKU.

Dobrý Ježíši, žij ve mně ty. Každým dechem nechť se ve mně rozněcuje živé ohnisko lásky k tobě. Nechť plane na oltáři mého srdce, kéž zahřívá mé nitro a svou září ozařuje skryté taje mé duše. V den mého skonu ať se v milosti shledám s tebou, kde s Otcem a s Duchem svatým žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

VÝČITKY BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

Krásný jsem, a málokdo mě miluje.
Dobrý jsem, a kdo si ve mně libuje?
Bohat jsem, kdo žádá si mých pokladů?
Moudrý jsem, kdo chodí ke mně pro radu?
Mocný jsem, kdo hledá u mně podpory?
Tvůrce jsem, proč spoléháte na tvory?
Světlo jsem, vy v tmách si libujete.
Věčný jsem, vy pro časnost se dřete.
Pravda jsem, a přece ke lži lnete.
Svatý jsem, vy hříchu holdujete.
Láska jsem, proč stále vzdorujete?
Soudce jsem, já soudit budu celý svět:
Chcete pak bázní přede mnou se chvět?

Nápis na lubeckém dómě.

OBĚTOVÁNÍ.

Věčný Otče, utíkám se k tobě skrze nejsvětější Srdce Ježíšovo. Ono je mým životem, mou cestou a prav-

dou. Klaním se ti skrze nejsvětější Srdce místo těch, kteří se ti neklanějí. Skrze ně tě miluji za ty, kdo tě nemilují, a vyznávám tě jako Boha místo těch, kteří z dobrovolné zaslepenosti tě nechtějí uznat. Srdcem Ježíšovým hradím tvé božské Velebnosti všechno, čím je ti lidstvo povinno. V duchu procházím celým světem a hledám duše vykoupené předrahou krví svého Spasitele. Obětuji ti všechny ty duše skrze Srdce Ježíšovo. Rač jim pro ně udělit milost obrácení. Nedo-pouštěj, aby můj Ježíš byl od nich ještě dále zneuzná-ván. Dej, ať žijí pro něho, vždyť on za ně zemřel.

Doporoučím ti skrze přesvaté Srdce Páně zvláště tvé služebníky, kteří pracují o rozšíření tvého království. Prosím tě, abys je naplnil svým duchem, ať se milostí nejsvětějšího Srdce stanou apoštoly světa a tvou korunou na věčnosti.

Můj Ježíši, ty dobře víš, jak ráda bych Otci vše přednášela skrze tvé božské Srdce. Co říkám Otci, pravím i tobě, neboť tys v Otci a Otec v tobě. Vše to vyjednej s ním sám.

A jak mám poděkovat tobě, můj božský Snoubenče, za nesčetná dobrodíní, která jsi mi prokázal? Srdčně ti děkuji skrze tvou přesvatou Matku. Její neposkvrněné Srdce obětuji tobě, jako jsem tvé nejsvětější Srdce obětovala věčnému Otci. Skrze nejčistší Srdce tvé Matky, planoucí láskou k tobě, tě miluji a děkuji ti za všechny přijaté milosti. Prosím tě, abych se opravdu polepšila a posvětila. Amen.

Marie od Vtělení.

RANNÍ ZASVĚCENÍ.

Srdce mého nejdražšího Ježíše, velice toužím napra-

vit četné velké urážky, kterých se ti dostává. Proto ti zasvěcuji celý dnešní den se všemi svými myšlenkami a žádostmi, slovy a skutky. Zasvěcuji a daruji ti své srdce se všemi hnutími, svou duši se všemi schopnostmi, svůj rozum se všemi úsudky, svou vůli se všemi rozhodnutími. Zasvěcuji ti a odevzdávám zásluhy všech svých modliteb, prací a ctností, všech skutků pokory a umrtvování, které vykonám dnes a až do svého posledního dechu. Prosím tě pokorně, nepohrdej touto nepatrnou obětí, kterou podávám tvému nejsvětějšímu Srdci skrze nejčistší ruce své milované nebeské Matky Panny Marie. Jednej se vším podle své nejsvětější vůle.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, dopřej mi, abych se dnes osvědčil opravdovou smírnou obětí a byl ochoten činit a trpět všechno, co dnes ode mne očekáváš. Učiň mě věrným v povinnosti, velkodušným v utrpení, obětovným a dokonale tobě oddaným, nezištným, abych nevyhledával svého prospěchu, ale měl při všem jen jediný úmysl: potěšovat a usmířovat tvé nejsvětější Srdce.

V duchu bl. P. Colombièra.

DOKONALÁ DŮVĚRA K PANNĚ MARII.

Maria, má vznešená Vládkyně, má lásky nejhodnější Královno, má nejlepší a nejlaskavější Matko, v tebe skládám všechnu svou důvěru, a nebudu zahánben. Jsem přesvědčen, že se nám ničeho nemůže nedostávat, když vše očekáváme od tebe, takže jsem se odhodlal žít od nynějška bez úzkostlivé bázně a ve všech starostech spoléhati na tebe.

Přemilá Matko Maria, tys mě sama upevnila v této nezvratné důvěře. Tisíceré díky za tu vzácnou milost! Od nynějška smím v pokoji odpočívat na tvém přečistém Srdci. Budu myslet jen na to, jak bych tě miloval a poslouchal, kdežto ty se budeš starat o mé zájmy. Přemilá Matko, ať jiní hledají štěstí v bohatství, ve vlohách, ať spoléhají na nevinnost svého života nebo na přísnost svého pokání a na množství dobrých skutků; já, bídný hříšník, který nemá než trochu lásky, všechnu svou naději skládám po Bohu v tebe. A všechna má důvěra kotví v pevném přesvědčení o tvé nevýslovné mateřské lásce.

Nejmilejší Matko, zloba mi může uloupiti dobré jméno i nepatrné dobro, které mám; nemoci mě mohou připravit o sílu a o vnější schopnost k tvé službě; já sám mohu pozbyť milostí, kteréš mi vyprosila. Ale doufám, že milující důvěru v tvou mateřskou lásku neztratím nikdy, nýbrž že si ji zachovám až do posledního dechu. Ani největší úsilí pekla mě o ni neoloupí. Když budu umírat, kéž mám po Bohu největší důvěru v tebe!

Vždyť tys matka milosrdenství a útočiště hříšníků. Doufám, že při všech svých chybách dosáhnu skrze tebe, předobrá Matko, dobra, po kterém vřele toužím: spojení s Ježíšem v čase i na věčnosti. Očekávám to skrze tebe, poněvadž tě Kristus Pán vyvolil, abys mi udílela jeho dary a bezpečně mě k němu vedla. Dobrá Matko, nyní mě naučíš, jak s ním mám nést utrpení a ponížení, abys mě jednou mohla uvéstí také v jeho radost a slávu, abych jej u tebe a s tebou chválil a velebil na věky. Amen.

Sv. Ludvík M. Grignon.

SEDMÉ SMÍRNĚ SV. PŘIJÍMÁNÍ.

CHVÁLA A PODIV.

Ježíši, má sladká lásco, kdo je tak vznešený a nesmírný jako ty! A přece jsi ráčil milostivě shlédnouti na mou nízkost. Kdo z mocných je ti roven, Pane? A přece si volíš slabé. Kdo jest jako ty? Tys vybudoval nebesa i zemi, tobě slouží Trůnové i Panstva. A přece je tvou rozkoší býti se syny lidskými. Velký Králi králů a Vládce vladařů, ty velíš i hvězdám, a přece své srdce nabízíš člověku. Vládneš bohatstvím a ctí, oplýváš slastmi, a přece si ubohou lidskou duší volíš za snoubenku. Ó lásco, kam až snižuješ svou velebnost! Vpravdě až do propasti bídy.

Velký Bože, ty nás miluješ láskou nepřekonatelnou. Vzals na sebe naši ubohou lidskou přirozenost, aby ses mohl stát snoubencem našich duší. Můj Ježíši, proto i já tě miluji z celého srdce, z celé duše, ze všech sil a radostně spěji za tvým hlasem. Nedopusť, aby má důvěra byla zahanbena, nýbrž jednej se mnou podle své nekonečné dobroty a podle množství svých slitování.

Sv. Gertruda.

LÍTOST A LÁSKA.

Můj Ježíši, jak jsi mě z tolika lidí mohl vyvoliti za smírnou oběť, když jsem se tak často od tebe odvrátil a tak pro nic a za nic pohrdal tvou milostí? Z hloubi duše lituji všeho, čím jsem tě kdy urazil. Kéž by se to nikdy nebylo stalo! Promluv i ke mně slovo jako k sv. Magdaleně: „Odpouštějí se tobě

hříchy.“ Neopouštěj mě! V ruce tvé vkládám svou duši. Ujmi se jí milosrdně a nedopouštěj, abych se kdy od tebe odloučil.

Přispěj na pomoc svým služebníkům, které jsi vykoupil svou předrahou krví. Nyní jsi ještě mým prostředníkem, nikoli soudcem. Vyžádej mi odpuštění od věčného Otce, vyžádej mi světlo a sílu, abych tě z celé duše miloval. Dej, abych tě zbývajícimi dny svého života usmířil, než tě uzřím jako svého soudce.

Můj Ježíši, vládni mému srdci svou láskou. Dej, ať jsem úplně tvůj, připomínej mi svou lásku ke mně a vše, cos pro mne vykonal, abys mě spasil a získal si mou lásku. Vždyť jen proto jsi mě vyvolil za smírnou oběť, abych nemiloval než tebe.

Můj Ježíši, budu plniti tvou vůli; miluji tě a prosím, uděl mi pokoru, trpělivost v životních trampotách, tichost při pohrdání, umrtvenost v pozemských radostech, odloučenost ode všech tvorů a dej, abych se zbavil všech náklonností, které nesměřují k tobě. To všechno od tebe doufám pro zásluhy tvého utrpení. Dobrý Ježíši, vyslyš mě!

Vyslyš mě i ty, Maria, Matko a naděje má, a pros Ježíše za mne! Amen.

Podle sv. Alfonsa z Liguori.

TOUHA.

Ježíši, vyvolila jsem tě z tisíců. Miluji tě nade všecko, a to vroucněji než vlastní duši. Ozdob mou duš, ctnostmi a láskou, aby se ti líbila. Toužím vroucněji abych před tvou svatou tvář předstoupila dobře připravena. Hle, přicházím k tobě, tebe jsem si vyvolila,

v tebe jsem uvěřila, tebe jsem si zamilovala. Ježíši, tys radostí mého ducha, slastí mého srdce, za tebou půjdu, kamkoli kráčíš.

Ježíši, dobrý Pastýři, dej, ať uslyším a poznám tvůj hlas. Vezmi mě, svou ubohou ovečku, do náruče a dovol mi odpočívat na tvém klíně. Vyučuj mě bázni Boží, uč mě, jak tě mám milovat a následovat. Amen.

Přistupuji k tobě, Bože, Ohni stravující. Ať jsem úplně strávena plamenem tvé lásky. Kéž jako nepatrné zrnko písku úplně zaniknu v tobě! Přistupuji k tobě, mé sladké Světlo, aby se mé temnoty změnily v denní jas. Přetvořujícím žářem své lásky učiň mě jedno s tebou.

Sv. Gertruda.

ADORO TE DEVOTE.

Klaním se ti vroucně, skrytý Bože náš,
jenž zde ve Svátosti s námi přebýváš:
Když se v tebe, Pane, duch můj zadívá,
všecek se ti koří, všecek umdlévá.

Zrakem, chutí, hmatem tebe nevnímám,
že však ve Svátosti bydlíš, vyznávám:
Věřím pevně všechno, co nám pravil Pán,
jeho slovem jest nám základ pravdy dán.

Na kříži se jenom božství tajilo,
zde však člověčenství též se ukrylo:
Vyznávám přec obé srdcem věřícím,
za milost tě prosím s lotrem kajícím.

Ran tvých jako Tomáš vidět nežádám,
že jsi Pán a Bůh můj, pevně vyznávám:
Dej mi pevnou víru, jistou naději,
dej, ať vroucí láskou tebe miluji.

Ó Památko smrti Páně přesvatá,
ó andělský Chlebe, Zdroji života;
Dej, ať duše má jen z tebe živa je,
ze sladkosti tvojí vždy se raduje.

Lásko neskonalá, Jezu, Pane můj,
z poskvrn mých mě krví svou vždy očišťuj:
jejíž krůpěj jedna sama stačila,
aby všeho světa viny obmyla.

Jezu, ve Svátosti jenž tu skrytě dlíš,
srdce toužícího žádost naplniž:
Abych uzřel tebe s tváří odkrytou,
a byl věčně blažen, vida slávu tvou.

Sv. Tomáš Akvinský. Odpustky 5 let, měsíčně plnomocné - 137.

OBĚTOVÁNÍ MILOSRDNÉ LÁSCE BOŽÍ.

Nejsvětější Trojice, jediný Bože! Toužím tě milovati a přičiňovati se, abys byl milován, toužím pracovati na oslavu tvé svaté Církve, zachraňovat duše na zemi a vysvobozovat duše z očístce. Toužím plniti dokonale tvou vůli a dosáhnouti toho stupně slávy, kterýs mi připravil v svém království; zkrátka, toužím státi se světicí. Ale cítím, jak jsem ubohá, a proto tě prosím, můj Bože, buď ty sám mou svatostí!

Protože jsi mě tak miloval, žes mi dal svého jedi-

ného Syna, aby byl mým Spasitelem a Snoubencem, náležejí nekonečné poklady jeho zásluh mně; obětuji ti je s radostí a prosím, abys mě pozoroval jen skrze tvář Ježíšovu a v jeho Srdci, planoucím láskou.

Obětuji ti též všechny zásluhy svatých, kteří jsou v nebi i na zemi, jejich úkony lásky i úkony lásky svatých andělů. Konečně ti obětuji, nejsvětější Trojice, lásku Panny Marie, své milované Matky, i její zásluhy; jí odevzdávám své obětování a prosím ji, aby je přednesla tobě.

Její božský Syn, můj milovaný Snoubenec, řekl za svého pozemského života: „Všechno, začkoli budete prosit Otce mého ve jménu mém, dá vám.“ A proto jsem si jista, že splníš mé touhy Vím, můj Bože, že čím více chceš dáti, tím více tužeb člověku vnukáš.

Cítím v srdci nesmírné touhy a s důvěrou tě prosím, abys mou duši učinil svým vlastnictvím. Nemožu přistupovati k sv. přijímání tak často, jak bych si přála. Ale Pane, což nejsi všemohoucí? Zůstaň ve mně jako ve svatostánku, nevzdaluj se nikdy ze své malé hostie!

Kéž bych tě dovedla potěšit za nevděk hříšníků! Prosím tě, nedopusť, abych se ti kdy znelíbila! A když někdy klesnu ze slabosti, kéž tvůj božský pohled očistí mou duši, kéž sžehne všechny mé nedokonalosti jak oheň, který vše přetvořuje v sebe!

Děkuji ti, Bože, za všechny milosti, kteréš mi udělil, zvláště žes mi dal projíti výhní utrpení. S radostí budu pohlížet na tebe, třímajícího žezlo kříže, až přijdeš v poslední den. Protožes mě učinil účastnou toho vzácného kříže, doufám, že se ti v nebi budu podobat a že na svém oslaveném těle uzřím zářiti svaté rány tvého utrpení.

Doufám, že po vyhnanství pozemském budu tebe požívat, ale nechci shromažďovat zásluhy pro nebe. Budu pracovat jen za tvou lásku a s tím úmyslem, abych ti působila radost, abych potěšovala tvé svaté Srdce a zachraňovala duše, které tě budou věčně milovat.

Na večer tohoto života se před tebou objevím s prázdnýma rukama, neboť nežádám, Pane, abys počítal mé skutky . . . Všechny naše spravedlnosti jsou poskvrněny v tvých očích . . . Proto se přioději tvou vlastní spravedlností a od tvé lásky přijmu tebe na věky. Nechci jiného trůnu a jiné koruny nežli tebe, můj Miláčku.

Čas není před tebou ničím, den jeden jest jako tisíc let. Můžeš mě tedy v jediném okamžiku připravit, abych mohla předstoupit před tebe.

* Abych ustavičně žila v dokonalé lásce, zasvěcuji se, Bože můj, tvé milosrdné lásce v oběť zápalnou a prosím tě, abys mě stále stravoval a mou duši zaplavoval proudy své nekonečné něhy, abych se stala mučednicí tvé lásky.

Až mě toto mučednictví připraví, abych se mohla objevit před tebou, kéž způsobí konečně mou smrt a kéž se má duše ihned rozletí do věčného objetí tvé milosrdné lásky!

Toužím, Miláčku mé duše, obnovovati tuto svou oběť každým úderem svého srdce, až se konečně stíny nachýlí, a já tě budu smětí tváří v tvář ujišťovati po celou věčnost o své lásce. Amen.

Sv. Terezie z Lisieux.

Od části označené * : 3 léta odpustků po každé, měsíčně plnomocné - 44.

K NEJČISTŠÍMU SRDCI PANNY MARIE.

Neposkvrněné Srdce Panny Marie, Matky Boží a Matky naší! Srdce lásky nejhodnější, v tobě si zalíbila nejsvětější Trojice! Srdce zasluhující veškeré úcty a lásky andělů i lidí! Srdce nejpodobnější Srdci Ježíšovu, jehož jsi nejdokonalejším obrazem! Srdce nejdobrotivější, ty máš soustrast s našimi bédami; rač rozpustit led našich srdcí a dej, aby se dokonale oddala Srdci Ježíšovu. Vlej do našich srdcí lásku k svým ctnostem a rozpal je posvátným ohněm, kterým jsi neustále hořelo.

Ukryj v sebe svatou Církev, chraň ji; buď vždy jejím sladkým útočištěm a nedobytnou hradbou proti všem nepřátelským útokům.

Buď nám cestou, abychom přišli k Ježíši, buď nám pramenem, z něhož bychom čerpali všechny milosti potřebné k spasení. Buď nám pomocnicí v nesnázích, útěchou v trampotách, posilou v pokušeních, útočištěm v pronásledováních, ochranou v každém nebezpečí, ale hlavně v posledním zápase, v hodině smrti, v té děsné chvíli, kdy proti nám povstane celé peklo, aby uchvátilo naši duši, v tom hrozném okamžiku, na kterém závisí naše věčnost. Tehdy, přelaskavá Panno, nám dej pocítit sladkost svého mateřského Srdce i moc svého vlivu na Srdce Ježíšovo. V tomto zdroji milosrdenství nám otevři bezpečný útulek, abychom přišli do nebe a mohli s tebou Pána Ježíše chválit a velebit na věky věků. Amen.

Odpustky 500 dní, měsíčně plnomocné - 358.

OSMÉ SMÍRNÉ SV. PŘIJÍMÁNÍ.

KLANĚNÍ.

Přistupujeme k tobě, nejsvětější Srdce Ježíšovo, abychom se radovali a tě chválili. Jak mílo a příjemno je přebývat v tobě! Tvé Srdce, dobrý Ježíši, je vzácný poklad, zářivá perla. Kdo by chtěl tu perlu odmítnout? Já nikoli! Raději všechno obětuji, abych si ji koupil, a veškeré své smýšlení budu obracet k tvému Srdci, Ježíši. V tom chrámě, v té svatyni svatých, v té arše úmluvy se budu klanět nejsvětější Trojici a chválit jméno Páně volaje s Davidem: Nalezl jsem Srdce, abych se modlil k svému Bohu. Nalezl jsem Srdce krále, bratra, přítele, dobrotivého Ježíše, a neměl bych se klanět? Ano, budu se modlit, vždyť jeho Srdce je mým. Připusť mé modlitby do svatyně svého slitování, ano, vtáhni mě do svého Srdce!

Nejmilostivější Ježíši, obmyj mě od mé nepravosti a očisti mě od mých hříchů, abych zasloužil přebývat v tvém Srdci po všechny dny svého života. Vždyť tvůj svatý bok byl jen proto proboden, abychom k němu měli volný přístup. A tvé nejsvětější Srdce bylo jen proto zraněno, abychom klidně mohli spočinouti v něm a v tobě. Proto bylo probodeno, abychom viditelnou ranou viděli neviditelnou ránu tvé lásky. Žár tvé lásky se nemohl projevit lépe než tím, žeš nejen dal zmučiti své svaté tělo, ale kopím zranit i své božské Srdce. Komu by nebylo drahým Srdce tak zraněné? Kdo by nemiloval Srdce tak vroucně milující?

Sv. Bernard.

PROSBA O BOŽSKÉ CTNOSTI.

Věčný Otče, Bože slávy, a ty, Pane můj Ježíši Kriste, vtělený Synu Boží, prosím tě, abys mě osvítil, rozptýlil temnoty mého ducha a dal mi víru čistou, naději pevnou a lásku dokonalou. Učiň, Bože můj, abych tě dobře poznal a vše konal podle tvého světla a v souhlase s tvou svatou vůlí. Amen.

POKORA A LÍTOST.

Bože, tys pravda a spravedlnost, jak bych se mohla objeviti před tvou tvář, obtížena břemenem nespravedlnosti a dluhem ztraceného života a svých nedbalostí. Běda mi, tisíckrát běda, kdybych ti byla vydána a neměla nikoho, kdo by se mne zastal!

Nejsladší Ježíši, láskyplná záruko mé spáasy, pojd' ty se mnou na soud. Buď mým soudcem a obhájcem. Řekni tam vše, čím ses pro mne stal, jak dobrotivě jsi mě byl pamětliv, jak draze jsi mě vykoupil, abych skrze tebe byla ospravedlněna. Žil jsi pro mne, abych nezahynula. Nesl jsi břemeno mých hříchů. Zemřel jsi pro mne, abych já nezemřela na věky. Dal jsi mi vše, abych skrze tebe zbohatla. Viz tedy, cos pro mne vykonal, a vyhlad' všechny mé hříchy. Sv. Gertruda.

TOUHA A LÁSKA.

Ježíši, můj Bože a mé všecko, má duše touží po tobě. Dávám ti přednost před bohatstvím, ctí i statky tohoto světa, neboť tys mé jediné dobro. Tys neskonale dobrý, neskonale laskavý. Kterak bych tedy mohl něco milovat jako tebe? Proto mě, můj Ježíši, neu-

spokojí žádný tvůj dar, jediné ty mi dostačíš. Jen tebe si žádám, nic jiného. Chceš-li mě za mé četné hříchy trestat, vezmi si ode mne vše, ale sebe mi ponechej.

Celý zbývající život musí býti prozářen láskou k tobě. Musím žít ti k radosti. Nyní, můj Ježíši, ti daruji celou svou vůli, ano, sebe samého zcela a úplně. Přitahuj mě víc a více k svému Srdci. Vypuď z něho všechnu lásku, která není pro tebe, neboť tys mě jediné dobro, má jediná láska. Proto se odříkám veškeré sebelásky a příchylnosti k světu a daruji se ti bez výhrady. Můj Ježíši, jednej se vším, co jsem a co mám, podle své vůle. Nechci, než co ty chceš, netoužím po ničem, leč abych tě směl milovat nyní i na věky.

Krvi Ježíše Krista, opoj mě láskou k Ježíši! Rány Ježíšovy, zraňte mě láskou k Ježíši! Smrti Ježíšova, kéž odumru každé lásce, která není pro Ježíše! Můj Ježíši, miluji tě nade všechno, miluji tě z celé duše, miluji tě víc než sebe. Proto přijď, Pane Ježíši, a přijmi mě za svůj majetek!

Maria, má přesvatá Matko, dej, ať úplně náležím Ježíši. Ty to můžeš učiniti, doufám to od tebe. Amen.

Sv. Alfons z Liguori.

CHVÁLA.

Pozdraveno buď, nejtišší Srdce Ježíšovo, libě znějící harfo nejsvětější Trojice! Pozdraveno buď, nejsladší Srdce Ježíšovo, živý zdroji veškeré dobroty a milosti! Pozdraveno buď, nejlaskavější Srdce Ježíšovo, vzácná schráno všech pokladů Božích!

Srdce Ježíšovo, ty oplýváš sladkostí, slitovností, láskou! Do hlubin tvé svatyně ponořuji svého ducha, do propasti tvého milosrdenství pohřbívám břímě

svých hříchů a nedbalostí. Tobě obětuji své námahy a práce; tobě svěřuji své úzkosti a bídy. Tobě poroučím svůj život i svou smrt. Srdce Ježíšovo, nejvzácnější poklade, nejvonnější kadidlo, nejdůstojnější oběti, rač na smírném oltáři svého člověčenství obětovat sebe samo v náhradu za všechny dni mého života, v kterých jsem nic neučinila pro Boha.

Nejšlechetnější Srdce Ježíšovo, velebím tě; spojuji se s láskou, kterou tě utvořil Duch Svátý z nejčistší krve tvé panenské Matky Marie. Nejsladší Srdce Ježíšovo, blahoslavím tě; spojuji se s láskou, s kterou tě nejsvětější Trojice vyzdobila všemi nebeskými dary. Nejtišší Srdce Ježíšovo, velebím tě; spojuji se s láskou, kterou jsi planulo a planeš k lidskému pokolení. Nejvěrnější Srdce Ježíšovo, chválím tě; spojuji se s láskou, s kterou jsi přijalo ránu kopím a prolilo svou předrahou krev a vodu.

Nejsvětější Trojice, skrze požehnané Srdce Ježíšovo tě chválím, velebím a oslavuji za všechny milosti, které jsi udělila nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. V nejhlubší úctě a zbožnosti obětuji tvé vznešené Velebnosti přesvaté Srdce Páně s veškerou jeho vděčností, blažeností a dokonalostí a prosím tě, rač skrze ně dokonale nahraditi vše, co jsem kdy učinila zlého a opominula dobrého. Amen.

Sv. Mechtilda.

TRANSFIGE, DULCISSIME DOMINE JESU.

Pronikni, nejsladší Pane Ježíši Kriste, hlubiny a schopnosti mé duše nejlíbeznější a nejspasitelnější ranou své lásky, lásky pravé, radostné, apoštolské a přesvaté, aby má duše umdlévala a zmírala vždy jedině

láskou a touhou po tobě. Tebe aby si žhavě žádala, po síních tvých toužila, aby se mohla uvolnit a býti s tebou.

Dej, ať duše má lační po tobě, pokrme andělský, občerstvení svatých duší, chlebe náš vezdejší a nadpodstatný, v němž je všechna líbeznost a sladká příjemnost, souhrn vši slasti a rozkoše. Chlebe, na tebe touží patřit andělé! Kéž po tobě vždy lační a tebe požívá mé srdce, kéž sladkostí tvé lahody se sytí hlubiny mé duše!

Ať vždy žízní po tobě, zdroji života, zdroji moudrosti a vědy, zdroji věčného světla, proude rozkoše, naplni domu Božího.

Po tobě žhavě touží má duše, tebe hledá a nalézá, po tobě prahne, tebe dosahuje, o tobě rozjímá, o tobě mluví a vše koná ke cti a slávě tvého jména pokorně a moudře, s láskou a radostně, ochotně a vroucně, trvale až do konce.

Ty buď vždy mou nadějí a mou veškerou důvěrou, mým bohatstvím, mým požitkem, mým jásotem, mou radostí, mým odpočinkem, mým klidem a mírem, mou lahodností, mou vůní, mou sladkostí, mým pokrmem, mým osvěžením, mým útočištěm, mou pomocí, mou moudrostí, mým podílem, mým majetkem, mým pokladem. A v tobě buďte věrně, pevně a trvale vkořeněny můj duch i mé srdce. Amen. Sv. Bonaventura.

Odpustky 3 léta - 690 b.

ZASVĚCENÍ BOŽSKÉMU SRDCI PÁNĚ.

Nejsladší Ježíši, zdroji lásky, Otče slitování a Bože veškeré útěchy, tys ráčil nám bídným a nehodným otevřít nevýslovné poklady svého Srdce. Z vděčnosti

za nesčetná dobrodiní, prokázaná mně i jiným lidem, zvláště za ustanovení nejsv. Svátosti oltářní, a v náhradu za všechny urážky, které jsme způsobili tvému nejlaskavějšímu Srdci v témž tajemství tvé neskonale lásky: zasvěcuji sebe se vším, co jsem a co mám, tvému nejsvětějšímu Srdci se všemi dary a zásluhami, které jsem s tvou milostí získal nebo získati doufám, a slibuji, že pobožnost k tvému nejsvětějšímu Srdci budu rozšiřovat, jak jen budu moci.

Volím si též nejblahoslavenější Marii, vždy pannu, za matku a odevzdávám i zasvěcuji jejímu nejčistšímu Srdci sebe a vše, co mám, a slibuji, že budu všemožně rozšiřovat úctu k Matce bez poskvrny počaté.

Prosím pokorně tvou neskonalou dobrotu, rač tuto zápalnou oběť přijmout jako líbeznou vůni, a ježto jsi mi ráčil dáti tu touhu, rač mi udělit i milost, bych také vždy podle ní žil. Amen.

P. Colombière T. J.

SMÍR.

Klaním se ti, Srdce mého Boha v nejsvětější Svátosti, kde dýcháš a tlučeš pod závojem posvátných způsob. Jsem dojat novou láskou při pohledu na nesmírná dobrodiní a proniknut lítostí nad svým nevděkem. V nejhlubší pokoře se nořím na dno tajů tvého milosrdenství.

Můj Pane Ježíši, tys mě vyvolil od mladosti, nezamítl mě pro mou slabost, zavítal jsi do mého nehodného srdce, vyzval jsi mě k vzájemné lásce a tím jsi mi přinesl štěstí a mír. Ale já jsem se ti stal nevěrným, a tak jsem všeho pozbyl. Můj duch se oddal lhostejnosti, mé srdce vlačnosti. Poslouchal jsem sebe sama,

a na tebe zapomínal. Tys chtěl býti vůdcem, rádcem, ochráncem mého života, a já zaslepen vášněmi nedbal jsem sladkého hlasu tvé lásky.

V době hojivých útrap a zkoušek, v radostech a v útěse, v nesnázi a potřebě hledal jsem úlevy u tvorů místo u tebe. Zapomněl jsem na tebe, Ježíši, v opuštěných svatostáncích, kde trpíš láskou, ve chrámech měst, kde jsi posmíván, v chladných a svatokrádežných srdcích, ano i v svém vlastním vinami obtíženém srdci jak před svatým přijímáním, tak i po něm.

Svátostné Srdce Ježíšovo, půvabe mého prvního sv. přijímání a dní mé věrnosti, tobě se znovu odevzdávám. Vrať se ke mně a přiviň mě zase k sobě. Odpusť mi ještě tentokráte, chci všechno napravit vroucí láskou.

Slavný archanděle sv. Michaeli a miláčku Páně sv. Jene, předneste Pánu Ježíši můj čestný slib, že se polepším, a buďte ke mně milostivi. Amen.

KRÁTKÉ OBĚTOVÁNÍ.

Můj nejmilejší Ježíši, abych ti projevil vděčnost a napravil svou nevěrnost, věnuji ti své srdce a úplně se ti zasvěcuji. S tvou milostí si umiňuji, že již nebudu hřešit.

Před obrazem božského Srdce:
300 dní, měsíčně plnom. - 228.

ZASVĚCENÍ PANNĚ MARIÍ.

Maria, královno andělů a lidí, matko křesťanstva, padám k tvým nohám a před nebem a zemí tě uznávám za svou královnu a matku. Přeslavná Královno,

tobě se odevzdávám, tobě se zasvěcuji. Zasvěcuji ti svého ducha, aby rozjímal o tvé velikosti, svá ústa, aby zvěštovala tvou chválu a všechny učila poznávat tvou lásku, své tělo se všemi smysly, aby ti sloužilo horlivě a věrně. Přináším ti hold všech svých skutků a chci býti závislý jen na tobě zde i na věčnosti.

Matko Ježíšova a Matko má, hle, jsem a chci býti vždy bez výhrady tvůj. Mé srdce náleží Bohu, ale poněvadž ti Ježíš dal všechno, náleží to srdce i tobě; věnuji a zasvěcuji ti je navždy. Zdá se mi, jako bych již cítil, něžná Matko, že mé srdce miluješ. Neboť pouhé tvé jméno mé srdce občerstvuje, pouhá myšlenka na tebe je uchvacuje. Přijmi je, přesvatá Matko, přijmi je se všemi jeho city. Kéž miluje jen tvého Syna a tebe, kéž bije toliko pro Ježíše a pro Marii! Vrhám se do planoucí výhně tvého přesvatého Srdce. Tam si zařídím příbytek, kde budu žít a kde umru v lásce a z lásky.

Nic na světě, jak doufám, radost ani utrpení, život ani smrt, mě neodloučí od lásky Ježíšovy a Mariiny. Jsem sice sláb, dobrá Matko, ale jsem-li vroucně spojen s tvým mateřským srdcem, nic mě nebude moci od tebe odloučit.

Velebena buď, Maria! Kéž by se všechna srdce odevzdala Matce Boží, aby je nadchla láskou k Ježíši!

Sv. Jan Eudes.

BLAHOPŘÁNÍ PANNĚ MARIÍ.

Raduji se s tebou, nejblahoslavenější Panno Maria, z velké cti, kterou ti Bůh udělil při tvém (neposkvrněném početí, narození, zvěstování atd.). Děkuji za

to tvým jménem nejsvětější Trojici a spojuji své díky
s věčným díkůčiněním nebeského dvora. Sláva Otci.

Alžběta Canori Mora.

DEVÁTÉ SMÍRNÉ SV. PŘIJÍMÁNÍ.

VÍRA A ODDANOST.

Můj Ježíši, vidím v nejsvětější Svátosti jenom nepatrné způsoby chleba, ale přece věřím a vyznávám, že jsi zde přítomen ty, můj Pane a Králi. Tys králem lásky a přeješ si v našich srdcích vládnouti. Přijď tedy a upevni své království také v mém srdci. Bylo sice v moci tvých nepřátel, nyní však náleží, jak doufám, tobě a ty jsi jeho jediným pánem navždy. Jiní králové vládnou zbraní, ty však přicházíš, abys panoval láskou. Proto se neblížíš v královském rouchu, v zlatě, s korunou, žezlem a vojskem, nýbrž v nepatrných, prostých způsobách chleba. Abys získal mou lásku, zříkáš se božské velebnosti a pokořuješ se tak hluboce.

Ježíši, můj Králi, ty mě miluješ nesmírně. Přijď a učiň mé srdce svým majetkem. Odevzdávám ti je úplně. Budu sloužit jedině tobě, budu ti sloužit z lásky. Tvá velebnost mě naplňuje bázní, ale tvá dobrota mě povzbuzuje víc a více, abych tě miloval. Ty jsi a zůstaneš na věky jediným předmětem mé lásky. Jen to mě leká, že bych tě mohl někdy urazit. Můj Ježíši, stůj při mně svou milostí!

Maria, má milovaná Královno, ty mi musíš vymoci, abych milovanému Králi svého srdce zůstal vždy věren. Amen.

Sv. Alfons z Liguori.

POKORA A LÍTOST.

K tobě, Milosrdenství Boží nejdobrotivější a nej-laskavější, se utíkám v zármutku a bídě svého srdce, neboť v tebe skládám všecku svou důvěru. Nikdy jsi nezamítlo bídného, nikdy jsi nepohrdlo sebezprotiv-nějším hříšníkem. Neodpudilo jsi dosud nikoho, kdo se k tobě utíkal, nepominulo jsi dosud utlačovaného, ale jako matka spělo jsi na pomoc každému trpícímu a všem, kdo vzývali tvé jméno.

Ty pozvedáš sklíčené, lámeš okovy spoutaným, nikým ve strasti nepohrdáš, ale mateřsky a slitovně patříš na bídu všech. Nakloň se i ke mně nuzné, slyš mé zkroušené volání a sejmi se mne celou tíhu mých hříchů. Amen.

Sv. Gertruda.

LÁSKA A TOUHA.

Můj nejsladší Ježíši, vlož mě do svaté rány svého boku a do výhně lásky svého božského Srdce. Dou-fám, můj Ježíši, mé nejvyšší dobro, že mě do něho u-vedeš, poněvadž tě miluji, a to nejen za odměnu, slíbenou milujícím tebe, nýbrž pro tebe samého. Mi-luji tě nad každé dobro, nade všechnu krásu, nade všechny radosti, miluji tě víc než sebe a nežli vše, co je kromě tebe. Dosvědčuji před nebem a zemí, že chci žít a zemřít v tvé svaté čisté lásce. A kdybych pro tvou lásku měla být i pronásledována a mučena, ano kdybych pro ni měla i zemřít, přece bych volala se sv. Pavlem: „Již nic mě nemůže odloučit od lásky nejsvětějšího Srdce Ježíše Krista. Budu je milovati na věky!“

Srdce lásky nejhodnější, tys mou silou a oporou, mou odměnou a spásou, mým útočištěm, mou láskou, mým vším. Srdce mého Ježíše, Srdce nejsvětější a nejvznešenější, Králi všech srdcí, miluji tě, klaním se ti, velebím tě, děkuji ti a jsem tvá zcela a úplně.

Srdce lásky, ubytuj se u mne a ve mně! Ved' mě, zachraň mě, proměň mě v sebe. Srdce nejdobrotivější, Srdce nejsvětější, ty věčně, nekonečně oblažuješ, ty budeš odměnou vyvolených! Božské Srdce, přijď ke mně, anebo mě přitáhni k sobě.

Srdce nejvznešenější, půvabe božství, pozdravuji tě ze svého vyhnanství. Volám k tobě v zármutku svého srdce,úpím o pomoc v své křehkosti.

Srdce slitovné, Srdce mého Otce a Vykupitele, Srdce soucitné a dobrotivé, neodpírej mému nehodnému srdci pomoc. Znič ve mně vládu hříchu a založ ve mně království ctnosti, aby se má duše stala tvým dokonalým obrazem a kdysi ozdobou tvých nebeských příbytků. Amen.

Sv. Marketa Marie Alacoque.

KLANĚNÍ.

Ježíši Kriste, můj Pane a Bože, věřím, že jsi pravdivě a podstatně přítomen v nejsvětější Svátosti. Klaním se ti v nejhlubší úctě a prosím, rač přijmouti ten úkon v náhradu za klanění, které si co nejvroucněji přeji obětovati tobě jako ustavičný projev vděčnosti za lásku tvého nejsvětějšího Srdce ke mně. Obětuji ti klanění, oddanost, trpělivost, lásku, kterou osvědčovalo tvé Srdce za tvého pozemského života a kterou ještě projevuje a bude projevovat na věky v nebi. Spojuji se s tvou božskou obětí, kterou přinášíš svému Otci.

Zasvěcuji ti svou bytost s prosbou, abys ráčil ze mne vyhladit všechny nezřízenosti a nedopustil, abych byla od tebe odloučena na věky. Amen.

Sv. Marketa Marie Alacoque.

ODDANOST.

Můj nejsladší Ježíši, jediná láska mého srdce, sladká muko mé duše, vítaná trýzni mých smyslů a mého života, z úcty k tvému obětnímu životu v nejsvětější Svátosti vyprošuji si milost: abych žila a umřela jako smírná oběť tvého nejsvětějšího Srdce trpkou oškli-
vostí nade vším, co nejsi ty; jako smírná oběť tvé nejsvětější duše trpělivým snášením všech úzkostí; jako smírná oběť tvého těla zříkáním se všeho, co by mohlo lahodit mému tělu, a nenávistí k své zkažené přirozenosti. Amen.

Sv. Marketa Marie Alacoque.

OBĚTOVÁNÍ.

Můj Ježíši, přijímám a obětuji ti všechna utrpení, pokořování a kříže, které na mne ráčíš sesílati, zvláště pak ti obětuji svou smrtelnou úzkost a svou smrt. Odevzdávám se ti naprosto a toužím, abych se ti mohla obětovat tím více, čím více mě k tomu uschopňuješ. Kéž je každý úder mého srdce úkonem obětování tvé předražené krve za kněžské duše a každý můj dech kéž ti ustavičně opakuje „Žízním“, které jsi pronesl na kříži!

M. Marie od Ježíše.

ODPROŠENÍ.

Srdce Ježíšovo, hořící láskou k lidem, za pozemského života nic jsi nezanedbalo, ano vyčerpalo ses a strávilo, abys co nejjasněji ukázalo a dosvědčilo svou ne-smírnou lásku k lidem. A nevděční lidé se ti tehdy odplatili jen křivdami. Právě tak velkou láskou planeš k nám i nyní v nejsvětější Svátosti. Známe tě mnohem lépe, než tě znali tehdy, jsi nám tak blízko, a přece ani v tomto tajemství se mnozí k tvé lásce nechovají lépe. Místo úcty, vděčnosti a lásky tě napadají v této Svátosti lásky křivdami a urážkami. Dojat takovým příkořím předstupuji pokorně před tebe, láskyplné Srdce Páně, abych tě za ten nevděk odprosil. Zvláště lituji svého vlastního nevědku k tobě a všech bezpráví proti tvé lásce. Také za hříchy a svatokrádeže jiných lidí chci učiniti zadost tvé potupené cti dobrovolným pokáním a obětí.

Kéž bych mohl slzami a krví smazat a zničit všechno, čím kdy lidstvo proti tobě zhřešilo! Kéž bych svou smírnou obětí vyrovnal neúctu, urážky a svatokrádeže! Jak šťasten bych byl, kdybych za tak svatou věc mohl dáti život!

Odpusť mi, prosím tě, můj nevděk a požehnej mému předsevzetí. Jsem pevně rozhodnut, že nahradím svou dosavadní neuctivost velkou úctou, nedbalost horlivostí, vlažnost nejvroucnější láskou. Dej mi, nejsladší Srdce Ježíšovo, k tomu svou milost. Amen.

P. Gallifet T. J.

MODLITBA O POKORU.

Ježíši tichý a pokorný srdcem, uslyš mě!

Ježíši tichý a pokorný srdcem, vyslyš mě!
Marné touhy, aby si mě svět vážil, zbav mě, Ježíši!¹)
Marné touhy, aby mě lidé milovali,
Marné touhy, aby mě vyhledávali,
Marné touhy, aby mě chválili,
Marné touhy, aby mě ctili,
Marné touhy, aby mi dávali přednost,
Marné touhy, aby mě žádali o radu,
Marné touhy, aby se mnou souhlasili,
Marné touhy, aby se mnou jednali šetrně,
Marné bázně před pokořováním
Marné bázně před pohrdáním
Marné bázně před odstrkováním
Marné bázně před pomluvami
Marné bázně před zapomenutím od jiných
Marné bázně před posměchem
Marné bázně před potupami
Maria, Matko všech pokorných srdcí, oroduj za
mne!
Svatý Josefe, ochránce pokorných duší, oroduj za
mne!
Svatý Michaeli, vítězi nad první pýchou, oroduj za
mne!
Všichni svatí, kteří jste byli vzorem pokory, oro-
dujte za mne!

Modleme se: Ježíši, tvé přední napomenutí bylo:
„Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srd-
cem!“ nauč mě pokoře podle Srdce svého. Amen.

¹) Každá věta se končí prosbou: Zbav mě, Ježíši!

SVATÁ ÚMLUVA S BOHEM.

Přelaskavý Pane a Bože můj, každého okamžiku požívám tvých dobrodiní; proto jsem též povinna každého okamžiku ti za ně děkovat. Poněvadž však při jiných povinnostech mi to není možno, rač přijmouti aspoň mou dobrou vůli. Činím s tebou úmluvu pro každý okamžik svého života:

Každým dechem ti chci obětovat své tělo i svou duši v dokonalou oběť, tak jako se Ježíš Kristus v mateřském lůně úplně obětoval tvé nejsvětější vůli.

Každý úder mé tepny ti buď projevem vděčnosti za všechna dobrodiní, která mně i všem tvorům stále prokazuješ a ještě na věčnosti prokážeš.

Každý pohyb mých očí buď úkonem klanění, tak jako se ti klanějí a tebe velebí kůrové andělští a zástupy vyvolených.

Každé hnutí mých údů buď obětováním všech pokladů nebes i země s úmyslem co možná nejdokonalším.

Každou mou myšlenku rač přijmout jako projev útrpnosti nad bolestnou smrtí tvého milého Syna.

Konečně každý úder mého srdce ti buď projevem mé nejvroucnější lásky.

Všechny ty úmysly vkládám do nejsvětějšího Srdce Pána Ježíše, aby jeho božským ohněm byly rozníceny, zdokonaleny, božskou pečetí potvrzeny, tak aby je nemohla zničit nižádná moc. Amen. Sv. Gertruda.

PROSBY.

Můj Ježíši, ty jsi pravý život; dej, ať umru světu a žiji jedině tobě. Znič plameny své lásky ve mně vše,

co se ti nelíbí, a dej mi velkou snahu tobě se líbit a dělat ti radost.

Uděl mi pravou pokoru, abych miloval opovržení a zahanbení, zbav mě všeliké touhy ukazovat se světu. Dej mi ducha umrtveného, abych se odříkal všeho, co se neshoduje s tvou láskou, a abych miloval vše, co ničí smyslnost a sebelásku.

Uděl mi dokonalou oddanost k tvé nejsvětější vůli, abych tiše přijímal bolesti, nemoci, ztrátu časných věcí a příbuzných, opuštěnost, pronásledování a vše, co na mne dopustíš. Tobě se všecek obětuji, abys jednal se mnou, jak se ti líbí.

Dej, abych toto úplné sebeobětování stále obnovoval, zvláště v hodinu smrti. Kéž ti tehdy obětuji svůj život se všemi touhami ve spojení s obětí, kterou jsi za mne přinesl věčnému Otci.

Prosím, osvět i nevěřící, kteří tě neznají, bludaře a všechny ostatní, kdo žijí mimo Církev, hříšníky, kteří nemají tvou milost. Můj Ježíši, dej, ať tě všichni znají a milují.

Doporoučím ti také duše v očistci. Ulev jim v mukách a ukrať dobu, po kterou nemohou patřit na tebe. Učiň to pro zásluhy své a pro zásluhy nejblaho-slavenější Panny Marie a všech svatých.

Sv. Alfons z Liguori.

ODDANOST K PANNĚ MARII.

Maria, požehnaná Matko mého Pána, nyní přebývá v mém srdci ten, jehož jsi počala z Ducha Svatého, jehož jsi porodila a nosila v náručí. Je mým hostem, pokrmem, životem a radostí mé duše. Tys jej zrodila

světu, od tebe, Panno nejčistší, přijal tělo a krev, aby mě mohl vykoupit a stát se pokrmem mé duše.

Jak ti za to děkuji, že jsi svolila v tajemství vtělení mého Spasitele! Velebím tě, Matko mého Pána, jenž mě dnes poctil svou milostnou přítomností. Nejmilější Matko mého Ježíše a Matko má, raduj se z toho mého nevýslovného štěstí a rač s celým nebeským dvorem chválit a velebit se mnou svého a mého Ježíše za to, že mi prokázal tak velké slitování.

Nejsladší Matko, ty znáš touhu mého srdce, abych se zasvětil službě tvého božského Syna. Přislíbil jsem mu opět nezlomnou věrnost; pro něho žiji, pro něho umírám. Ale jsem velmi bídný a slabý. Bez tvé pomoci nedovedu ten slib splnit. Přicházím proto s dětinou důvěrou a prosím tě vroucně, přijmi mě pod svou mateřskou ochranu. Dopřej mi, abych mohl spočinout vedle Ježíška na tvém přelaskavém mateřském srdci. Dovol, abych vložil do tvých rukou svou nesmrtelnou duši a odevzdal ti své ubohé srdce. V tvém náručí jsem dobře schován a pod tvou mocnou ochranou kráčím bezpečně.

Ukaž tedy, že jsi mou matkou; já jsem a zůstanu tvým synem, budu ti sloužit po celý život. Obrát ke mně své milosrdné oči, když kolísám; drž mě, když padám; ved' mě, abych neklopýtl; chraň mě před pokušelem, v nebezpečí mě posiluj. Jako jsi svého božského Syna neopustila do jeho posledního dechu, tak neopouštěj ani mne, své ubohé dítě, až do mé smrti, abych tě směl kdysi s tvým nejsladším Synáčkem v nebi zřít, chválit a velebit na věky. Amen.

V duchu sv. Ludvíka Grigniona.

PĚT POBOŽNOSTÍ K SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ

pro ty, kdo se snaží o dokonalého ducha smírné oběti.

PRVNÍ POBOŽNOST.

(Pro řeholní osoby.)

POKORA A LÍTOST.

Věčný Otče, jak marnotratný syn jsem zhřešila proti tobě; promrhala jsem statky, kterými jsi mě obohatil. Padám k tvým nohám a prosím snažně: Neodmítej mě, měj s mou ubohou duší slitování, ač toho není hodna. Nedopouštěj, aby zahynula, když ji tvé nej-světější Srdce za tak velkých bolestí přijalo za dítě.

Přijmi mě za milovanou dceru svého božského Srdce. V něm chci odumřít sobě samé a hříchu, abych žila tvým životem pokory a poslušnosti. V tomto duchu chci konati všechno. Spojuji svou poslušnost s poslušností, kterou prokazuješ každému knězi, hodnému i nehodnému, aniž projevuješ odpor, když máš vejíti do srdce hříšného. Podle tvého příkladu budu i já potlačovat odpor tak, že mi bude po každé jen novou příležitostí k oběti. Přitom si budu říkat: „Ježíš však mlčel. Ježíš byl poslušen až k smrti.“

Sv. Marketa Marie Alacoque.

LÁSKA A TOUHA.

Nejlaskavější Srdce Ježíšovo, má jediná lásko, nemohu tě oslavovat a milovat tak, jak toužím. Proto

vzývám nebešťany, aby ti to hradili za mne, a spojují svou lásku s láskou serafů. Dej mi trpěti nebo zemřítí, nebo nechť jsem aspoň celá srdcem, abych tě milovala a stravovala se tvým horoucím žářem lásky.

Božský Ohni, nejčistší plameni Srdce Ježíšova, mě jediné lásky, spal mě bez milosrdenství, strav mě, nehleď na můj odpor. Proč mě šetříš, když zasluhuji ohně a hodím se na spálení? Strav mě svými žhavými plameny, které těm, kdo v nich umírají, dávají nový život. Amen.

Sv. Marketa Marie Alacoque.

MODLITBA K PÁNU JEŽÍŠI.

Pane Ježíši, dej, ať poznám sebe, poznám tebe, po jiném netoužím leč po tobě. Ať mám v nenávisti sebe a v lásce tebe, všechno nechť konám pro tebe. Nechť pokořuji sebe, velebím tebe, na nic nemyslím leč na tebe. Kéž přemáhám sebe a žiji v tobě, a cokoli se stane, nechť přijmu od tebe. Ať pronásleduji sebe a následuji tebe a vždy toužím jít za tebou. Nechť prchám před sebou a utíkám se k tobě, abych zasloužil chráněn být od tebe. Kéž se bojím o sebe, bojím se tebe, a patřím k vyvoleným od tebe. Ať nedůvěřuji sobě, důvěřuji v tebe, jsem ochoten poslouchat pro tebe. K ničemu nechť nemám lásky leč k tobě, a nechať chudý jsem pro tebe! Shlédni na mne, abych miloval tebe, povolej mě, abych uzřel a na věky požíval tebe. Amen.

Odpustky 500 dní, měs. plnom. - 73.

Sv. Augustin.

CHVÁLA A DÍKY.

Popatř, duše má, a pozoruj půvab svého Boha, lás-

ku svého Spasitele, jemuž jsi nyní tak blízko! Okus a viz, jak sladký a milostný je Snoubenec, kterého sis vyvolila z tisíců.

Bože mého života, jak bych tě mohla důstojně chváliti? Jak se ti odplatím za vše dobré, cos mi prokázal? Můj drahý Ježíši, přináším k tvé cti a slávě tebe ve mně a sebe v tobě v oběť zápalnou. Více nemám. Vše, co jsem, celý život ti odevzdávám.

Tys mým životem, mou slávou, tys milosrdenství, jež se tak jasně odráží v mé duši. Tobě čest a dík bez konce! Nechť místo mne tě chválí a oslavují všechna tvá podivuhodná díla a všechny milosti, které jsem od tebe přijala! Nechť jsou ti ke cti a k slávě všechny důkazy tvé lásky, tvého slitování a všechna dobra, kterými jsi, Bože mého srdce, oblažil mou duši. Tebe nechť chválí a velebí celé mé nitro, všechna má bytost a síla, neboť tys Bůh spasení mého a útočiště mé duše.

Amen.

Sv. Gertruda.

LÁSKA.

Bože můj, lásko má, mé nejvyšší dobro, jak bych tě neměla milovat? Tys můj nejvěrnější přítel, můj něžný snoubenec, z lásky ke mně jsi obětoval život. Ty jsi nejkrásnější, nejlaskavější, nejmilostnější nade všechny anděly a lidi.

Miluji tě, lásko má, jak mohu; ovšem ne tak, jak bych měla. Nejladší Ježíši, probodni mé tvrdé srdce šípem své lásky, zraň je kopím své lahodnosti. Můj Bože, dej, ať tě miluji, neboť bez tvé pomocné milosti tě milovati nedovedu. Kéž bych mohla v své srdce pojmut žár lásky všech srdcí! Kéž bych aspoň na ho-

dinu vzplanula láskou serafů, abych tím plamenem mohla zapálit všechna lidská srdce!

Jak mě bolí, má nejsladší Lásko, že jsi tak málo milován! Jak mě rmoutí, mé vyvolené Dobro, že tebou pohrdají a se ti rouhají, že místo lásky a úcty se ti dostává tolik potupy a křivd! Jak ráda bych zamezila všechny ty urážky! Ujišťuji tě však z celého srdce: Kdybych s tebe mohla sejmout všechnu potupu, které se ti dostalo od celého světa, a horlivostí a věrností nahradit všechny nedbalosti, ráda bych to učinila. A nejen to. Chtěla bych až do smrti trpěti v srdci všechnu bolest, jakou kdy lidské srdce tebe milující pocítilo, abych ti tak v duši připravila co nejdůstojnější svatyni.

Sv. Gertruda.

ODDANOST.

Nejmilejší Ježíši, vyvolila jsem si tě za jediného miláčka své duše, za nejlepšího druha svého života. Má duše vzdychá a prahne po tobě. Obětuji ti lásku svého srdce, volím tě za svého průvodce, tvé službě obětuji tělo i duši. Jsem celá tvá a ty jsi celý můj.

Obětuji ti svou čistotu, neboť tys můj nejsladší snoubenec. Slibuji ti poslušnost, neboť tvá otcovská láska a dobrota mě vábí. Budu vždy poslušna tvé nejvyšší vůle, neboť lnouti k tobě je mým největším štěstím, tebe milovat mou největší blažeností. Nic není sladšího než vroucí spojení s tebou. Učiň tedy mé srdce podle Srdce svého, abych mohla žít k tvému zalíbení. Amen.

Královstvím světa a vším časným leskem jsem pohrdla z lásky k svému Pánu Ježíši Kristu, jež jsem u-

viděla, v něhož jsem uvěřila, ježž jsem si vyvolila, ježž jsem si zamilovala.

Původce a ochránce panenství, ty jsi se narodil z panny, abys mě povzbudil, bych si zamilovala svatou čistotu. Ježíši, naděje, vzore a koruno panenských duší, zachovej mě na přímluvu Panny Marie čistou na těle i na duši. Amen.

Sv. Gertruda.

ZASVĚCENÍ BOŽSKÉMU SRDCI PÁNĚ.

Božský Vykupiteli, co nejvroucněji se obětuji a zasvěcuji tvému nejsvětějšímu Srdci. Tvou milostí jsem na tvůj kříž připoutána řeholními sliby. Nyní před nebem a zemí ty sliby v tvém nejsvětějším Srdci obnovuji. Děkuji ti za velkou milost povolání. K tvé cti vyznávám, že tvé jho není tvrdé, ani tvé břímě těžké, takže se cítím šťastna v poutech, která mě pojí s tebou, a že toužím, aby mě poutala čím dále tím pevněji. Objímám milovaný kříž svého svatého povolání. On ať je mou veškerou radostí, slávou a mým štěstím až do mého posledního dechu.

Pán Bůh nedopouštěj, abych se v něčem jiném chlubila než v kříži Ježíše Krista, svého božského Snoubence, skrze něhož jest mi ukřižován svět a já světu. Netoužím po jiném pokladě než po řeholní chudobě, po jiných slastech než po utrpení Ježíšově, po jiné lásce než po Ježíši. Nic mě neodloučí od tebe, můj lásky nejhodnější Ježíši, nic nemá pro mne půvab kromě tebe.

Nebojím se kráčet po úzké cestě dokonalosti, neboť tys vůdce mých kroků a opora mé slabosti. Doufám, že mě posilíš v pokušeních a dopřeješ mi ví-

těžství nad nepřáteli, že budeš nade mnou bdít. Vždyť tvá dobrota mi uštedřila již tolik milostí, a jistě mi v potřebách přispěje na pomoc. Prosím tě o to snažně, můj Spasiteli, pro tvou předrahou krev, pro všechny tvé rány a zvláště pro tvé přesvaté Srdce. Dej, abych ti byla živým důkazem, že tvá láska ve mně zvítězila. Amen.

SMLOUVA ŘEHOLNÍ OSOBY S NEJSVĚTĚJŠÍM SRDCEM PÁNA JEŽÍŠE.

Toužím vroucně býti dobrou řeholnicí, a proto tě, můj nejsladší Ježíši, prosím, abys můj život připodobnil svému skrytému životu v nejsvětější Svátosti. Dopřej mi, dobrý Ježíši, abych ke cti tvého zničení a tvé poslušnosti v tajemství tvé lásky byla podobně pokorná a poslušná a co nejdokonaleji plnila řeholi a stanovy.

Z lásky k tobě, můj Ježíši, obětuji bez výhrady tvé nejsvětější vůli svou svobodu a vůli. Již napřed zavrhuji všechna hnutí vzdoru, zříkám se všech přání a tužeb a pohrdám všemi námitkami, které by mi umíněnost a pyšná sebeláska mohla vnuknout proti tomu, co se mi nařizuje. Dnes, můj předobrá Ježíši, mezi tvým nejsvětějším a svým nehodným srdcem obnovuji smlouvu, že budu konati vše z lásky a z poslušnosti. V těchto ctnostech spatřuji podmínky své dokonalosti. Z lásky a z poslušnosti ať žiji, z lásky a z poslušnosti ať i zemru. Zaujmi, prosím tě, mé celé srdce a vše, co tě může ve mně oslaviti, nyní i na věky. Amen.

Sv. Marketa Marie Alacoque.

PROSBA O LÁSKU A MILOST.

Můj Ježíši, v tobě je síla a moc Boží; proto s důvěrou spoléhám na tvou dobrotu. Připrav mě k boji zbraní svého ducha. Pomoz mi zmařit nástrahy nepřátel. Spal ve mně žářem své lásky vše, co nesměřuje k tobě. Poutej mě milostí na sebe, posiluj mě svou úchvatnou něhou, abych tě již konečně začala vpravdě milovat. Dej mi lásku k tobě, má sladkosti a sílo! Pomoz mi svou milostí, abych sladké jho a lehké břímě tvé lásky nesla radostně. Dej, aby mi láska k tobě dlouhá léta námah a obětí činila krátkými. Líbezný vánek tvého ducha mi ulehčuj břímě dne i horko! Moc tvé životodárné lásky pronikni mé veškeré jednání, aby tě má duše věčně chválila a velebila a zde na zemi neúnavně ti sloužila! Můj duch zaplesej v tobě, mém Spasiteli, a všechny mé myšlenky a práce ať jsou projevem mé vděčnosti a tebe co nejvíce oslaví! Amen.

Sv. Gertruda.

LOUČENÍ S PÁNEM JEŽÍŠEM.

Nejdražší Ježíši, má lásko, Králi a Bože můj, rač mě přijmout pod ochranu svého božského Srdce. Dej, ať žiji tobě.

Nyní mě propuť na širé moře svého nevystihlého milosrdenství a odevzdej mě své nesmírné otcovské dobrotivosti. Ponechej mě stravujícímu plameni své živé lásky, abych zanikla v tobě. A pak v hodině smrti mě přijmi pod něžnou ochranu své otcovské lásky, potěš mě vědomím své uchvacující přítomnosti! Dej, ať se stanu účastnou ovoce tvého vykoupení, odpuť

mi všechny hříchy. Přivíň mě k sobě a dej, abych tě věčně požívala v blaženém patření, můj nejmilejší Ježíši, neboť po tobě prahne má duše. Amen.

Sv. Gertruda.

PROSBA O MILOST VĚRNÉHO PLNĚNÍ POVINNOSTÍ.

Můj Ježíši, nedopust', abych přestala plniti své stá-
novy a řeholi (své stavovské povinnosti). Tvé božské
Srdce jsem zvolila za svůj stánek, aby mi bylo silou
v boji, oporou v slabosti, mým světlem, mým vůdcem
v temnotách, usmířením všech mých chyb, posvěce-
ním mých úmyslů a skutků, jež spojuji s tvými a to-
bě obětuji, aby mi byly přípravou na spojení s tebou.
Amen.

Sv. Marketa Marie Alacoque.

MODLITBA K PANNĚ MARII.

Má nejlepší, vroucně milovaná Matko Maria, vzo-
re nevinnosti, čistoty a všech ctností, pomoz mi, abych
následovala tvůj čistý život. Neopouštěj mě v životě
ani ve smrti. Buď mou učitelkou a vůdkyní, vod' mě
svými svatými cestami, abych byla tvým dítětem po-
dle Srdce tvého. Přijmi mě jako své naprosté vlast-
nictví, jednej se mnou po libosti, nedopouštěj, aby se
mě dotkl sebenepatrnější dech světa nebo pekla. Dej,
abych ani v nejmenším nepodléhala vlivu zlého du-
cha.

Tobě, má nejlepší Matko, náleží mé srdce! Vychov-
vej mě na čistou nevěstu, hodnou tvého milovaného

Syna. Zvláště mi, přesvatá Matko, dej srdce pokorné a poslušné, neboť jinak nemohu býti tvým dítětem a ještě méně milovanou nevěstou tvého božského Syna. Amen.

M. Dominika Klára.

DRUHÁ POBOŽNOST K SV. PŘIJÍMÁNÍ.

LÍTOST A LÁSKA.

Klaním se ti, duše, tělo a krvi mého Ježíše, a vroucně ti děkuji. Jsi mou nadějí, jsi cenou, která mě zachránila před peklem. Můj Ježíši, jak nešťastný bych byl na věčnosti, kdybys mě nebyl vysvobodil tolika mukami a tak bolestnou smrtí! Jak je možno, že duše, které jsi vykoupil s takovou láskou, tě nemilují, ano, pohrdají tvou milostí? Jak to bylo možno, že i já jsem tě urážel? Nyní však, můj Ježíši, poznávám, jak jsem ti křivdil. Kéž bych byl raději tisíckrát zemřel, než tě urazil! Kéž bych tě byl vždy miloval!

Děkuji ti vroucně, že mi dopřáváš času k polepšení. Doufám, že po celý další život a po celou věčnost budu moci chválit a velebit tvé milosrdenství. Zasloužil jsem, abys mě opustil, ale tys mě hledal a povolal k sobě zpět. Zasloužil jsem, abys mé srdce nechal zatvrzelé, ale tys jím pohnul a zkrušil je, takže mám nyní velkou bolest, že jsem tě urážel a zarmucoval.

Můj Ježíši, raději bych vše ztratil, než pozbyl tvého přátelství. Cítím se proniknut láskou k tobě, takže se mi protiví vše, co se ti nelíbí. Víím, že tu lásku a touhu mi vléváš ty sám, můj Bože. Podle toho pozná-

vám, že mě miluješ a že mě chceš učiniti šťastným. Také já toužím po spáse, a to především proto, abych se ti zalíbil. Ty mě miluješ; také já tebe miluji, ale ještě příliš málo. Přidej mi lásky, vždyť si jí ode mne zasluhuješ tím víc, čím víc než jiní jsem od tebe obdržel.

Nejblahoslavenější Panno Maria, rozmnož v mém srdci ten plamen a vypros mi, aby láska k Pánu Ježíši zničila v mém srdci všechny náklonnosti, které nesměřují k Bohu. Ty vyslyšíš každého, vyslyš tedy i mne a vyžádej mi lásku a vytrvalost. Amen.

Sv. Alfons z Liguori.

POKORA A TOUHA.

Božské Srdce, tys nám projevilo nesmírnou lásku a milosrdenství, když jsi se nechalo na kříži otevřít, abys našim srdcím doprálo vstoupiti. Přijmi je tedy a přitáhni je k sobě pouty své žhavé lásky, aby se úplně strávila v tvém žáru.

Srdce nejštědřejší, buď našim pokladem a naší oporou! Srdce nejvyšší milující a láskyhodné, nauč nás tebe milovat a toužit jen po tobě.

Božské Srdce, ty lidi tak miluješ a máš radost, když jim můžeš prokazovat dobro. Smiluj se nade mnou a zaplať můj dluh u božské Spravedlnosti. Nejsem s to, abych jej splatila sama. Ty sám naprav svými dobrými skutky vše, co zlého jsem spáchala. A abych měla všecko výhradně od tebe, přijmi mě i v hodině mé smrti. Skryj mou duši před hněvem Božím, jehož jsem tak často zasloužila, a buď mým obhájcem a mou zárukou, neboť nezastaneš-li se mne ty, mohu čekat

jen věčné zavržení. Ach, nedopouštěj, abych byla z tvé lásky na věky vyloučena.

Předobré Srdce, prahnu touhou, abych byla spojena s tebou, abych na věky žila jedině z tebe, v tobě a pro tebe. V tobě chci žít, pracovat, trpět. Znič tedy vše, co ve mně zbývá ještě ze mne. Žij ve mně a proměň mě v tebe. Buď mým životem, mou láskou a mým vším. Amen.

Sv. Marketa Marie Alacoque.

LÁSKA A ODDANOST.

Můj Ježíši, tvá nekonečná láska ke mně mi dej snahu a schopnost odumíratí světským radostem a stravovatí se svatým ohněm, jež jsi přišel zapáliti na svět. Příčiním se všemožně, abych ti dělal radost. Ty jsi z lásky ke mně nešetřil ničeho, proto ani já nebudu ničeho šetřit z lásky k tobě. Tys mě miloval bez míry, i já tě budu milovat bez výhrady.

Ale, můj Ježíši, mé srdce je příliš nepatrné, aby tě milovalo. I kdybych tě miloval srdci všech lidí, přece by to bylo ještě příliš málo. Jak nevděčný bych tedy byl, kdybych lásku svého ubohého srdce ještě chtěl dělit mezi tebe a tvory! Ty chceš, abych ti náležel úplně, a zasluhuješ toho. Dávám ti tedy celé své srdce. Poněvadž však ti je nemohu dát tak, jak bych měl, vezmi si je sám a pomoz mi, abych vpravdě mohl říci: Bože mého srdce, můj Spasiteli, pro zásluhy svého utrpení a pokoření, jemuž jsi se podvolil z lásky ke mně, uděl mi pravou pokoru, abych také miloval pohrdání a zneuznání. Dej, abych radostně přijímal nemoci, urážky, pronásledování, vnitřní utrpení a každý kříž z tvé ruky.

Dej, abych tě miloval, a pak se mnou čiň, co se ti líbí. Srdce mého Ježíše, planoucí láskou, zapal mě láskou k tobě a osvěcuji mě, abych čím dále tím více poznával, jak jsi hoden lásky. Prosím tě o milost, abych, než umru, byl úplně tvůj. Miluji tě, můj Ježíši, neboť velice zasluhuješ lásky a vroucně si přeješ, abych tě miloval. Miluji tě z celého srdce a z celé duše.

Sv. Alfons z Liguori.

SMÍR.

Věčný Otče, obětuji ti neskonalé zadostučinění, které Ježíš Kristus na dřevě kříže podal za hříšníky tvé spravedlnosti, a prosím tě: učiň, ať se zásluhy jeho předražené krve stanou tak účinnými, aby všechny provinilé duše, které hříchem propadly smrti, byly milostí vzkříšeny a věčně tě oslavovaly. Věčný Otče, obětuji ti žár božského Srdce Ježíšova jako zadostučinění za vlažnost a špatnost tvých vyvolených a prosím tě pro vroucí lásku, s níž jsi podstoupil smrt, zapal jejich vlažná srdce pro svou službu a rozněť je láskou, aby tě věčně milovali. Otče věčný, obětuji ti poddanost Ježíšovu tvé vůli a prosím tě pro jeho zásluhy, abys nás naplnil všemi svými milostmi a učinil nás dokonale poslušnými tvé svaté vůle. Bůh buď veleben!

Odpustky 3 let, měsíčně plnomocné - 54.

DOKONALÉ OBĚTOVÁNÍ.

Božské Srdce Ježíšovo, pronikni naše duše a zaněť v nás takovou lásku, která by aspoň poněkud vyhovovala tvým oprávněným požadavkům.

Bože lásky, tvé Srdce je zdrojem živé vody, po kte-

ré žízníme. Hle, přicházíme k tobě s vroucí touhou, která je štěstím a mukou zároveň. Zapřísaháme tě, abys krví a vodou svého Srdce ráčil uhasiti žízeň, která nás stravuje.

Nabízíme ti svá srdce, sama sebou tak mdlá a slabá, z tvého milosrdenství však naplněná sladkými plody tvých milostí. Rozšiř je láskou, abychom zakusili, jak sladko je milovati tebe a úplně se stravovat v tvé lásce.

S milostí tvou nás od tvé lásky neodloučí oheň ani meč. Nic nemůže přerušit naše spojení: utrpení ani smrt nemůže dostoupit výše, na kterou povznášíš duše spojením s tebou.

Bože panenství, nejvyšší čistoto, ty tříbíš duše ohněm lásky. Vytvoř v nás srdce panenská. Dej ať žijeme tvou láskou, vždyť jedině pro ni jsi nás stvořil.

Neposkvrněný Beránku Boží, rač nás přijmout za své smírné oběti. Spojujeme se s tebou na obětním oltáři. Učiň naše srdce podle Srdce svého, které se úplně stravuje a obětuje láskou.

Věčný Veleknězi, Oběti lásky, učiň nás pokornými smírnými oběťmi. Věčné Slovo, Pane a Bože můj, proměň nás v sebe, abychom již nežili my, ale ty v nás. Pak nás spoj se svou vznešenou obětí, abychom, skryti jsouce v tvém Srdci, vzdávali nejsvětější Trojici skrze tebe, s tebou a v tobě takovou čest a slávu, jaké je naše slabost schopna.

Srdce pro nás probodené, ty si ponecháváš svatou ránu i na věčnost. Srdce naplněné hořkostí, prosíme tě, mělo-lis někdy bolest, kterou jsi dosud nikomu nesvěřilo kromě své svaté Matky, vylej ji v naše srdce a uschopte ji, aby ji pojala, abychom i my byli zraněni láskou k tobě.

Ty všechno zmůžeš, vykonej i v nás, po čem touží tvé Srdce! Musíš způsobiti sám, čeho od nás žádáš. Naše nicota buď triumfem tvé slitovné lásky.

Kdyby však oběť mého bídného života mohla přispěti k tomu, abych ti přivedla velkomyslné duše, po kterých touží tvé Srdce, vezmi si, prosím tě, i můj život. Kraluj nade všemi lidskými srdci. Amen.

M. Marie od Ježíše.

K PANNĚ MARII.

Neposkvrněná Panno Maria, ty vábíš panny vůní svých ctností: buď nám nejen královnou a vzorem, nýbrž i mocnou přímluvkyní, a ukaž, žes naší matkou. Podivuhodný vzore a učitelko vnitřního života, k němuž nás povolala milost Boží, ty tak vroucně toužíš, aby Ježíš byl milován, odhal nám svá tajemství lásky.

Nikdo jako ty nevystihl vnitřní život Ježíšův, život jeho Srdce. Tys vnikla v přesvaté Srdce svého božského Syna, tobě byly zjevny jeho myšlenky, hnutí, pocity; v tvém srdci jako v zrcadle se odráželo Srdce tvého božského Syna. Můžeš nám ukázat jen své nejčistší Srdce, abys nám ukázala Srdce Ježíšovo.

Tys uchvátila to přesvaté Srdce, abys nám je darovala, uchvat' i naše srdce, abys je dala Ježíši!

Nejčistší Panno, ty ses první jako neposkvrněná holubice uchýlila do posvátných ran Ježíšových, pros svého Syna, aby nás přijal s tebou do nejsv. rány svého Srdce.

A potom vzpomeň, nejsladší Panno, na večerádlo a na Kalvarii. Vzpomeň na přání Srdce Ježíšova a na

jeho úmysly s naší družinou. Vzpomeň, že mnohé duše, planoucí svatými touhami, nás předešly do nebe a tam tě prosí, aby ses přimlouvala za nás. Vzpomeň všech, kdo jich budou následovat, vzpomeň na nás v království svého božského Syna. Neposkvrněná Panno, dej nám Ježíše, dej nám lásku! M. Marie od Ježíše.

TŘETÍ POBOŽNOST K SV. PŘIJÍMÁNÍ.

LÍTOST A DŮVĚRA.

Můj Ježíši, tvému milosrdenství jsem povinna ne-
skonálním díkem. A ještě více velebím tvou žhavou,
přímo stravující touhu po mé věčné spáse. Abych ti
projevila vděčnost za tak velkou milost, musím od-
umřít sobě, abych žila již jen pro tebe. Kdybych za-
nedbávala tuto svatou povinnost, nezasluhovala bych
ani déle žítí.

Ponechávám se ti tedy, můj božský Spasiteli, na ži-
vot i na smrt. Ať mě necháš ještě dlouho žítí anebo
již brzo zemřítí, jsem k obojímu stejně ochotna, jen
když se postaráš o to, aby mě ani život ani smrt ne-
odloučily od tebe. Tys má jediná naděje, poněvadž
jsi mě vykoupil tak velkými bolestmi. Nevím, co ze
mne bude, jen vím, že se mohu tvou milostí zachrá-
nit, ale že také mohu svou vinou zahynout. A právě
to mě naplňuje bázní a třesením. V této nejistotě mo-
hu spoléhat jen na zásluhy tvého svatého kříže, proto
objímám kříž jakožto poslední záchranu.

Můj Ježíši, zachraň mě pro svou svatou smrt. Do-

plň na mně, čeho se ještě nedostává tvému utrpení. Nedopust', aby tvé zásluhy byly na mně zmařeny. Učiň mě takovou, jakou mě chceš mít, abych tě kdysi věčně chválila, velebila a abych vyznávala, jakými díky jsem zavázána tvé přesvaté smírné oběti. Bože můj, odpusť mi a dej mi sílu, abych již nehřešila, nýbrž všude a vždy plnila tvou svatou vůli.

Velký Bože, zavrhuji svůj nevděk, jako jej zavrhuje Srdce mého Spasitele. Chci svého Boha tak milovat, jak jej miluje Srdce jeho jednorozeného Syna. Budu své hříchy tak oplakávat, jak je oplakávalo Srdce mého Ježíše. Hle, věčný Otče, slzy Ježíšovy náležejí mně, neboť tys mi dal všechno. Místo své bolesti nad hříchy ti obětuji bolest jeho. Já jsem páchala jen zlé, můj Ježíš činil jen dobré. Obojí náleží mně. Patříš-li tedy na mé hříchy, popatř také na jeho zásluhy; když ti je obětuji, smím i říci, že ti dávám více, než jsem povinná. Vždyť můj přesvatý Ježíš je tisíckrát lepší, než já jsem špatná. On učinil tisíckrát víc dobrého, než já jsem spáchala zlého. Amen. Sv. Marketa Marie Alacoque.

TOUHA.

Můj Ježíši, přicházím k tobě. Ty jsi cesta, po které budu kráčet. Chci dbát tvých přikázání, tvých rad i příkladů a následovat tebe v poslušnosti, odříkání a oběti.

Můj Ježíši, tys pravda. Tys pravé světlo, jež osvětluje každého člověka, přicházejícího na tento svět. Věřím v tebe. Věřím v tvé Evangelium, chci tě poznat, abych tě miloval. Budu i jiné s tebou seznamovat, aby tě milovali. Ó Ježíši, tys život svou milostí

posvěcující, která jest životem našich duší; svými slovy, jež jsou slova života věčného; svou Eucharistií, která je Chlebem živým, který s nebe sestoupil; svým Srdcem, jež jest zdrojem života pro jednotlivé duše i pro lidskou společnost. Přilnul jsem celou duší k tvému slovu, hladovím po živém těle tvé Eucharistie, otvírám své srdce životodárným výronům tvého Srdce. Spojuji se upřímně se všemi jeho úmysly. Ach, kéž by toto božské Srdce panovalo nad dětmi Církve a nade vším lidstvem! Amen.

Odpustky 500 dní, měs. plnom. - 84.

OBĚTOVÁNÍ.

Nejsladší Ježíši, obětuji nejsvětější Trojici na všech oltářích světa tebe jako oběť čistou, svatou, neposkvrněnou. Spojuji se přitom se vznešeným smýšlením tvé přesvaté Matky pod křížem a obětuji tě skrze ni a s ní. Obětuji tvé přesvaté rány, zvláště hlubokou ránu tvého Srdce, veškeru tvou krev a slzy tvé požehnané Matky. Při té oběti se spojuji se všemi tebe milujícími dušemi v nebi i na zemi, se všemi úmysly tvého božského Srdce a obětuji to vše jako oběť smírnou a prosebnou za veškeré lidstvo, zvláště za kněze a za ostatní duše tobě zasvěcené.

Přijmi také mne, můj Ježíši, z rukou své přesvaté Matky a dej mi podíl v tvé ustavičné oběti. Odevzdávám se ti zcela a úplně, aby se na mně vyplnila tvá žhavá touha trpěti ke cti tvého Otce a za spásu duší, zvláště za posvěcení kněží a všech vyvolených.

Rač mě přijmout, i když jsem tak nehodná a bídna. Všechny kříže, všechna vnější i vnitřní utrpení, která

mi pošle tvá nejsvětější prozřetelnost, budu přijímat jako důkazy, žeš mou pokornou oběť milostivě přijal. Amen.

M. Marie od Ježíše.

ODPROŠENÍ NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE PÁNĚ.

Úcty nejhodnější a nejlaskavější Spasiteli, ty nám stále projevuješ tolik lásky, tolik soucitu s naší bídou a tak velkou touhu, abys nás obohatil svými poklady a daroval se nám zcela a úplně! Ježíši, můj Bože a Spasiteli, z nesmírné, podivuhodné a něžné lásky k nám jsi se stal obětí v nejsvětější Svátosti oltářní a každý den se v ní za nás nesčíslněkrát obětuješ. Jak velice mě rmoutí, že za to všechno se ti od většiny lidí dostává nevděku, nevážnosti, chladu a lhostejnosti.

Dojata upřímnou lítostí padám pokorně před tebou na kolena a před nebem a zemí tě odprošuji za všechny křivdy a urážky, které jsi utrpěl od ustanovení nejsvětější Svátosti oltářní. Pokorně a zkroušeně tě prosím tisíckrát za odpuštění všeho bezpráví, Kéž bych aspoň na okamžik měla všechna lidská srdce v moci, abych ti je mohla obětovat a tím aspoň poněkud usmířit bezcitnost a chladnost těch, kdo tě nechtějí znát, i těch, kdo tě sice znají, ale tak málo milují! Ještě více však mě zahanbuje a plní bolestí a lítostí, že sama náležím k těm nevděčníkům.

Kárej mě, Pane, a trestej! Žehnám a líbám tvou ruku tak spravedlivě trestající. Kéž bych byla vhodnou obětí na smír za zločiny na tobě spáchané! Kéž mohu svými slzami a svou krví skropit všechna místa, kde bylo tvé přesvaté Tělo na zem pohozeno a no-

hama šlapáno! Jak bych byla šťastna, kdybych mohla nejtěžším utrpením napravit všechny potupy, zločiny a nešlechtnosti, které jsi přetrpěl! Jestli však této milosti nezasluhuji, přijmi aspoň mou upřímnou touhu.

Přijmi, věčný Otče, toto mé slavné odprošení. Spojuji je se smírným zadostučiněním, jež ti podalo božské Srdce Páně na hoře Kalvarii a Panna Maria u nohou svého ukřižovaného Syna. Pro modlitbu jeho nejsvětějšího Srdce na kříži odpusť mi všechnu nevďěčnost a neuctivost. Posilni svou milostí mou vůli a požehnej mému předsevzetí, že neopominu nic, co by ve mně mohlo rozmnožit opravdovou, vroucí lásku k tobě. Pomoz mi, abych tě účinně uctívala v nejsvětější Svátosti, kde jsi podstatně, pravdivě a skutečně přítomen; věřím to tak pevně, že jsem odhodlána tu víru i veřejně osvědčovat uctivostí a častou návštěvou nejsvětější Svátosti.

Právě tak jsem odhodlána velmi uctívat tvé božské Srdce. Chci v něm strávit celý svůj další život. Dopřej mi, prosím, abych v hodině smrti směla do tvého Srdce vdechnout svůj poslední vzdech. Amen.

Sv. Marketa Marie Alacoque.

ODEVZDANOST DO VŮLE BOŽÍ.

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi!

Bože Otče, jenž i zlé dopouštíš k spáse svých služebníků, smiluj se nad námi!

V mém postavení a povolání děj se nejsvětější vůle tvá! ¹⁾)

V mém každodenním zaměstnání

V mém zdraví a v mé nemoci

V mé síle i slabosti

V mé útěše i opuštěnosti

Na mém těle i na mé duši

Na všech tvorech na zemi i na nebi

Na všech místech a v každém čase

I kdyby se má přirozenost proti tvému řízení vzpouzela,

I kdyby se to sebelásce a smyslnosti přičilo,

I kdyby tím utrpěla má čest a mé dobré jméno,

S Pánem Ježíšem v Getsemanech opakuji:

S Matkou Boží, s celým nebem i vesmírem volám:

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi!

Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi!

Staniž se, buď pochválena a na věky velebena, nejspravedlivější a přelíbezná vůle Boží. Amen.

DOKONALÉ OBĚTOVÁNÍ.

Ježíši, má lásko, obětuji a zasvěcuji se ti zcela a úplně; přináším ti bez výhrady v oběť svou sebelásku, své sobectví, sebe samu. Chci žítí jen pro tvé božské zájmy, nechci mítí ani myšlenky ani tužby, které by nesměřovaly k plnění tvé svaté vůle. Obětuji se ti tak především na úmysl, abys přivedl k svaté víře ty, kdo

¹⁾ V každé větě se opakuje: Děj se nejsvětější vůle tvá!

tě neznají; a ti, kteří tě již poznali, aby se k tobě zase navrátili nebo prospívali v tvé lásce. Prosím tě, můj Ježíši, přijmi se zalíbením z rukou mé drahé nebeské Matky tuto malou oběť, které jen ty můžeš dodat ceny, a uděl mi skrze ni milost, abych se ti obětovala tak, abych tě co nejvíce uctila a oslavila. Amen.

Marie od Beránka Božího.

K BOLESTNÉ MATCE BOŽÍ.

Přesvatá Panno Maria, královno mučedníků! Kéž bych byl v nebi a patřil na pocty, které ti prokazuje nejsvětější Trojice a celý nebeský dvůr! Ale poněvadž ještě putuji v tomto slzavém údolí, přijmi i ode mne, nehodného a hříšného služebníka, nejupřímnější hold a dokonalý projev oddanosti, jaký jen lidský tvor může učinit. Dej, ať sdílím tvé bolesti, a nedopusť, abych se kdy odloučil od kříže, na němž tvůj jednorozený Syn vydechl za mne požehnanou duši. S tebou, Maria, budu snášeti všechna soužení, protivenství a nemoci, které mi pošle tvůj božský Syn. Obětuji ti všechno z vděčnosti za bolesti, které jsi vytrpěla na světě. Má drahá Matko, jako já s tebou mám nyní soustrast a raduji se z tvé oslavy, tak i ty ze soustrasti mě usmiř se svým božským Synem, abych opět počal býti tvým pravým a věrným dítětem. V poslední den pak přijď a přispěj mi v smrtelném zápase, jako jsi přispěla svému božskému Synu, když umíral, abych po tomto trpkém vyhnanství se stal účastným tvé slávy v nebesích. Amen.

ČTVRTÁ POBOŽNOST K SV. PŘIJÍMÁNÍ.

POKORA A LÍTOST.

Můj Ježíši, ty jsi sestoupil s nebe na zem, abys nás vykoupil a abychom poznali, jak velice nás miluješ. Ale jak málo lidí tě dnes opravdu miluje, ačkoli jsi přišel i proto, abys byl milován. Můj Ježíši, jakou lásku jsem ti projevovat já? Byl jsem bohužel k tvé lásce velmi lhostejný. Odpusť mi vše, čím jsem tě zarmoval a urážel. Dej, abych tě od nynějška vpravdě miloval. Má láska je tak slabá, ty však zasluhuješ lásky nekonečné. Přidej mi lásky! Tys tolik trpěl pro mne, proto i já budu rád trpět všechno, co uznáš za dobré. Vzdal ode mne všechny příležitosti k hříchu. Neuvoď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Zbav mě od zla hříchu, a pak se mnou čiň, co chceš.

Můj Ježíši, ode dneška jsem úplně tvůj. Proto opusť všechno, abych miloval jedině tebe. Jak budu šťasten, až budu moci říci: „Miláček můj jest můj a já jsem jeho!“ Kéž nikdy nepřestanu tě milovat! A poněvadž chci mít jen tebe, zříkám se veškeré pozemské útěchy a rád budu snášet každou bolest. Poznávám, že vše pozemské je pouhý mam, klam a marnost; jedině ty jsi pravé dobro, ty mi dostačíš. Kromě tebe, můj Ježíši, nic jiného si nežádám. Vyslyš mě, můj Spasiteli, toužím jedině po tobě! Amen.

Sv. Alfons z Liguori.

NADĚJE A DŮVĚRA.

V tvém nejsvětějším Srdci, Ježíši, mám vše, čeho

se nedostává mé bídě. Ty jsi samá slitovnost. Ve strastech nemám lepšího léku než tvé přesvaté Srdce. V něm smím odpočívat a spát bez bázně a strachu. I kdyby mi něco bylo sebetrpčí, tvé nejlaskavější Srdce, Ježíši, mi to osladí. Nemocní a hříšníci nalézají v tobě jistý a bezpečný útulek. Tvé božské Srdce, planoucí láskou, je veškerou mou nadějí a jediným útočištěm. Na jeho zásluhách záleží můj život, mé vzkříšení, má věčnost. Dokud mám jeho milosrdenství, jsem bohata zásluhami, a dokud se nevyčerpá jeho moc, smím pevně důvěřovat, že mě zachrání. Amen.

Sv. Marketa Marie Alacoque.

LÁSKA.

Srdce Ježíšovo, planoucí láskou, ty můžeš zranit srdce nad kámen tvrdší, rozehrát duši nad led chladnější. Zraň tedy, můj lásky nejhodnější Ježíši, i mé srdce svými svatými ranami a opoj mou duši svou předrahou krví, abych všude, kamkoli se obrátím, spatřovala svého ukřižovaného Spasitele, a vše, nač pohlednu, aby se mi jevilo zbarveno tvou předrahou krví. Dobrý Ježíši, dej, ať mé srdce neustane, dokud nenalezne tebe, svůj střed, svou lásku, své štěstí! Nejlaskavější Ježíši, odpusť mi pro svatou ránu svého Srdce všechny hříchy, jichž jsem se dopustila ze zloby nebo z nedostatku dobrého úmyslu. Vlož mé bídné srdce v své božské Srdce, abych pod tvým vedením konala dobré a varovala se zlého až do posledního dechu. Amen.

Sv. Marketa Marie Alacoque.

ODDANOST.

Můj Ježíši, ty ses mi daroval, i já se ti daruji. Nebudu ode dneška náležeti sobě, ale všecek tobě. Kéž mé smysly ti působí jen radost. Má paměť ať mi připomíná tvá dobrodiní a tvou lásku. Můj rozum nechť neustále myslí jen na tebe, jako ty neustále myslíš na mé blaho. Má vůle nechť miluje jediné tebe, můj Bože a mé všechno, a nechť jen to chce, co ty chceš.

Nejsladší Ježíši, zasvěcuji a obětuji ti dnes vše, co jsem a co mám: své smysly a myšlenky, svou lásku, své tužby, radosti a náklonnosti, svou svobodu. Slovem: v ruce tvé kladu své tělo i svou duši.

Přijmi, nekonečná Velebnosti, tuto oběť nejnevděčnějšího hříšníka na světě. Nyní se ti obětuji docela. Učiň se mnou, Pane, co se ti líbí.

Přijď, stravující Ohni, božská Lásko, znič ve mně vše, co se nelíbí tvým nejčistším očím, abych ode dneška náležel jediné tobě a žil jen pro tebe.

Přesvatá Panno Maria, dones sama v svých přecistých rukou tuto mou oběť nejsvětější Trojici a vymoz mi, ať ji přijme a mně dá milost, abych jí byl věren až do smrti. Amen.

Sv. Alfons z Liguori.

OBĚTOVÁNÍ.

Můj Ježíši, abych uctila tvůj obětní život ve Svátosti lásky, přicházím k tobě jako smírná oběť a prosím tě, abys ráčil býti mým knězem a obětoval mě na oltáři svého nejsvětějšího Srdce. Ježto však je má oběť poskvrněná a velmi nedokonalá, prosím tě snažně, můj božský Veleknězi, rač ji očistiti, strávití v žáru

svého božského Srdce jako dokonalou zápalnou oběť lásky a milosti a darovati mi potom nový život, abych vpravdě mohla říci: „Již nemám života ani vlastnictví; ať žiji nebo umírám: mým životem a vlastnictvím jest Ježíš.“

Sv. Marketa Marie Alacoque.

SMÍR A ODPROŠENÍ.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, v pokoře padám před tebou na kolena, klaním se ti, chválím a velebím tě. Miluji tě z celého srdce a ze všech sil. Rozmnož mou schopnost milovati a přidej mi lásky, abych tě milovala čím dále tím vroucněji a byla tvá na věky. O tu milost tě prosím pro sebe i pro všechna srdce, která jsou schopna tě milovat.

Srdce nejsvětější, prosím tě pro žhavou lásku, která tě na dřevě kříže strávila jako oběť lásky a utrpení a tě přiměla, abys do skonání světa jako obětní beránek setrval na našich oltářích, odpusť mi všechny hříchy nevděku, opominutí a nevěrnosti, vůbec vše, čím jsem tě urazila. Želím toho z celého srdce. Již napřed přijímám všechny tresty, které míníš na mne poslat v tomto životě. Jen mě neponechávej mně samé a hříchu.

Božské Srdce, zdroji lásky a dobroty, jak bys mohlo zapomenout na své milosrdenství, a na věky zbavit své lásky srdce, které si přeje žíti jen proto, aby tě milovalo!

Chceš-li mě však odsouditi do ohně, tak ať hořím tvou čistou láskou. Do té žhavé výhně mě ponoř, abych odpykala své nevěrnosti. A chceš-li mi v své

nesmírné lásce dopřát ještě nějaké milosti, nežádám než sladkého mučednictví lásky. Amen.

Sv. Marketa Marie Alacoque.

DOKONALÉ OBĚTOVÁNÍ SEBE PÁNU JEŽÍŠI.

Ejhle, služebnice Páně, staň se mi podle tvé nejsvětější vůle, můj Ježíši! Jsem ke všemu ochotna. Přijmi mě v zápalnou oběť smírnou a nešetři mne! Znič a strav mě, je-li to tvá svatá vůle. Především tě však prosím, strav a znič mou vlastní vůli. Amen.

Můj Ježíši, buď tvému nejsvětějšímu Srdci všechna čest za milosti, které mně bídne prokazuješ, i za zkoušky, které mi posílá tvá Prozřetelnost. Tobě čest, mně potupa! Nic pro mou sebelásku! Všechno, zcela všechno pro tebe, i když to bolí mou hluboce zakořeněnou sebelásku. To nic není, nešetř jí!

M. Dominika Klára.

DÍKY ZA UTRPENÍ.

Můj ukřižovaný Spasiteli, hle, padám k tvým nohám a z celého srdce přijímám všechna utrpení, která mi chceš posílat, a obětuji ti celou svou bytost, abys k své větší cti s ní jednal, jak se ti líbí. Ujišťuji tě, že si nic nepřeji, po ničem netoužím, než aby se na mně dokonale splnila tvá přesvatá vůle. Chci vždy uznávat a velebit dobrotu tvé prozřetelnosti. Prosím tě pro tvé utrpení, nedopusť, abych jednala proti tvé nejsvětější vůli. Dej, abych víc a více ničila svou sebelásku. Ježíši, kéž i mým pokrmem je plnití tvou svatou vůli!

Prosím tě o lásku k tobě a o tvou milost, jakož i o dokonalou věrnost a vytrvalou trpělivost až do smrti. Zůstaň se mnou, Ježíši, aby má duše nepodlehla na cestě, a neopouštěj mě, když se u mne všude připozdívá. Tvůj kříž buď mou oporou a nástrojem mých vítězství. Na kříži budu s tebou spojena, s tebou přibita, jak dlouho se ti líbí. A když co nejvíc duší přivedu k tobě a tebe oslavím, dej, ať přijdu k tobě do věčné radosti a následuji tebe, kamkoli jdeš. Ať v nebi smím zpívat píseň vítězného Beránka, až zde na zemi dobře přezpívám píseň Beránka obětovaného. Amen.

Marie od Beránka Božího.

ZASVĚCENÍ NEPOSKVRNĚNÉMU SRDCI PANNY MARIE.

Maria; Panno mocná a Matko milosrdenství, Královno nebes a útočiště hříšníků, zasvěcujeme se tvému neposkvrněnému Srdci.

Zasvěcujeme ti svou bytost a celý svůj život, vše, co máme, co milujeme a co jsme. Tvé jest naše tělo, naše srdce, naše duše. Tvůj je náš domov, naše rodina, naše vlast. Chceme, aby všechno v nás i kolem nás náleželo tobě a mělo účast v dobrodiních tvého mateřského požehnání.

Aby toto zasvěcení bylo opravdu účinné a trvalé, obnovujeme dnes u tvých nohou, ó Maria, svůj křestní slib a sliby svého prvního sv. přijímání. Zavazujeme se, že budeme vždycky a statečně vyznávat pravdy víry, že budeme žít jako katolíci, naprosto poddaní ve všem nařízením papeže a biskupů s ním sjednocených. Zavazujeme se, že budeme zachovávat přikázání Boží

a církevní, zvláště svěcení neděle. Zavazujeme se, že zachováme v svém životě, pokud nám to bude možno, útěchuplné úkony křesťanského náboženství, zvláště časté sv. přijímání.

Slibujeme ti konečně, ó slavná Matko Boží a láskyplná Matko lidí, že se tvé úctě a službě věnujeme celým srdcem, abychom vládou tvého neposkvrněného Srdce uspíšili a zajistili příchod království Srdce Ježíšova do našich duší a do všech duší v naší drahé vlasti a všude, jak v nebi tak i na zemi. Amen.

Odp. 3 let po každé, měsíčně. plnom. - 356.

PÁTÁ POBOŽNOST K SV. PŘIJÍMÁNÍ.

LÍTOST A POKORA.

Nejlaskavější Otče, shlédni na mne klečící u tvých nohou. Mé hříchy mě dělí od tebe jako zeď. Smiluj se nade mnou podle svého velkého milosrdenství a zahlad' nepravost mou. Připoutej mě k sobě tak mocně, abych tě v slasti tvé lásky vytrvale následovala.

Nejladší Ježíši, chtít sice dovedu, ale od skutku jsem ještě daleko. Posiluj mě milostí a přitáhni mě láskou tak, abych neúnavně kráčela cestou tvých příkázání a stále se přidržovala tebe. Stůj při mně vždy svou pomocí, abych s tvou milostí věrně dokonala dílo, které jsem začala z lásky k tobě.

Jsem jako třtina, ale bude-li mi zářit tvá milost, mohu se stát lilií údolní, pěstěnou na břehu přehojného proudu lásky. Přijď tedy, líbezná ranní Slunce, a dej,

aby má duše, suchá travička tvého sadu, znovu se tvým zúrodnujícím dechem rozzelenala a v tobě vykvetla. Pomoz mi svléci starého člověka s jeho skutky a obléci člověka nového, který je stvořen podle Boha v spravedlnosti a svatosti pravdy. Amen. Sv. Gertruda.

TOUHA A LÁSKA.

Co je mi ještě po světě, můj Ježíši, vždyť ani v nebi si nežádám než tebe. Jediné tebe miluji, po tobě toužím a prahnu. Přijď tedy a ponoř mě do žáru své lásky, abych splynula s tebou, abych, až se rozloučím se smrtelným tělem, našla v tobě věčnou blaženost. Má duše touží po tobě, mé srdce si tě žádá. Tys, Ježíši, můj nejdražší poklad, jediná, pravá a nehynoucí radost, nejlepší podíl a jediná láska mé duše.

Co však jsem já, můj Bože? Jaká propast je mezi mnou a tebou! Jsem bídný prášek, jež vítr zvedá se země. Pošli na mne žhavý vítr své všemohoucí lásky, aby mě uchvátil a povznesl do otcovského náručí tvé milující prozřetelnosti. Dej, abych vpravdě odumřela sobě a žila jediné tvé lásce. Dej, ať bez výhrady opustím sebe a zaniknu v tobě, aby ve mně nezůstalo ani stopy po mně, tak jako odváť prášek mizí beze stopy. Žárem své lásky mě tak přetvoř, aby byly zničeny všechny mé nedokonalosti, a já abych žila jen v tobě. Kéž bych se v tobě ztratila tak dokonale, abych se nikde jinde nenalezla leč v tobě na věky. Amen.

Sv. Gertruda.

OBĚTOVÁNÍ.

Pane Ježíši, spojuji se s tebou v tvé věčné, ustavičné, na všech místech se obnovující oběti. Věnuji se

tobě pro všechny dni svého života i pro všechny denní okamžiky podle tvé nejsvětější vůle. Tys byl obětí za mou spásu, já chci býti obětí tvé lásky. Shlédni s lhostivostí na mou touhu, přijmi mou nabídku a vyslyš mou prosbu: učiň, ať žiji z lásky, ať umru láskou a ať poslední tep mého srdce jest úkonem nejdokonalější lásky.

Odp. 500 dní. - 83.

ODEVZDANOST DO VŮLE BOŽÍ.

Věčný Otče, zříkám se své vlastní vůle a úplně se ponechávám tvému zalíbení. Z celého srdce si přeji a žádám, aby se tvá nejsvětější vůle na mně, ode mne a skrze mne co nejdokonaleji vyplnila jak ve věcech časných, tak i ve věcech věčných.

Kdybys mi, můj Bože, ponechal na vůli, abych tě prosila, oč chci, a ujistil mě, že mou prosbu splníš, ani tehdy bych si nežádala jiného, než aby se stala se mnou i se všemi tvory tvá nejsvětější vůle.

Spojuji se s oddaností Pána Ježíše v Getsemanech a se vznešeným smýšlením jeho nejsvětějšího Srdce, když se modlil: „Otče, ne jak já chci, nýbrž jak ty chceš!“

Zvláště, dobrý Ježíši, s naprostou oddaností již napřed přijímám z tvé ruky protivenství, která mě očekávají. Kéž je snáším trpělivě, ve spojení s láskou a vděčností, s kterou tys přijímal všechny útrapy z ruky věčného Otce a mu je obětoval na smír. Prosím tě o sílu a trpělivost, abych je snášela statečně k tvé cti a k své věčné spáse.

Sv. Gertruda.

OBĚTOVÁNÍ V NEMOCI.

Můj Ježíši, pomoz mi, abych se ti obětovala radostně a byla se vším spokojena, zvláště abych nesla odevzdaně kříž své nemoci. Je to kříž těžký. Bolí mě, když vidím, že již k ničemu nejsem, že se mé okolí o mne nezajímá, poněvadž si zvyklo viděti mě nemocnou. Je mi nesnadné neklesat na mysli, když poznávám, že nemohu leč trpěti. Můj Ježíši, je to těžké, ale právě po královské cestě kříže jsi kráčel přede mnou i ty. Utrpení, pohrdání, pokořování je cesta k věčnému životu.

Můj Ježíši, obětuji ti všechn svůj odpor. Chceš-li, abych tě oslavovala neschopností, chci to i já; pohrdáním, chci to i já; nemocí, chci to i já; bolestí, chci to také. Chci to, poněvadž jsem na světě k tomu, abych tě oslavovala. Tvá sláva je mou jedinou radostí.

Můj Ježíši, ty miluješ toho, kdo radostně dává všechno, a přitom se domnívá, že nedává nic. Můj Ježíši, raději bych po celý život snášela utrpení v tvé službě, než požívala mnoho radostí ve světě. Raději bych zemřela, než se zpronevěřila svému svatému smírnému povolání.

Cožpak je tak hrozné trpět a snášet pohrdání? Vždyť pravíš: „Já jsem se toho nebál, protože jsem miloval tebe. Otec mi sice předložil radost, ale já jsem zvolil utrpení a objal pohrdání. Ty ses rozhodla k témuž: nabídla ses k smírné oběti. Bude tvé šlechetné rozhodnutí začátkem nesčetných nedbalostí? A tak velice bys jím mohla potěšovat mé Srdce!“

Můj Ježíši, dávám ti všechno. Ale ty víš, jak je má vůle slabá a mou vinou převrácená; přetvoř ji! Amen.

Marie od Beránka Božího.

LÁSKA KE KŘÍŽI.

Můj Ježíši, ty mě voláš k utrpení. Hle, tu jsem, ukřižuj mě! Ukřižuj mé nohy, probodni mé ruce! Mou odpovědí bude: Miluji tě, můj Bože, miluji tě. Ukřižuj má bedra a rozdrásej je. Budu tě milovat ještě více. Korunu mě trním, jako tys byl pro mne korunován. Abych se ti podobala ještě více, zbičuj mě. A mou odpovědí bude: Můj Ježíši, miluji tě. Probodni mé srdce kopím, které tě zranilo; a když proleji krev do poslední kapky, mou odpovědí bude: Můj Ježíši, miluji tě.

Za všechno to mi dej toliko sílu, abych se udržela ve spojení s tebou stálou modlitbou, a milost, abych tě ustavičně oslavovala. Můj Ježíši, ukřižuj, ale i posvět mě! Duše na mne čekají, „prosily o chléb, ale nebylo nikoho, kdo by jim jej podal“. Proto, můj Ježíši, učiň ze mne světici.

Můj Ježíši, dávám ti všechna práva nade mnou. Největší milostí pro mne bude, když ukřižuješ celou mou bytost. Kéž bych směla trpět s tebou, jako tys trpěl za mne! Kéž bych směla trpět za duše, které se vrhají do záhuby!

Můj Ježíši, ty chceš, abych se stala svatou, a proto ses za mne obětoval. Církev prosí Boha, aby jí dal svaté; i duše o to prosí. Proč tedy nejsem světicí, když přece proto jsem se ti oddala? Vím to, tvá milost u mne narazila na překážku: na mou sebelásku. Když tedy sebe samu obětuji, dosáhnu svatosti. Od nynějška již ne já, nýbrž jedině Bůh! Kéž na sebe zapomínám a sebou pohrdám!

Ježíši, dávám se ti úplně. Chci všechno, co mě ničí. Proto mě, Ježíši, znič! Učiň mě maličkou a pokornou. Dej, abych nebyla domýšlivá a nezakládala si na

sobě ani pro tvé milosti, ani pro svá utrpení. Ved' mě ke spojení s tebou nejkratší cestou, i kdyby byla krvavá. Do této prosby vkládám celou duši a nebudu dbáti odporu své bídne přirozenosti. Dobrý Ježíši, vyslyš mě! Amen.

Marie od Beránka Božího.

STATEČNÉ ZŘEKNUTÍ SE ÚTĚCH.

Pane a Bože můj, ráda bych ti nyní přinesla oběť, která je mi nejtěžší. Můj Ježíši, když vidím, jak svět svými hříchy den co den obnovuje nevýslovná duševní muka, která jsi přetrpěl na hoře Olivové a na kříži, ráda bych svá duševní utrpení spojila s tvými a pila z téhož kalicha jako ty.

Ode dneška a provždy přijímám proto všechnu vnitřní opuštěnost, vyprahlost a bezútěšnost. Ráda budu snášet i to, že se cítím tak neschopnou, bídnu, neužitečnou, opuštěnou a zneuznanou ode všech, ale s podmínkou, abych tím vnitřním mučednictvím rozmnožila tvou čest a zachránila mnoho duší.

Vím, že právě to je nejkrvavější součástka tvého kříže, a že tedy i já v tom stavu budu nejvíce trpět. Vím, že se tím vydávám nejtěžším utrpením, ale přece s důvěrou v tvou milost ti obětuji svou přirozenou touhu po vnitřní útěše. Vím, že mi útěchu odnímaš jen proto, abys mě vedl cestou jistější, i když bolestnější.

Ráda se ponechávám vnitřnímu utrpení, smrtelné úzkosti a křížování, abych ti byla co nejbliže. Na smír ráda svoluji, aby se mé duši uzavřel zdroj radosti. Můj Ježíši, vím, že mě proto budeš tím více milovat, a právě to mě vábí. Jen když tě mohu také sama milovat

dokonaleji a přispívat k tomu, abys byl milován i od jiných, jsem ochotna zřít se všeho.

Křižuj mou sebelásku, mé sobectví, mou svévoli. Tvé Srdce buď mým oltářem a tvá láska ohněm, který stráví tvého nehodného beránka.

Marie od Beránka Božího.

VE JMÉNU OTCE I SYNA I DUCHA SVATÉHO.

Můj Bože, nejsvětější Trojice, pomoz mi zapomenouti zcela na sebe, abych se ponořila do tebe, nezměnitelného a tichého, jako by již byla má duše na věčnosti. Kéž nic nemůže rušit můj klid a způsobit, abych vyšla z tebe, můj Nezměnitelný! Kéž každá minuta mě unáší dále do propasti tvého tajemství!

Uklidni mou duši. Učiň ji svým nebem, svým milovaným útulkem, kde bys rád odpočíval. Nechtě tě tam nikdy nenechám samotného, nýbrž stále ať jsem s tebou, stále bdělá ve víře, stále se klanící, stále oddaná tvému tvůrčímu působení.

Můj milovaný Kriste, ukřižovaný z lásky, toužím se zasnoubit s tvým Srdcem. Ráda bych tě oslavila co nejvíc, chtěla bych tě milovat až k smrti. Než cítím svou malomoc a prosím tě, abys mě oděl v sebe, sjednotil mou duši se všemi hnutími své duše, abys mě ponořil v sebe, zaplavil sebou, nahradil mě sebou, aby můj život byl jen vyzařováním tvého života. Přijď ke mně jako klanitel, jako obnovitel a jako Spasitel.

Věčné Slovo, Slovo mého Otce, chci trávit svůj život nasloucháním tobě. Chci býti velmi učelivá, abych se naučila všemu od tebe. Pak za všech nocí, při veškeré vyprahlosti, ve všech slabostech se přimknu

k tobě a zůstanu pod vlivem tvého velkého světla. Má milovaná Hvězdo, oslň mě, abych nemohla uniknouti tvé záři.

Stravující Ohni, Duše lásky, sestup na mne, aby se vtělilo v mé duši Slovo a obnovilo celé své tajemství.

A ty, Otče, rozlij se na svého slabého tvora. Viz ve mně jen svého milovaného Syna, v němž se ti velmi zalíbilo.

Nejsvětější Trojice, mé všecko, mé blaho, nekonečná samoto, v tvé nesmírnosti se ztrácím, tobě se vydávám za kořist. Zahal se ve mne, abych já se zahalila v tebe, očekávajíc, až půjdu nazírat v tvém světle na tvou úžasnou vznešenost. Alžběta od nejsv. Trojice.

ÚKON ZASVĚCENÍ SEBE JEŽÍŠI KRISTU, VTĚLENÉ MOUDROSTI, RUKAMA PANNY MARIE.

Věčná vtělená Moudrosti! Nejmilejší a nejvelebnější Ježíši, pravý Bože a pravý člověče, jediný Synu věčného Otce a Marie vždy Panny, hluboce se ti kláním ve věčné slávě v lůně tvého Otce i v panenském lůně Marie, tvé předústojné matky, v době tvého vtělení.

Děkuji ti, že jsi sebe sama zmařil, vzal na sebe podobu služebníka, abys mě vytrhl z krutého otroctví ďáblova. Chválím a velebím tě, že ses ráčil ve všem podrobit Marii, své svaté Matce, abys ze mne skrze ni učinil svého věrného sluhu. Ale běda, jak jsem byl nevděčný a nevěrný! Nesplnil jsem příslibení, která jsem ti tak slavně učinil při křtu svatém. Neplnil jsem své

povinnosti. Nezasluhuji slouti tvým dítkem ani tvým sluhou. A poněvadž ve mně není, co by nezasluhovalo tvého odmítnutí a hněvu, neodvážuji se již sám přiblížit k tvé přesvaté a vznešené Velebnosti. Utíkám se tedy o přímluvu k tvé přesvaté Matce, kterou jsi mi dal za prostřednici u tebe. Skrze ni doufám, že mi udělíš milost lítosti a odpuštění hříchů. Doufám také, že získám moudrost a že mi bude zachována.

Pozdravuji tě tedy, Maria, Panno neposkvrněná, živý státku božství, v němž se skryla věčná Moudrost a chce zde přijímat klanění andělů i lidí. Pozdravuji tě, Královno nebes i země, jejíž vládě je podrobena všechno, co není Bůh. Pozdravuji tě, jisté útočiště hříšníků! Ty nikomu neodepřeš milosrdenství. Splň mé touhy po božské Moudrosti a přijmi za to sliby a nabídky, které ti má nízkost předkládá.

Já N....., nevěrný hříšník, obnovuji dnes do tvých rukou a potvrzuji svůj křestní slib. Odříkám se navždy zlého ducha, jeho pýchy i jeho skutků a dávám se úplně Ježíši Kristu, vtělené Moudrosti, abych za ním nesl svůj kříž po všechny dny svého života. A abych mu byl věrnější, než jsem byl až dosud, volím si dnes tebe, Maria, před celým nebeským dvorem za svou matku a velitelku.

Odevzdávám a zasvěcuji zcela tvé službě své tělo i svou duši, svá vnitřní i vnější dobra, ano i hodnotu svých dobrých skutků minulých, přítomných a budoucích a ponechávám ti naprosté a plné právo vládnouti mnou a vším, co mi náleží, bez výjimky, podle tvého zalíbení k větší slávě Boží v čase i na věčnost.

Přijmi, dobrotivá Panno, tuto malou oběť mé služebnosti ke cti poddanství, jímž se věčná Moudrost podrobila tvému mateřství, a ve spojení s ním. Při-

jmi ji jako hold vaší moci nad tímto malým červíčkem a bídným hříšníkem, a na poděkování za milosti a výsady, které ti udělila nejsvětější Trojice.

Prohlašuji, že chci od nynějška jako tvůj pravý služebník hledat jen tvou čest a poslouchat tě ve všech věcech.

Matko podivuhodná, představ mě svému drahému Synu jako svůj věčný majetek, aby vykoupiv mě skrze tebe, přijal mě též skrze tebe. Matko milosrdenství, uděl mně milost, abych obdržel pravou moudrost Boží, a přijmi mě mezi ty, které miluješ, učíš, vedeš, živiš a chráníš jako své dítky a služebníky.

Panno věrná, učiň ze mne ve všem tak dokonalého učedníka, následovníka a služebníka vtělené Moudrosti, Ježíše Krista, svého Syna, abych dospěl na tvou přímluvu a podle tvého příkladu plnosti jeho věku na zemi a jeho slávy v nebi. Amen.

Sv. Ludvík Maria Grignon.

Plnomocné odp. za obyč. podmínek 8. prosince a 28. dubna - 75.

RŮZNÉ MODLITBY

ANIMA CHRISTI.

Duše Kristova, posvěť mě! Tělo Kristovo, spas mě! Krví Kristova, opoj mě! Vodo z boku Kristova, obmyj mě! Utrpení Kristovo, posilni mě! Dobrý Ježíši, vyslyš mě! Do svých svatých ran ukryj mě! Nedej mi se odloučiti od tebe! Od zlého ducha ochraň mě! V hodinu smrti povolej mě! A poruč mi přijíti k to-

bě, abych tě chválil se svatými tvými na věky věků.
Amen.

Odpustky 300 dní, po sv. přijímání 7 let, měsíčně plnomocné - 105.

MODLITBA SV. IGNÁCE.

Vezmi si, Pane, mou veškerou svobodu. Přijmi mou pamět, můj rozum a celou mou vůli. Cokoli mám, tys mi to všechno dal; tobě, Pane, všechno to vracím. Jednej s tím zcela podle své vůle. Dej mi jen lásku k tobě a svou milost, tím jsem dosti bohat a nic více nežádám. Amen.

Odpustky 3 léta, měsíčně plnomocné - 39.

MAGNIFICAT.

Velebí má duše Pána
a zaplesal můj duch v Bohu, mém Spasiteli,
poněvadž shlédl na svou pokornou služebnici.
Neboť hle, od této chvíle budou mě blahoslaviti
všechna pokolení,
ježto mi velikou milost prokázal Ten, jenž je Mocný
a jehož jméno je svaté.
Jeho milosrdenství (trvá) od pokolení do pokolení,
pro ty, kteří se ho bojí.
Divy učinil svou mocí:
Rozptýlil ty, kteří pyšně smýšlejí v svém srdci;
sesadil mocné s trůnu
a povýšil ponížené;
lačné nasýtil dobrými věcmi,
a bohaté propustil s prázdnou.

Ujal se Izraele, svého služebníka,
jsa pamětliv svého milosrdenství
- jak je slíbil našim otcům -
k Abrahamovi a jeho potomstvu na věky.
Sláva Otci

Odpustky 3 léta, měsíčně plnomocné - 291.

MODLITBA PŘED OBRAZEM UKŘIŽOVANÉHO.

Ejhle, před tváří tvou, dobrý a nejsladší Ježíši, na kolena padám a s největší vroucností své duše tě prosím a zapřísahám, abys vštípil srdci mému živou víru, naději a lásku i pravou lítost nad hříchy, s nezlomnou vůlí je napravit, když hlubokým pohnutím a bolestí jsa dojat, o tvých pěti ranách v hloubi duše rozjímám a na mysli uvažuji, co již prorok David o tobě, dobrý Ježíši, předpověděl: „Probodli ruce mé i nohy mé; sčítati mohou všechny kosti mé.“ Ž. 21, 17.

Odpustky 7 let, plnomocné za obvyklých podmínek jednou denně - 171.

ODPUSTKOVÁ MODLITBA K JEŽÍŠI KRISTU KRÁLI.

Ježíši Kriste, uznávám tě za Krále světa. Všechno, co bylo stvořeno, pro tebe je stvořeno. Jednej tedy se mnou podle svého práva. Obnovuji svůj křestní slib: Odříkám se zlého ducha i všech skutků jeho i veškeré nádhery jeho. Slibuji, že budu žít jako řádný křesťan. Zvláště se zavazuji, že vše vynaložím, aby

zvítězila práva Boží a tvé svaté Církve. Božské Srdce Ježíšovo, obětuji ti své nepatrné skutky, aby všechna srdce uznala tvé svaté království a aby zavládl tvůj pokoj na celém světě. Amen.

Plnom.odpustky za obvyklých podmínek jednou denně - 254.

ÚKON OBĚTOVÁNÍ.

Můj Ježíši, rač milostivě přijmouti mou touhu zasvětití se lásce a smíru tvého nejsvětějšího Srdce.

Skrze tvou přesvatou Matku Pannu Marii ti zasvěcuji vše, co jsem a co mám, svou osobu, svůj život, své modlitby a práce, své utrpení a oběti na úmysly sdružení smírných obětí tvého nejsvětějšího Srdce, na smírné zadostučinění za hříchy světa, zvláště za hříchy své vlastní a za nevděk duší tobě zasvěcených. Odevzdávám ti rukama Panny Marie také všechnu výprosnou, usmiřující a záslužnou cenu dobrých skutků svého celého života.

To všechno buď nejen ke cti, slávě a potěše tvého božského Srdce, ale i smírnou obětí za spásu hříšníků. Ale ať mi to nepřekáží, abych své dobré skutky mohl obětovat i na úmysly, které mi ustanoví poslušnost nebo povinnost vděčnosti a lásky.

Spojuji své smírné zadostučinění s tvými nekonečnými zásluhami. Uděl mi, abych žil a zemřel jako pravá smírná oběť tvého nejsvětějšího Srdce. Amen.

KAŽDODENNÍ ZÁSVĚTNÁ MODLITBA SSO.

V. Ejhle přicházím!

R. Abych vyplnil tvou nejsvětější vůli. Ž. 39, 8.

Nejsladší Ježíši, božský Beránku obětní, který se stále na našich oltářích obětuješ za spásu světa, s tebou se spojuji, bych s tebou trpěl a jako ty se obětoval.

Proto ti obětuji všechna utrpení a pokořování, všechny trpkosti a kříže, které mi posílá tvá božská Prozřetelnost. Obětuji ti všechno to na týž úmysl, s kterým ty sebe samo, božské Srdce, v oběť přinášíš.

Požehnej pro mou nepatrnou oběť hojně svaté Církvi, katolickému kněžstvu, naší vlasti, smiluj se nad hříšníky a nad dušemi v očistci! Rač tuto oběť přijmout z rukou Panny Marie a ve spojení s bolestnými oběťmi jejího neposkvrněného Srdce. Amen.

SEDM POSLEDNÍCH SLOV PÁNĚ.

1. Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!
2. Ještě dnes budeš se mnou v ráji!
3. Ženo, hle, syn tvůj! Hle, matka tvá!
4. Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?
5. Žízním!
6. Dokonáno jest!
7. Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého!

VZBUZENÍ DOBRÉHO ÚMYSLU PRO ČLENY APOŠTOLÁTU MODLITBY.

Božské Srdce Ježíšovo, obětuji ti skrze neposkvrněné Srdce blahoslavené Panny Marie všechny modlitby tohoto dne i své práce a bolesti jako zadostučinění za naše hříchy a na všechny úmysly, na které se ustavičně obětuješ v nejsvětější Svátosti oltářní. Obzvláště

ti všechno obětuji na úmysly Apoštolátu modlitby,
které jsou tento měsíc označeny od svatého Otce.

V všechno pro tebe, nejsvětější Srdce Ježíšovo!

300 dní odp. - 203.

MODLITBA PŘI ČESTNÉ STRÁŽI.

Můj nejsladší Ježíši, obětuji ti tuto hodinu čestné stráže a toužím, abych tě v ní se sv. patrony své hodiny vroucně miloval, chválil, velebil a tvé božské Srdce potěšil. Přijmi na ten úmysl mé myšlenky, má slova, mé skutky a utrpení. Přijmi zvláště mé srdce, které ti odevzdávám bez výhrady, a prosím vroucně, abys je úplně strávil plameny své čisté lásky.

Všude buď milováno, nejsvětější Srdce Ježíšovo!

300 dní odp. - 192.

Ježíši tichý a pokorný srdcem, učiň srdce mé podle Srdce svého!

500 dní odp., měsíčně plnom. - 196.

Sladké Srdce Ježíšovo, buď mou láskou!

300 dní odp. jednou denně - 206.

Můj Ježíši, kéž tě mohu těšit a milovat za všechna srdce, která tě zarmucují!

VZÁCNÉ OBĚTOVÁNÍ.

Věčný Otče, rač milostivě přijmouti jako smírnou oběť předrahou krev a vodu božského Srdce Ježíšova za potřeby svaté Církve a na usmíření hříchů celého světa a buď nám milostiv. Amen.

MODLITBA JEŽÍŠE KRISTA ZA JEHO PRVNÍ KNĚZE.

Otče, přišla hodina: Oslav svého Syna, aby tvůj Syn oslavil tebe, ježto jsi mu dal moc nade vším lidstvem, aby dal život věčný všem, které jsi mu dal. To pak je život věčný, aby poznali tebe, jediného pravého Boha, a Toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi, dokonav dílo, které jsi mi dal vykonat. A nyní oslav mě ty, Otče, u sebe slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět.

Oznámil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. - Tvoji byli a mně jsi je dal, a tvé slovo zachovali. - Nyní poznali, že všechno, co jsi mi dal, jest od tebe. Neboť slova, která jsi mně dal, dal jsem jim, a oni (je) přijali a vpravdě poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že ty jsi mě poslal.

Já za ně prosím. Neprosím to za svět, nýbrž za ty, které jsi mi dal; neboť tvoji jsou - všechno, co je mé, je tvé; a co je tvé, je mé - a jsem v nich oslaven. A již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já jdu k tobě. Otče svatý, zachovej ve jménu svém ty, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Když jsem byl s nimi, já jsem je zachovával ve jménu tvém; ochránil jsem ty, které jsi mi dal, a nikdo z nich nezahynul, leda ten syn záhuby, aby se naplnilo Písmo. Nyní však jdu k tobě a toto mluvím ve světě, aby měli moji radost v sobě úplnou. Já jsem jim dal tvé slovo, a svět je měl v nenávisti, poněvadž nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je vzal ze světa, nýbrž abys je ochránil zlého. Ze světa nejsou, jako ani já nejsem ze světa. Posvět je v pravdě; tvé slovo je pravda. Jako jsi ty mne poslal na svět, i já jsem je poslal do

světa. A já posvěcuji sebe samého za ně, aby i oni byli posvěceni v pravdě.

Neprosím pak toliko za ně, nýbrž i za ty, kteří skrze jejich slovo uvěří ve mne, aby všichni jedno byli jako ty, Otče, ve mně a já v tobě; aby i oni v nás jedno byli, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. A já jsem jim dal slávu, kterou jsi mi dal, aby jedno byli, jakož i my jedno jsme: já v nich a ty ve mně; aby byli v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a že jsi je miloval, jako jsi miloval mne. Otče, chci, aby, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mě miloval před ustanovením světa.

Otče spravedlivý, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal; i tito poznali, že ty jsi mě poslal. A v známost jsem jim uvedl tvé jméno a v známost uvedu, aby ta láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich i já v nich.

Jan 17, 1 -- 26.

ZA SVATÉHO OTCE.

Bože, pastýři a vládce věřících, shlédni milostivě na svého služebníka N., jehož jsi ustanovil hlavou své Církve. Dej, ať slovem i příkladem vzdělává ty, jimž stojí v čele, a tak dosáhne i se svým stádcem věčného života. Amen.

Odpustky 3 léta, měsíčně plnomocné - 609.

K VĚČNÉMU VELEKNĚZI.

Ježíši, věčný Veleknězi, božský Obětníku, tys v nevýslovné lásce k lidem, svým bratřím, ustanovil křes-

řanské kněžství; vlej do duší svých kněží životodárné proudy nekonečné lásky svého božského Srdce.

Žij v nich a proměň je v sebe. Tvá milost z nich učiň nástroje tvého milosrdenství. Působ v nich a a skrze ně, aby, následující věrně tvých svatých ctností, konali ve jménu tvém a silou tvého ducha skutky, jaké ty sám jsi konal pro spásu světa.

Božský Spasiteli, viz, jak mnoho duší ještě spí ve tmách bludu, kolik nevěrných oveček kráčí po kraji propasti, viz zástup chudých, hladových, nevědomých a slabých, kteří lkají v opuštěnosti.

Vrať se k nám skrze své kněze! Žij vpravdě v nich, působ skrze ně a procházej opět světem uče, odpouštěje, obětuje se a upevňuje pouta lásky mezi Srdcem Božím a srdci lidskými. Amen.

300 dní odpuštěků jednou za den, měsíčně plnomocné odpuštění, modlíme-li se jí denně - 614.

ZÁSVĚTNÁ MODLITBA.

Ježíši, můj milovaný Spasiteli, v touze sjednotit se s tebou, mít zvláštní podíl v oběti tvé lásky na oltáři a splnití přání, které čtu v tvém Srdci, abych se zcela a úplně obětoval za duše tvých nejdražších přátel, tvých kněží, vrhám se v pokoře k tvým nohám a za posvěcení tvých kněží a čekatelů kněžství, za rozmnožení kněžských povolání a za obrácení zbloudilých kněží obětuji ti rukama tvé přecisté Matky celý svůj život, všechny své modlitby, práce, radosti, oběti a utrpení.

Dej nám svaté kněze, kteří by zaníceni ohněm tvé lásky nic jiného nevyhledávali než tvou slávu a spásu

našich duší. Obětuji se tvému probodenému Srdci, abych se stal sám obětí za tvé kněze. Ježíši, toužím chválit a oslavovat tebe v kněžích. Dej jim přehojně milostí a naplň je Duchem Svatým! Amen.

MODLITBA K SRDCI JEŽÍŠOVU ZA POSVĚCENÍ KNĚŽSTVA.

Milující Srdce Ježíšovo, rač nakloniti sluch k vroucí prosbě svého lidu za posvěcení jeho pastýřů. Srdce lásky, nauč je tebe milovati, jak si přeješ, učiň je svatými, čistými, opatrnými, moudrými, učiň, aby byli „všechno všem“ podle tvého božského příkladu. Oni jsou strážci tvého svatého Těla a tvé Krve. Učiň je věrnými v tom důležitém úřadě! Dej jim nejvyšší úctu k tvému neposkvrněnému Tělu a prahnoucí žízeň po tvé přesvaté Krvi, aby, když okusí její sladkost, se posvěcovali, posilovali, očišťovali ve stravujícím ohni božské lásky.

Nejdražší Ježíši, nezamítej naši pokornou prosbu! Pohleď láskyplně na své kněze; naplň je vroucí horlivostí po obrácení hříšníků; zachovej bez poskvrny jejich posvěcené ruce, které se denně dotýkají tvého svatého Těla. Zachovej jim srdce čisté, povznesené nade vše pozemské, zapečetěné zářícím znamením tvého svatého kněžství. Žehnej jejich námahám hojným ovocem, aby ti, kterým sloužili zde na zemi, byli jednou jejich radostí a slávou v nebi. Amen.

Eucharistické Srdce Ježíšovo, vzore srdce kněžského, dej nám svaté kněze! Amen.

300 dní odp. - 238.

MODLITBA ZA KNĚZE.

Božský Spasiteli Ježíši Kriste, své vykupitelské dílo, záchranu a spásu světa, svěřil jsi kněžím jako svým zástupcům. Hle, rukama tvé nejsvětější Matky obětují ti tento den: své modlitby, práce, radosti, oběti i strasti. Daruj nám kněze vpravdě svaté, kteří, rozněním ohněm tvé božské lásky, nic nehledají než tvou čest a spásu našich duší. Zachovej je ve všech nebezpečích těla i duše, mař úklady, které ohrožují jejich ctnost a jejich svatý kněžský ideál.

Maria, Matko kněží, přijmi je všechny pod ochranu, a zbloudilé, kteří se zpronevěřili svému vznešenému povolání, přiveď dobrotivou rukou zpět na Srdce dobrého Pastýře. Amen.

Věřící, kteří se modlí o kněžská a řeholní povolání před nejsvětější Svátostí asi půl hodiny a přijmou svátosti, získají plnomocné odpustky - 561. Kdo se na týž úmysl pomodlí kteroukoliv modlitbu církevně schválenou, získá odpustky 7 let a jednou za měsíc plnomocné, modlí-li se na ten úmysl denně - 562.

MODLITBA PIA XII. O KNĚŽSKÁ POVOLÁNÍ.

Ježíši Kriste, v milosrdné lásce měl jsi soucit s ubohým lidstvem a vyslyšels jeho volání po člověku, který by je vedl po drsných životních stezkách k světlu a k životu. Pane a Mistře, jenž činíš anděly svými posly a žhoucí oheň svými služebníky (Ž. 103, 4.), sešli lidu, který tvým je a tvým býti chce, kněze a oděj je spravedlností k radosti tvých svatých. (Ž. 131, 9.)

Ty přece znáš srdce lidí. Dej nám poznati všecky, jež jsi vyvolil, abys jim svěřil vysoký a vznešený úřad pravdy a lásky. Osvěť jejich ducha, aby jasně poznali

nesčetné milosti tvého povolání, posilni jejich vůli, aby vítězně prošli změkčilostmi a lákáním světa. Nedej, aby se ztratili v ochromující požívačnosti a zhy-nuli v mlhavých hlubinách lidských vášní. Nedej, aby se zalekli obětí. Podobni královským orlům nechť vzlétnou k jasným výšinám věčného kněžství.

Dej, ať si jejich rodiče uvědomí, jak je to důstojné a nesmírně krásné darovati tobě své syny. Dej jim od-vahu a sílu, aby přemohli vnější ohledy a vnitřní pře-kážky, které se tomu věnování stavějí v cestu.

Vzbud' ve velkomyslných duších ochotu pomáhati dobročinnou rukou tvým vyvoleným, kterým chudo-ba brání následovati tvého hlasu.

Dej jejich učitelům a vychovatelům světlo pozná-ní a sílu, aby v těch mladých srdcích pečlivě pěstovali něžnou rostlinku povolání až do dne, kdy s planou-cím a čistým srdcem přistoupí k tvému oltáři.

Pak ale dej, nejdobrotivější Ježíši, aby se stali pra-vými anděly lidu:

Anděly čistoty, kteří by mnohem více cenili bož-skou lásku než každou sebeněžnější a sebesvětější lás-ku lidskou.

Anděly lásky, kteří se zříkají radostí rodinného ži-vota, aby se stali otci a pastýři větší rodiny a darovali svou lásku právě maličkým a nešťastným, unaveným a opuštěným.

Anděly světla, rozněcujícími v srdcích lidí víru v te-be, jitřence podobnou.

Anděly obětí, stravujícími jako plamen obětní se-be samy za blaho bratří a sester.

Anděly rady a síly, kteří by utěšovali v bolestech, posilovali v boji a vedli v mučivých hodinách pochyb-ností na světlé cestě ctnosti a povinnosti.

Anděly milosti, kteří by duše očišťovali, pozvedali a spojovali s Chlebem života.

Anděly pokoje, kteří by naplňovali věřícího v posledním okamžiku života oblažujícím polibkem tvého božského míru a otevřeli mu brány nebes, kde ty, nekonečné světlo a stálá radosti jejich srdcí, dlíš po všechny věky věků.

Amen.

Této modlitby možno použít při kvatembrových pobožnostech, konaných za kněžský dorost.

*

V. Proste Pána žní!

R. Aby poslal dělníky na žeň svou.

Božský Spasiteli a Vykupiteli Ježíši Kriste, jenž ke všem voláš: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo, proste tedy Pána žní, aby poslal dělníky na žeň svou,“ hle, poslušni tvého rozkazu, prosíme tě vroucně pro tvou lásku k Otci a k Duchu Svatému: Sešli nám skrze téhož Ducha Svatého hojný počet kněží a uděluj jim stále všechny milosti, kterých potřebují k spáse duší.

R. Amen.

Maria, královno kněží, oroduj za nás, získávej nám četné svaté kněze!

300 dní odpustků - 558.

ZA NÁROD A JEHO APOŠTOLSKÉ PRACOVNÍKY.

Nejdobrotivější Pane Ježíši, pro tvé bolestné utrpení tě snažně prosím, rač požehnat ušlechtilým snahám všech, kdo pracují o záchraně našeho národa a snaží

se z otroctví hříchu povznésti ty, kdo svůj zrak odvrátili od tebe, nejvyššího dobra, a byvše svedeni zlým příkladem nevěrců a špatných katolíků, vrhají se do jisté záhuby. Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi a nad našimi zbloudilými bratry! Pane, zůstaň s námi, neb se připozdívá, a zachovej nás, neboť hyneme!

MODLITBY APOŠTOLSKÝCH PRACOVNÍKŮ.

I.

Věčné Slovo, jednorozený Synu Boží, nauč nás pravé velkomyslnosti! Nauč nás tobě sloužiti, jak toho právem zasluhuješ: abychom dávali a nepočítali, abychom bojovali a nedbali ran, abychom pracovali a netoužili po odpočinku, abychom se obětovali a nehledali jiné odměny než vědomí, že jsme vyhověli tvé svaté vůli. Amen.

II.

Ježíši, jenž žiješ v Marii, přijď a žij v svých služebnících Duchem své svatosti, plností své síly, dokonalostí svých cest, pravdivostí svých ctností, účastí v svých tajemstvích; vládni v nás nad veškerou nepřátelskou mocí svým Duchem ke cti svého Otce. Amen.

LITANIE K BOŽSKÉMU SRDCI PÁNĚ.

Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás!
Kriste vyslyš nás!
Otče s nebes, Bože! ¹⁾
Synu, Vykupiteli světa, Bože!
Duchu Svatý, Bože!
Svatá Trojice, jeden Bože!
Srdce Ježíšovo, Srdce Syna Otce věčného,
Srdce Ježíšovo, v lůně panenské Matky Duchem
Svatým utvořené,
Srdce Ježíšovo, se slovem Božím podstatně spojené,
Srdce Ježíšovo, neskonale velebné,
Srdce Ježíšovo, svatý chrám Boží,
Srdce Ježíšovo, stánku Nejvyššího,
Srdce Ježíšovo, dome Boží a brána nebeská,
Srdce Ježíšovo, planoucí ohnisko lásky,
Srdce Ježíšovo, schránko spravedlnosti a lásky,
Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky,
Srdce Ježíšovo, hlubino všech ctností,
Srdce Ježíšovo, veškeré chvály nejhodnější,
Srdce Ježíšovo, králi a střede všech srdcí,
Srdce Ježíšovo, v němž jsou všechny poklady moudrosti a vědění,
Srdce Ježíšovo, v němž přebývá veškerá plnost božství,
Srdce Ježíšovo, v němž se Otci dobře zalíbilo,
Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni obdrželi,
Srdce Ježíšovo, odvěká touhu všeho tvorstva,
Srdce Ježíšovo, trpělivé a neskonale milosrdné,
Srdce Ježíšovo, štědré ke všem, kdož tě vzývají,
Srdce Ježíšovo, zdroji života a svatosti,

¹⁾ Smiluj se nad námi! za každou invokací.

Srdce Ježíšovo, oběti smírná za naše hříchy,
Srdce Ježíšovo, potupami nasycené,
Srdce Ježíšovo, pro naše nepravosti ztrýzněné,
Srdce Ježíšovo, až na smrt poslušné,
Srdce Ježíšovo, kopím probodené,
Srdce Ježíšovo, zdroji všeliké útěchy,
Srdce Ježíšovo, živote náš a naše vzkříšení,
Srdce Ježíšovo, pokoji a smíre náš,
Srdce Ježíšovo, zápalná oběti za hříšníky,
Srdce Ježíšovo, spáso těch, kdož v tebe doufají,
Srdce Ježíšovo, naděje těch, kdož v tobě umírají,
Srdce Ježíšovo, slasti všech svatých,
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa! Odpusť
nám, Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa! Uslyš nás,
Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa! Smiluj se
nad námi!

V. Ježíši tichý a pokorný srdcem,

R. Učiň srdce naše podle Srdce svého!

Modleme se: Všemohoucí, věčný Bože, pohleď na
Srdce přemilého Syna svého, jakož i na chvály a za-
dostučinění, jež ti vzdává jménem hříšníků, a uděl
jim, prosícím o tvé slitování, milostivě odpuštění ve
jménu téhož Syna svého Ježíše Krista, jenž s tebou žije
a kraluje v jednotě Ducha Svatého, Bůh na věky vě-
ků. Amen. Odpustky 7 let po každé, měsíčně plnom. - 213.

ZÁSVĚTNÁ MODLITBA NA SVÁTEK KRISTA KRÁLE.

Nejsladší Ježíši, Vykupiteli lidského pokolení! Shléd-
ni na nás klečící pokorně před tvým oltářem! Tvoji

jsme a tvými býti chceme! Abychom však ještě pevněji s tebou byli spojeni, hle, každý z nás dnes dobrovolně se zasvěcuje tvému nejsvětějšímu Srdci.

Mnozí lidé tebe dosud nepoznali. Mnozí zase pohrdli tvými přikázáními, pohrdli i tebou. Smiluj se nad obojími, předobrá Ježíši, a přivíň je všechny na své svaté Srdce! Buď, Pane, Králem nejen věřících, kteří se od tebe nikdy neodloučili, nýbrž i synů marnotratných, kteří tebe opustili. Učiň, ať se brzy navrátí do domu otcovského, aby hladem a bídou nezhybnuli. Buď Králem i těch, jež oklamalo bludné učení neb odloučil rozkol, a přivolej je nazpět do přístavu pravdy a k jednotě víry, aby byl zakrátko jeden ovčinec a jeden pastýř. Buď, Pane, Králem všech, kdož dosud vězí v temnotě modloslužby nebo islamu! Neodpírej přivéstí je k světlu svého království!

Milosrdným okem pohlédni také na syny onoho národa, jenž byl tak dlouho tvým národem vyvoleným! Nechat Krev, kterou kdysi na sebe svolávali, skane nyní také na ně jako očištný proud spásy a života!

Popřej, Pane, Církvi své úplnou a bezpečnou svobodu! Uděl všem národům pokoj a pořádek! Dej, ať ze všech končin země zaznívá jeden hlas: „Velebeno buď božské Srdce, jímž se nám dostalo spásy! Jemu buď čest a sláva na věky!“ Amen. Lev XIII.

Odp. 5 let; měs. plnom. Na svátek Krista Krále při pobožnosti s litaní k božskému Srdci před vystavenou velebnou Svátostí: odp. 7 let; kdo přijal toho dne svátostí, odp. plnomocné - 253.

SMÍRNÁ MODLITBA PIA XI.

Nejsladší Ježíši, jemuž se za všechnu lásku odmě-

ňuje lidská nevděčnost zapomínáním, lhostejností a pohrdáním, hle, my, klečíce zde před tvým oltářem, chceme ti zvláštní úctou nahrazovati tak velikou nevšímavost a křivdu, kterou tvé milující Srdce neustále od lidí zakouší.

Vzpomínajíce však, že i my jsme byli kdysi mezi těmi nehodnými, jsme proniknuti hlubokou lítostí, a prosíme především pro sebe o tvé milosrdenství. Jsme ochotni dávatí náhradou dobrovolné zadostučinění jak za vlastní hříchy, tak i za hříchy těch, kdo daleko zbloudili s cesty spásy a zatvrdivše se v nevěře, nechtějí následovati tebe, svého pastýře a vůdce, nebo zpronevěřivše se křestnímu slibu, odhodili sladké jho tvého zákona.

Umiňujeme si tedy, že dostiučiníme za všechny tyto viny a že se přičiníme zvláště o odstranění veškeré nestoudnosti a nemravnosti v životě i v jednání, jimiž se nástrahy činí nevinným duším, znesvěcování svátečních dnů, hrozných rouhání proti tobě a svatým, tupení tvého náměstka na zemi a veškerého kněžstva, zanedbávání velebné Svátosti tvé lásky nebo jejího zneuctívání hroznými svatokrádežemi, konečně i veřejných hříchů národů, kteří se protiví právům Církve tebou založené a jejímu úřadu učitelskému. Kéž bychom mohli smýti tyto zločiny svou vlastní krví!

Náhradou za urážky tvé božské cti podáváme ti dnes totéž zadostučinění, které jsi kdysi na kříži svému Otci obětoval a které denně ochotně obnovuješ na oltářích, a spojujeme je se zadostučiněním Panny Marie, tvé Matky, všech svatých a zbožných věřících.

Upřímně slibujeme, že všechny hříchy své i hříchy jiných, jakož i všechny lhostejnosti k tvé nesmírné lásce chceme s tvou milostí odčiňovati pevnou vírou,

mravným životem a svědomitým zachováváním příkázání tvého Evangelia, zejména příkázání lásky. Ze všech sil se také přičiníme, aby tě lidé již neuráželi a co nejhojněji tě následovali.

Přijmi od nás, nejdobrotivější Ježíši, na přímluvu blahoslavené Panny Marie Smiřitelky tento dobrovolný závazek našeho smírného zadostučinění, dej nám veliký dar setrvání v dobrém, abychom tobě až do smrti věrně sloužili a jednou se všichni dostali do nebeské vlasti, kde s Otcem i Duchem Svatým žiješ a kraluješ Bůh na věky věků. Amen.

Odpustky 5 let, měsíčně plnom., modlíme-li se ji denně. Ve svátek božského Srdce při veřejné smírné pobožnosti s litaní k božskému Srdci Páně 7 let; kdo přijme svátosti, získá odpustky plnomocné - 224.

ZASVĚCENÍ RODINY.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, tys projevilo sv. Marketě Marii přání vládnouti nad křesťanskými rodinami. Přicházíme tedy dnes, abychom prohlásili tvou vládu v našich rodinách. Toužíme žít tvým životem, konati ctnosti, kterým jsi přislíbil pokoj a mír již zde na zemi. Zříkáme se světského smýšlení, nad kterým jsi pronesl kletbu. Vlášni tedy našemu rozumu dětinnou věrou, vládni našim srdcím láskou, jejíž oheň budeme udržovat častým sv. přijímáním.

Božské Srdce Ježíšovo, předsedej našim shromážděním, žehnej našim duchovním i časným zájmům, rozptyluj naše starosti, posvěcuj naše radosti, mírni naše utrpení. A kdyby snad někdo z nás byl tak nešťasten a tebe zarmoutil, připomeň mu, žeš nesmírně

dobrotivé a milosrdné ke kajícím hříšníkům. A až nastane hodina loučení a okamžik smrtelného zápasu, podrobíme se všichni, umírající i pozůstalí, tvým věčným úradkům. Budeme se těšit myšlenkou na chvíli, kdy celá naše rodina se v nebi spojí a na věky bude oslavovati tvou velebnost a tvá dobrodiní.

Neposkvrněné Srdce Panny Marie a slavný Patriarcha sv. Josef kéž ti přednesou naše zasvěcení a nám je připomínají po všechny dny našeho života.

Velebeno buď Srdce Ježíšovo, Srdce našeho Krále a Otce.

Členům rodiny, kteří se po prvé zasvěcují touto modlitbou nejsvětějšímu Srdci před jeho obrazem, udělují se odpustky 7 let; kdo přijme i svátosti a pomodlí se na úmysl sv. Otce, získá plnomocné odpustky.

Kdo ve výroční den zasvěcení je obnoví před obrazem božského Srdce Páně, získá odpustky 3 let; splní-li obvyklé podmínky, získá také odpustky plnomocné; třeba užítí téže modlitby.

Co platí o zasvěcení rodiny, platí i o duchovní rodině, jakou je na př. farnost, řeholní rodina, ústav, škola a p. - 655.

Tyto duchovní rodiny mohou ve výroční den zasvěcení užítí této modlitby:

Nejsladší Ježíši, Spasiteli náš, utvých nohou pokorně klečíce, obnovujeme své zasvěcení tvému božskému Srdci. Buď stále naším Králem, pevně v tebe důvěřujeme. Tvůj duch kéž proniká naše myšlenky a žádosti, naše řeči i skutky! Žehnej našim podnikům, buď účasten v našich radostech a strastech i při našich pracích. Uděl nám, abychom tě stále lépe poznávali, tebe více milovali a neúnavně tobě sloužili. Kéž zaznívá po celém světě jediný hlas: Buď milováno, ctěno a slaveno vždy a všude vítězné Srdce Ježíšovo! Amen.

NOVÉNA PŘED PRVNÍM PÁTKEM.

Hluboké klanění Srdce Ježíšova, ¹⁾
Vroucí láska Srdce Ježíšova,
Žhavá horlivost Srdce Ježíšova,
Smírné zadostučinění Srdce Ježíšova,
Dokonalé díkůvzdání Srdce Ježíšova,
Nezvratná důvěra Srdce Ježíšova,
Vroucí modlitba Srdce Ježíšova,
Výmluvné mlčení Srdce Ježíšova,
Pokoro Srdce Ježíšova,
Poslušnosti Srdce Ježíšova,
Tichosti Srdce Ježíšova,
Nevýslovná dobrota Srdce Ježíšova,
Všeobsáhlá láska Srdce Ježíšova,
Vnitřní soustředění Srdce Ježíšova,
Něžná péče Srdce Ježíšova o polepšení hříšníků,
Podstatné spojení Srdce Ježíšova s Bohem Otcem
a Duchem Svatým, s tebou se spojuji.

VZÝVÁNÍ NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA.

Láska Srdce Ježíšova, rozněť mé srdce!
Útrpnosti Srdce Ježíšova, vlej se do mého Srdce!
Síla Srdce Ježíšova, posilni mé srdce!
Slitovnosti Srdce Ježíšova, odpusť mému srdci!
Trpělivosti Srdce Ježíšova, snášej mé srdce!
Království Srdce Ježíšova, upevni se v mém srdci!
Moudrosti Srdce Ježíšova, pouč mé srdce!
Vůle Srdce Ježíšova, vládni mým srdcem!

1) „S tebou se spojuji“ za každou invokací.

Horlivosti Srdce Ježíšova, stravuj mé srdce!
Maria, Panno neposkvrněná, pros za nás u nejsvětějšího Srdce Ježíšova!

OBĚTOVÁNÍ NEJDRAŽŠÍ KRVE PÁNĚ.

Věčný Otče, skrze neposkvrněné Srdce Panny Marie obětuji tobě předrahou Krev Ježíše Krista a sebe sama na smír za

*

Věčný Otče, obětuji tobě nejdražší Krev Ježíše Krista na usmíření svých hříchů, na úlevu věrných duší v očistci a za potřeby svaté Církve.

500 dní odpustků; měsíčně plnomocné - 188.

*

1. Věčný Otče, obětuji tobě zásluhy nejdražší Krve Pána Ježíše, tvého milého Syna a svého božského Vykupitele, za rozšíření a povýšení své drahé Matky svaté Církve, za zachování a blaho její viditelné hlavy, nejvyššího velekněze římského, za kardinály, biskupy a pastýře duší i za všechny služebníky svatostánku.

Sláva Otci

V. Buď stále veleben a díky zahrnován Pán Ježíš,
R. který nás svou Krví vykoupil.

2. Věčný Otče, obětuji tobě zásluhy nejdražší Krve Pána Ježíše, tvého milého Syna a svého božského Vykupitele, za pokoj a svornost mezi katolickými vladaři, za ponížení nepřátel svaté víry a za blaho lidu křesťanského.

Sláva Otci

V. Buď stále veleben

3. Věčný Otče, obětuji tobě zásluhy nejdražší Krve Pána Ježíše, tvého milého Syna a svého božského Vykupitele, za obrácení nevěřících, za vyhubení všech bludů a za obrácení hříšníků.

Sláva Otci

V. Buď stále veleben

4. Věčný Otče, obětuji tobě zásluhy nejdražší Krve Pána Ježíše, tvého milého Syna a svého božského Vykupitele, za všechny své příbuzné, přátele i nepřátele, za nuzné, nemocné a soužené a za všechny, o kterých víš, že mám povinnost se za ně modlit, nebo chceš, abych se za ně modlil.

Sláva Otci

V. Buď stále veleben

5. Věčný Otče, obětuji tobě zásluhy nejdražší Krve Pána Ježíše, tvého milého Syna a svého božského Vykupitele, za všechny, kteří se dnes odeberou na onen svět, abys je zachránil od trestů pekelných a přijal co nejdříve do své slávy.

Sláva Otci

V. Buď stále veleben

6. Věčný Otče, obětuji tobě zásluhy nejdražší Krve Pána Ježíše, tvého milého Syna a svého božského Vykupitele, za všechny, kteří milují tento nesmírný poklad, za ty, kdo se mu ve spojení se mnou klanějí a jej uctívají, a konečně za ty, kdo se snaží o rozšíření úcty k němu.

Sláva Otci

V. Buď stále veleben

7. Věčný Otče, obětuji tobě zásluhy nejdražší Krve Pána Ježíše, tvého milého Syna a svého božského Vykupitele, za své duchovní i časné potřeby; na úlevu

věrných duší v očistci, hlavně těch, které nejvíce uctívaly tuto cenu našeho vykoupení a bolesti a strasti naší drahé Matky nejsvětější Panny Marie.

Sláva Otci

V. Buď stále veleben

Buď velebena Krev Pána Ježíše nyní i vždycky i po všechny věky věků. Amen.

Odpustky 3 let, měsíčně plnomocné - 189.

MODLITBY V KAŽDÉ TÍSNI.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, v tebe důvěřuji.

Kam se mám utéci v svém soužení, abych si vyprosil smilování a pomoci, ne-li k tvému nejdobrotivějšímu a nejmocnějšímu, nejvěrnějšímu a nejmodřejšímu Srdci, můj Ježíši? Jen ty můžeš utišit spravedlivý hněv Boží a odvrátit ode mne zasloužené tresty. Proto důvěřuji pevně v tebe a jen v tebe, nejsvětější Srdce Ježíšovo.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, věřím v tebe a v tvou lásku ke mně. Odevzdávám se tvé otcovské lásce s naprostou důvěrou. Volám úpěnlivě z hloubi duše: Nejsvětější Srdce Ježíšovo, smiluj se nade mnou. Vysvobod' mě z této tísně. Jen ty mi můžeš pomoci. Nejsvětější Srdce Ježíšovo, v tebe důvěřuji.

*

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, tobě není nic nemožno, jen to, že bys se mnou ubožákem neměl slitování. Smiluj se nade mnou, ubohým hříšníkem, a uděl mi dobrotivě milost, o kterou tě prosím skrze neposkvr-

něné Srdce tvé nejsvětější Matky, jež je také matkou mou a již nemůžeš nic odepřít. Amen.

*

Bože, k tobě budeme volati, až se nad námi smiluješ. Zajisté i zázračně můžeš nám pomoci. Svatý Bože, svatý Silný, svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi! Prosíme tě pro zásluhy Ježíše Krista, nejblahoslavenější Panny Marie, svatého Josefa a všech svatých, aby ses nad námi smiloval. Sv. Klement Hofbauer.

*

Božské Srdce, sladká láska, v ráně své mě uschovej; jak holoubku v rozsedlině mně tam spočinouti dej. Jen tebe budu milovat, pro tebe trpět, pracovat. Božské Srdce, sladká láska, v ráně své mě uschovej.

MODLITBA V UTRPENÍ.

Srdce Ježíšovo, obětuji tobě skrze neposkvrněné a bolestné Srdce Panny Marie poklad všech svých utrpení tělesných i duševních. Velebím tě, Králi lásky, v svých bolestech, abys byl králem všeho lidstva.

Přijď království tvé skrze tvůj kříž a skrze mé kříže.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, přijď království tvé.

Odpustky 300 dní - 197.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, věřím, že mě miluješ.

300 dní - 199.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, v tebe důvěřuji.

300 dní, měs. plnomocně - 195.

VENI SANCTE SPIRITUS.

Duše Svatý, sestup v nás, vyšli k nám svůj nebes
jas, paprskem rač ozářit.

Otče chudých, sestup k nám, dárce darů, přijď ty
sám, ty, který jsi srdce svit.

Těšiteli ve strastech, sladký hosti duší všech, slad-
kys okřívání klid.

Odpočinek je tvůj dar, chládkem jsi, když pálí žár,
v pláči umíš potěšit.

Světla zář tvá přeblahá ve hloub srdce zasahá, na-
plň jí svůj věrný lid.

Božstvím svým nám vyjdi vstříc, jinak v lidech
není nic, všecko může uškodit.

Kalné očist' od kalu, zavlaž, co schne v úpalu, ra-
něné rač vyléčit.

Ztuhlé račiž ohýbat, zahřej tam, kde studí chlad,
na scestí rač vůdcem být.

Račiž v tebe věřícím, Duchu Svatý, věrným svým
sedmero své udělit.

Ctnosti zásluhu rač dát, spasně dej nám umírat,
ve věčné dej slasti žít. Amen.

• Odpustky 5 let, měsíčně plnomocné - 261.

VENI CREATOR SPIRITUS.

Přijď, Tvůrce Duchu Svatý, k nám,
ty myslí našich navštiv chrám,
rač s nebes sstoupit výsosti,
nám srdce naplň milostí.

Tys těšitelem nazýván,
nám Bohem milostivě dán,

zdroj živý, plamen, lásky dech,
tys posvěcení myslí všech.

Ty, sedmi darů studnice,
prst Otcovy jsi pravice,
tys Kristem přislíbený host,
jenž dáváš ústům výmluvnost.

Rač světlo v mysli rozsvítit,
nám do srdce rač lásku vlít
a těla mdlého slabosti
zhoj silou svojí milosti.

Rač nepříteli zapudit
a duši pokoj udělit,
ať jisti твоjím vedením
vždy zniknem léčkám ďáblovým.

Nás nauč Boha Otce znát
i Syna jeho milovat
a v tebe, Ducha Svatého,
těž doufat času každého.

Vše tvorstvo vzdávej Otcí čest
a Synu, jenž zdroj spáasy jest,
těž Duchu jich, jenž sílí nás,
buď sláva dnes i v každý čas. Amen.

V. Sešli Ducha svého a povstanou noví tvorové.
R. A obnovíš tvář země.

Modleme se: Bože, ty jsi srdce svých věřících Du-
chem Svatým osvítil a poučil. Dej nám, abychom

v témž Duchu právě smýšleli a z jeho útěchy vždycky se radovali. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

Odpustky 5 let, měsíčně plnomocně - 262.

*

Modleme se: Tvůj božský Duch, ó Pane, nás osvěcuj, rozněcuj, očisťuj, posvěcuj, zavlaž nás svou nebeskou rosou a učiň, abychom vydali hojnou úrodu svatých skutků. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

K SVATÉ RODINĚ.

Ježíši, Maria, Josefe, požehnejte nám a udělte nám milost, abychom milovali svatou Církev nade všechny pozemské věci, jak je naší povinností, a abychom jí svou lásku stále dokazovali skutky.

Otčenáš, Zdrávas, Sláva Otci

Ježíši, Maria, Josefe, požehnejte nám a udělte nám milost, abychom, jak jsme povinni, otevřeně, statečně a bez lidských ohledů vyznávali víru, kterou jsme dostali darem na křtu svatém.

Otčenáš, Zdrávas, Sláva Otci

Ježíši, Maria, Josefe, požehnejte nám a udělte nám milost, abychom, jak jsme povinni, podle svých poměrů přispívali k obraně a k rozšíření svaté víry: slovem, hmotnou podporou i obětí života.

Otčenáš, Zdrávas, Sláva Otci

Ježíši, Maria, Josefe, požehnejte nám a udělte nám milost, abychom se všichni navzájem milovali, jak je to naší povinností, a zachovejte nás v dokonalé jednotě myšlenek, vůle a činnosti pod vedením našich církevních pastýřů a v závislosti na nich.

Otčenáš, Zdrávas, Sláva Otci

Ježíši, Maria, Josefe, požehnejte nám a udělte nám milost, abychom žili úplně podle přikázání Božích a církevních, jak je to naší povinností, a abychom stále žili v lásce, která jest jejich obsahem. Amen.

Odpustky 3 let - 257.

STABAT MATER.

Podle kříže Matka stála, plna bolu hořce lkala, když pněl v mukách její Syn.

Duši, žalem rozechvěnou, hořem velkým naplněnou, zranil meč až do hlubin.

Ó, jak smutná, usoužená byla žena vyvolená, Matka Syna Božího!

Ó, jakbledla, jak se chvěla svatá Máti, když ho zřela v mukách kříže pnícího.

Kdo by za svůj pláč se styděl, kdyby Matku Páně viděl takým hořem sklíčenou?

Kdo by prostým zůstal bolu, milou Máti vida spolu s božským Synem ztrápenou?

Pro hřích mnohý svého lidu vidí Krista snášet bídu, bičování, hanby žal.

Vidí sladkou radost svoji, jak tu v smrti teskném boji ducha svého Otci vzdal.

Matko Páně, lásky zdroji, nechať cítím bolest tvoji, s tebou nesu těžký žal.

Dej, ať srdce láskou plane, Krista ctíti neustane, milosti své by mi přál!

Svaté rány těla jeho, v mukách na kříž rozpjatého, vtiskni mocně v duši mou.

Nechať strasti tvého Syna, jimiž smyta naše vina, sdílím s myslí upřímnou!

Dej mi s tebou zbožně lkáti, Zmučeného litovati
v žití každé hodině.

S tebou podle kříže dlíti, s tebou v slzách sdružen
býti, žádám sobě jedině.

Panno, nad vše panny slavná, i v svém hoři pře-
půvabná, dej, bych s tebou zbožně lkal.

V duši své bych odevzdaně nesl smrt a muky Pá-
ně, rány jeho rozjímal.

Zraněn mukou Syna tvého, ať jsem láskou kříže
jeho, Krví svatou opojen.

Plameny mě nezachvátí, když ty při mně budeš státi
v posledního soudu den.

Kriste, až můj život zhasne, pro svou Matku v říši
jasné zdob mě palmou vítěznou.

Až v hrob klesne schrána těla, dej, by duše vjíti
směla v ráje slávu nadhvězdnu. Amen.

Odpustky 7 let, měsíčně plnomocné - 344.

KORUNKA K NEPOSKVRNĚNÉMU SRDCI PANNY MARIE.

Bože, na pomoc mou pomni;

Pane, ku pomoci mé pospěš!

Sláva Otci

Jakož byla na počátku

1. Neposkvrněná Panno, bez hříchu prvotního
počatá, tys všechna hnutí svého nejčistšího Srdce
usměrňovala k Bohu a bylas vždy poddána jeho
božské vůli. Vypros mi, abych si celým srdcem zoškli-
vil hřích a naučil se od tebe být poslušným vůle Boží.

1 Otčenáš, 7 Zdrávas.

2. Obdivuji, ó Maria, tvou hlubokou pokoru, která

způsobila, že se tvé požehnané Srdce uleklo, když ti archanděl Gabriel zvěstoval, že jsi vyvolena za matku Nejvyššího, a vnukla ti, že ses prohlásila za nejnížší dívku Páně. Zahanben pohledem na svou pýchu, vyprošuji si od tebe srdce zkroušené a pokorné, abych poznával svou ubohost, a tak mohl dosáhnout slávy, která je slíbena vpravdě pokorným srdcím.

1 Otčenáš, 7 Zdrávas.

3. Požehnaná Panno, tvé nejsladší Srdce zachovávalo jako drahocenný poklad slova tvého dítěte Ježíše. Uvažujíc vznešená tajemství těch slov, žilas jen pro něho. Velmi mě zahanbuje chlad mého srdce. Drahá Matko, vypros mi, abych ustavičně rozjímal o svatém zákoně Božím a snažil se tě následovat horlivým cvičením křesťanských ctností.

1 Otčenáš, 7 Zdrávas.

4. Slavná Královno mučedníků, tvé svaté Srdce bylo při utrpení Synově ostře probodeno mečem, který ti předpověděl svatý stařec Simeon. Vypros mému srdci pravou statečnost a svatou trpělivost v útrapách a protivenstvích tohoto bídného života, abych se osvědčil tvým pravým dítkem, křižoval své tělo s jeho žádostmi a následoval umrtvování kříže.

1 Otčenáš, 7 Zdrávas.

5. Tajemná Růže Panno Maria, tvé lásky nejhodnější a láskou planoucí Srdce nás pod křížem přijalo za své dítky. Tam ses stala naší nejněžnější matkou. Dej mi pocítit sladkost tvého mateřského Srdce i sílu tvé moci u Ježíše ve všech nebezpečnostech života a zvláště v hrozně hodině smrti. Dej, ať mé srdce ve spojení s tvým Srdcem vždy miluje Ježíše nyní i na věky věků. Amen.

1 Otčenáš, 7 Zdrávas.

Odpustky 3 let, měsíčně plnomocné - 357.

K PANNĚ MARII, POMOCNICI KŘEŠŤANŮ.

Maria, Panno mocná, ty velká a slavná záštito svaté Církve; ty podivuhodná pomocnice křesťanů; ty hrozná jako vojsko seřaděné k bitvě; ty samojediná potřelas všechny bludy na celém světě; ochraň nás před nepřítelem v našich úzkostech, v našich zápasech a v našich tísních, a v hodině smrti přijmi naši duši do ráje. Amen.

3 léta odpustků, měsíčně plnomocné - 379. Sv. Jan Bosco.

K PANNĚ MARII, MATCE DOBRÉ RADY.

Přeslavná Panno, vyvolená věčnou Radou za matku vtěleného Slova, pokladnice božských milostí a orodovnice hříšníků, já, tvůj nejnehodnější služebník, se k tobě utíkám, abys mi byla vůdkyní a rádkyní v tomto slzavém údolí. Vypros mi pro předrahou Krev svého božského Syna odpuštění hříchů, spásu duše a prostředky, abych jí dosáhl. Vypros svaté Církvi vítězství nad nepřáteli a rozšíření království Ježíše Krista po celém světě. Amen.

Odpustky 500 dní - 394.

MODLITBY K SV. ZPOVĚDI.

LÍTOST A PŘEDSEVZETÍ.

Nejsvětější a nejvelebnější Srdce Ježíšovo, pokorně a zkroušeně padám před tebou na kolena a lituji upřímně, že jsem tě tak málo milovala a tak velice tě

urážela nevděkem a nevěrností. Tím jsem se stala nehodnou tvého slitování i tvé lásky. Proniknuta studem a bázní mohu toliko říci: Zhřešila jsem proti tobě, zhřešila jsem. Smiluj se nade mnou, ať jsem naprosto nehodna tvého milosrdenství.

Srdce nejsvětější, nevydávej mě své přísné spravedlnosti, která by můj nedostatek lásky k tobě musila potrestat věčnou ztrátou lásky. Raději mě vydej všem mukám, všemu utrpení a neštěstí. Odsoudíš-li mě přece, abych hořela, dej, ať hořím ohněm tvé čisté lásky.

Srdce soucitné, nedopuť, abych zahynula v záplavě svých hříchů. Srdce plné lásky, neodnímej mi na věky svou lásku. Ať raději celý další život strávím v bolestech, v utrpení a v hořkosti. Z lásky k tobě, mé nejvyšší Dobro, želim toho velice, že jsem tě tak bezcitně urážela. Odpuť mi, Ježíši, odpuť; v tebe skládám všechnu svou důvěru. Nedopuť, aby na mně byl zmařen užitek tvých bolestí a tvé smrti. Oslav se mou spásou, abych tě mohla milovat, chválit a velebit po celou věčnost.

Neponechávej mě již mně samé a netrestej mě tím, že bych opět upadla do hříchů. Raději bych tisíckrát zemřela, než tě urazila, neboť tě miluji víc než svůj život. Amen.

Sv. Marketa Marie Alacoque.

KRÁTKÝ ÚKON DOKONALÉ LÍTOSTI.

Můj Bože, tebe miluji, svých hříchů srdečně lituji, Bože, buď milostiv mně hříšnému! Můj Ježíši, milosrdenství!

*

Bože můj, věřím v tebe, doufám v tebe, miluji tě nade všecko! Zhřešil jsem proti tobě, svému Tvůrci a nejdobrotivějšímu Otci. Lituji toho, smiluj se a odpusť mi! Můj Ježíši, milosrdenství! Maria, pros za mne!

*

Bože můj, věřím v tebe, doufám v tebe, miluji tě nade všecko, z celé duše své, z celého srdce svého, ze všech sil svých; miluji tě, poněvadž jsi nekonečně dobrý a láskyhodný; a poněvadž tě miluji, lituji z celého srdce, že jsem tě urazil. Smiluj se nade mnou hříšným! Amen.

300 dní odp. - 27.

*

Dobrý Ježíši, smiluj se nade mnou podle velikého milosrdenství svého! Nejlaskavější Ježíši, prosím tě pro tvou vzácnou Krev, kterou jsi ráčil prolíti za hříšníky, abys smyl všechny mé nepravosti a shlédł na mne bídného a nehodného, vzývajícího tvé svaté jméno. Nuže, Ježíši, pro své svaté jméno spas mě!

500 dní odp. - 97.

PO SVATÉ ZPOVĚDI.

Dobrořeč, duše má, Hospodinu, a vše, co ve mně jest, jeho svatému jménu; dobrořeč, duše má, Hospodinu, pamatuj na všechna dobrodiní jeho!

On ti odpouští všechna tvá provinění, uzdravuje všechny neduhy tvé, vysvobozuje život tvůj od záhuby, věnčí tě milostí a slitováním.

Nasycuje dobrem tvoji žádost, že se tvé mládí jak orlice obnovuje. Hospodin vykonává spravedlnost, zjednává právo všem utiskovaným.

Oznámil své cesty Mojžíšovi, synům Izraelovým svou vůli. Slitovný a milostivý jest Hospodin, shovívavý a nadmíru dobrotivý.

Nemá ve zvyku ustavičně kárat, aniž na věky hněv chovat; ne podle našich hříchů činívá nám, aniž podle nepravostí našich nám odplácí.

Ale jak vysoko nad zemí jest nebe, milost jeho se klene nad jeho ctiteli; jak je vzdálen východ od západu, vzdaluje od nás nepravosti naše.

Jako se slitovává nad dětmi otec, tak Pán nad těmi, kteří se ho bojí. Neboť ví on, jaké stvoření jsme, na paměti má, že prach jsme.

Člověk, jako tráva jsou dnové jeho; jako polní květ tak odkvétá. Ovane jej vítr, a již ho není, není znáti po něm ani stopy.

Milost však Páně věk od věku s bohabojnými a jeho spravedlnost je se syny synů; s těmi, kteří šetří úmluvy jeho, snažíce se příkazy jeho činit.

Hospodin na nebi trůn svůj si postavil, královská moc jeho nade vším vládne.

Chvalte Pána všichni andělé jeho, silní rekové, činící rozkazy jeho, poslušní jsouce hlasu slova jeho!

Chvalte Pána všechny zástupy jeho, sluhové jeho, již konáte, co si přeje!

Chvalte Pána všecka jeho díla na všech místech veleříše jeho.

Dobrořeč má duše Hospodinu!

Žalm 102.

DÍK.

Jak velkými díky jsem ti povinna, nejdobrotivější Ježíši, že jsi tak dlouho snášel můj nevděk. Tvé sli-

tování se ustavičně vylévá na mé hříšné, nestálé srdce a přináší mu odpuštění.

Srdce mého Ježíše, dávám a upisuji ti všechnu lásku. Velice mě pokořuje, že jsem ti tak dlouho odpírala, co ti právem náleží. Srdce mého Ježíše, naprav mé nevěrné srdce a připoutej je láskou na lásku svou, aby se ti nyní tím více blížilo, čím více se dříve od tebe vzdalovalo. A poněvadž jsi mému srdci dal život časný, prosím tě snažně, uděl mu jednou i korunu života věčného. Amen. Sv. Marketa Marie Alacoque.

MODLITBA K PANNĚ MARII.

Má nejmilejší Matko Maria, pomoz mi splnit mé předsevzetí: ať věrně poslouchám vnuknutí milosti, ať již nikdy neurážím Krista Pána dobrovolnými chybami, ať odhodlaně a radostně přináším oběti na usmíření jeho božského Srdce. Milovaná Matko, ty mi musíš pomoci, abych se stal pravou smírnou obětí božského Srdce Ježíšova. Ty to můžeš učinit a jistě to učiníš. Tak doufám, tak se staň!

KŘÍŽOVÁ CESTA.

PŘÍPRAVNÁ MODLITBA.

Pane Ježíši, můj Spasiteli a Vykupiteli, začínám se modlit křížovou cestu, abych se posilnil a nadchl pro oběti, kterých vyžaduje vnitřní život v duchu smíru. Víím, že to, co jsem ti dosud obětoval, nestačí. Chceš, abych se ti odevzdal naprosto a bez výhrady. Kolikrát jsi to již od mne žádal!

Velice zahanben klečím před tebou. Chtěl bych a zas bych nechtěl. Ale uznávám, že bych se nikdy nestal dokonalým, kdybych se neodevzdal bez výhrady tvé nejsvětější vůli, tvé prozřetelnosti a milosti. Posilni mě, můj Ježíši, abych konečně začal, a ukaž mi na svaté cestě křížové, čeho si ode mne žádáš.

Z lásky k tobě lituji všech hříchů celého svého života. Panno Maria, průvodkyně svého Syna, věrná až k smrti, buď mi vzorem, matkou a učitelkou v duchu smíru a oddanosti. Do tvých nejčistších rukou vkládám všechny odpustky, které mohu získat touto křížovou cestou, a obětuji je za duše v očistci podle tvých láskyplných úmyslů.

I. ZASTAVENÍ.

PÁN JEŽÍŠ ODSOUZEN K SMRTI.

Klaníme se tobě, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme tobě, neboť svým svatým křížem svět jsi vykoupil.

Ač je Kristus Pán úplně nevinný, přece se dává odsoudit a chce pro nás podstoupit přehořkou smrt. Poznej z toho, čeho od tebe žádá. I kdybys byl sebectnostnější, musíš se s ním odsoudit na smrt. Všechny nezřízenosti v tobě musí zemřít. Odsud tedy statečně k smrti ještě to, co je v tobě zlého a co se v tobě vzpírá milosti Boží.

Pane Ježíši, začnu bez váhání jednat podle tvého příkladu. Ty sis nezasloužil rozsudku smrti, a přece jej přijímáš. Kolikrát jsem ho zasloužil já sám! Nebudu se již vzpírat. Odevzdávám se ti úplně a již nic ti neodepru, poněvadž chci žít dokonale podle tvé nejsvětější vůle. Pomoz mi splnit to předsevzetí.

Pro své svaté drahé rány, Ježíši ukřižovaný, smiluj se nad námi!

II. ZASTAVENÍ.

PÁN JEŽÍŠ PŘIJÍMÁ KŘÍŽ.

Klaníme se

Pán Ježíš neváhá. Nechal se dobrovolně odsoudit na smrt a nyní přijímá ochotně následky toho na sebe. Objímá kříž, který mu posílá Otec. Naprostá oddanost na smír nezáleží v sladké zbožnosti, nýbrž v tom, že kříž přijímáme a neseme rádi. Nesmíme se divit, odmění-li Pán Bůh naši oddanost novým křížem a utrpením. Pán Bůh odměňuje jinak než lidé.

Nebudu se již báti kříže, můj Ježíši. Důvěřuji v tvou sílu. Pošli mi beze všeho kříž, kterýs mi připravil, jen když mi to utrpení pomůže odumřít sobě a žítí jen k tvé větší cti a slávě a k záchraně duší. Ano, Ježíši, budu trpět rád.

Pro své svaté

III. ZASTAVENÍ.

PÁN JEŽÍŠ KLESÁ PO PRVÉ.

Klaníme se

Jak se Kristu Pánu křížová cesta ztížila! Je vysílen a nemůže dále. Ano, křížová cesta je nesnadná, a také my, smírné oběti, často na ní pocítíme slabost své přirozenosti. Povolíme sebelásce, neposlechneme vědomě dobrého vnuknutí, nebo jinak zhřešíme s otevřenýma očima. Jak nás takové pády zahanbují!

Můj Ježíši, velice se stydím, že jsem v své smírné oběti tak nestálý a nedůsledný! Radostně jsem se ti obětoval, a nyní tak často u mne vítězívá nezřízená přirozenost nad milostí. Můj Ježíši, smilování! Znovu povstávám s tebou a činím pevné předsevzetí, že ti již nic neodepru. Prosím o milost k tomu.

Pro své svaté

IV. ZASTAVENÍ.

PÁN JEŽÍŠ POTKÁVÁ BOLESTNOU MATKU.

Klaníme se . . .

Dvě duše nejčistší a nejsvětější se setkávají na křížové cestě. Konáme-li životní křížovou cestu ve společnosti Panny Marie, jistě potkáme Pána Ježíše. To je hluboké tajemství vnitřního života, života pro Pána Ježíše skrze Pannu Marii.

Maria, Matko má, tobě se dávám s tělem i s duší, tobě zasvěcuji svůj vnitřní život. Stůj při mně, kdybych klesal na mysl i povoloval převrácené přirozenosti. Potěšuj mě a posiluj, jako jsi potěšila a povzbudila Krista Pána na křížové cestě. Svátá Matko Krista Pána, dej, ať každá jeho rána vyryje se v duši mou!

Pro své svaté

V. ZASTAVENÍ.

ŠIMON CYRENSKÝ POMÁHÁ PÁNU JEŽÍŠI NÉSTI KŘÍŽ.

Klaníme se . . .

Šimona Cyřenského donutili, aby pomohl Pánu nésti kříž. Tak s námi jednává milost Boží, když se jí zcela odevzdáme. Nutká nás, abychom v bližním pomáhali Pánu Ježíši nésti kříž. Láska k bližnímu je láska ke Kristu Pánu. Dokonalá oddanost Bohu je také dokonalou oddaností bídě našich bratří a sester.

Pane Ježíši, jak jsem ti za to poznání vděčen! Abych ti byl dokonale oddán, musím dokonale milovati bližního. Vidíš mě rád u sebe před svatostánkem, ale chceš také, abych tě pro lásku k bližnímu opouštěl. Kéž na to nikdy nezapomínám a rád se obětuji pro bližního!

Pro své svaté

VI. ZASTAVENÍ.

VERONIKA PODÁVÁ PÁNU JEŽÍŠI ROUŠKU.

Klaníme se . . .

Pán Ježíš otiskl svou tvář vděčně a z lásky na roušku Veroničinu. Tu milost dává každé duši dokonale oddané, když mu neodpírá žádné oběti. Vtiskuje jí podobnost se svým utrpením a stálou vzpomínku na ně. Kdo by za takovou milost radostně neobětoval všechno?

Pane Ježíši, uznávám, že takovou milost můžeš udělit jen duši velkomyslné a vytrvale obětovné. Přidej mi obětovnosti, abych stále neb aspoň velmi často býval proniknut vzpomínkou na tvé utrpení a čerpal z toho sílu k dalším obětem. Nejsem hoden, abys ve mně žil, ale přece prosím: Přijď a pronikni mě svým duchem smírné oběti!

Pro své svaté . . .

VII. ZASTAVENÍ.

PÁN JEŽÍŠ KLESÁ PO DRUHÉ.

Klaníme se . . .

Velkou slabostí padl Pán Ježíš opět pod křížem. Leží na zemi bez pomoci, skoro neschopen sám povstat. Tak ubohou se cítívá duše, která sice nechce Bohu nic odpírat, ale přece nebývá dosti věrna milosti a častěji chybuje. Kristus Pán to dopouští, aby víc a více poznávala a uznávala svou nemohoucnost a malomoc.

Pane Ježíši, uznávám, že jsem velký v slibech, ale ještě větší v nestálosti. Začínám, a zas toho nechávám; začínám s milostí, a končím s přirozeností. Jak se za to stydím! Jak málo zmohu, když mi nepomáháš! Jsem samá bída a slabost. Má síla jest jen v tvé milosti. Kéž jí věrně používám!

Pro své svaté

VIII. ZASTAVENÍ.

PÁN JEŽÍŠ TĚŠÍ ŽENY JERUSALEMSKÉ.

Klaníme se . . .

Několik žen jerusalemských projevuje Pánu Ježíši soustrast, že tolik trpí a že má umřít. Na chvílku zapomínají na sebe a myslí jen na jeho utrpení a na jeho bolesti. To je další krok na cestě dokonalé oddanosti: zapomínati čím dál tím více na sebe, na své starosti a na svá přání, a víc a více pamatovati na Krista Pána.

Děkuji ti, Pane Ježíši, za to nové osvícení. Přičiním se, abych myslíval víc na tebe než na své osobní zájmy. Ano, na tebe budu myslívat, tebe milovat, tobě činit radost, tobě přinášet oběti, a na sebe zapomínat. Shlédni pak na mne slitovně a ukaž mi, že jen ty se svými zájmy zasluhuješ lásku a starost.

Pro své svaté . . .

IX. ZASTAVENÍ.

PÁN JEŽÍŠ KLESÁ PO TŘETÍ.

Klaníme se . . .

Kus křížové cesty má Kristus Pán již za sebou. Nyní však zase padá. Síla jej opustila, duševně je velmi stísněn. Nediv se, když i ty po hrdinných obětech někdy klesáš na mysl; Pán Ježíš ti chce ukázat, že jsi slab i tehdy, když pro něho mnoho činíš. Stačí jen, aby ti odňal klid a útěchu, a již padáš.

Můj Pane a Bože, uznávám, že bez tebe nejsem s to, abych žil životem oběti. Když ty mě nedržíš a nenadnášíš, jsem samá slabost. Ale doufám pevně v tebe a v sílu tvé milosti. Budu poslušen tvých vnuknutí a všechno očekávám jen od tebe. Požehnej mé důvěře.

Pro své svaté . . .

X. ZASTAVENÍ.

PÁN JEŽÍŠ ZBAVEN ROUCHA.

Klaníme se . . . ,

Násilně a bezcitně trhají s Pána Ježíše poslední šat a obnažují jej před tolika lidmi! Uč se z jeho bolest-

ného pokoření obětovat poslední zbytky své pýchy a citlivosti. Obětuj všechno, ať to bolí sebevíce.

Můj Ježíši, budu se řídit tvým příkladem. Jak bych mohl ještě chtít se uplatňovat, když vidím, jak jednají s tebou, a jak oddaně všechno přijímáš! Pane, pokoruj mě, kdy, kde a jak chceš; souhlasím již napřed se vším. Chci se ti podobat ve všem, i v ponížení a v ničení sebe.

Pro své svaté

XI. ZASTAVENÍ.

PÁN JEŽÍŠ JE PŘIBIT NA KŘÍŽ.

Klaníme se . . .

Rány kladiv dunějí. Ruce, které prokázaly tolik dobrodiní, nohy, které se uběhaly do únavy z lásky k hříšníkům, jsou hrubými železnými hřeby přibíjeny na kříž. Jak hrozně Pán Ježíš trpí! A proč? Aby mi ukázal, kam až vede naprostá oddanost. Čím věrnější jsem k milosti, tím více ode mne žádá, a nedá mi pokoje, dokud nebudou zničeny poslední stopy mne samého, dokud nebudu dokonale poslušen milosti.

Pane Ježíši, rač ve mně každodenně působit svou milostí tak dlouho, až se má vůle bude radostně a ochotně podrobovat tobě. Přibij mě na svůj kříž a dej mi trpěti s tebou na smír za hříšné duše.

Pro své svaté . . .

XII. ZASTAVENÍ.

PÁN JEŽÍŠ UMÍRÁ NA KŘÍŽI.

Klaníme se . . .

Hlava s těžkou trnovou korunou klesá Kristu Pánu na hrud', oči se pro tento svět zavírají a rty mluví: „Dokonáno jest!“ Ano, je dokonáno velké dílo vykoupení, dílo naprostě odevzdanosti do vůle Otcovy. Kristus Pán je mrtev. Tak skončí i naše oddanost, budeme-li žít životem vpravdě vnitřním. Ale taková smrt z oddanosti a z lásky je životem naším a životem pro mnoho duší, které by jinak byly ztraceny.

Pane Ježíši Kriste, děkuji ti, že jsi za mne umřel. Půjdu za tvým příkladem a budu ustavičně umírat sobě radostným, obětovným plněním povinností podle tvé nejsvětější vůle. Můj Ježíši, pomoz mi, abych úplně odumřel sobě i světu. Silou tvé milosti dokáži všechno.

Pro své svaté . . .

XIII. ZASTAVENÍ.

TĚLO PÁNA JEŽÍŠE NA KLÍNĚ BOLESTNÉ MATKY.

Klaníme se . . .

Josef z Arimatie a Nikodem velmi uctivě snímají mrtvé tělo Ježíšovo s kříže a kladou je bolestné Matce na klín. Osamělá sedí Panna Maria na Kalvarii a objímá drahé břímě. Miluje svého Ježíše i nyní ještě nevýslovnou láskou. Čím více umřeš sobě i světu, tím více se přiblížíš své nebeské Matce. Vnitřní duše jsou Matce Boží tak milé, tak jisté a skryté pod její ochranou jako Ježíš na klíně Matčině.

Můj Ježíši, jak jsem dojat tímto večerním obrazem! Věřím, že budu tvé přesvaté Matce tím dražší, čím

více umru sobě i světu. Dokonej tedy dílo, kteréš ve mně započal. Rač přijmout z rukou své přesvaté Matky smírnou oběť celé mé bytosti, kterou spojuji s tvou nejsvětější smírnou obětí ke cti a slávě nejsvětější Trojice.

Pro své svaté . . .

XIV. ZASTAVENÍ.

PÁN JEŽÍŠ POLOŽEN DO HROBU.

Klaníme se...

Matka Páně, Nikodem, Josef z Arimatie, Jan a několik zbožných žen provázejí Krista Pána k poslednímu odpočinku. Pána Ježíše již nic neruší. Umučený, ubitý pro naše hříchy odpočívá v hrobě a všude kolem je slavnostní ticho Bílé soboty. Hluboký, svatý klid jest údělem těch, kdo s Pánem Ježíšem umírají sobě a žijí v dokonalé oddanosti. Na nich se splňují slova Žalmistova: „V pokoji budu spáti a odpočívati.“ Ž. 4.

Dobrý Pane Ježíši, s láskou a s radostí klečím u tvého hrobu jako u hrobu svého největšího dobrodince. Děkuji ti za poznání toho, jak končí dokonalá oddanost. Rád ti obětuji všechno, abys mi dopřál svého hlubokého nadpřirozeného míru. Toužím po něm jako jelen po bystřinách, toužím spočinouti v tobě, neboť ty jsi mým odpočinkem na věky.

Pro své svaté...

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA.

Předobrá Ježíši, děkuji ti za velkou milost, že jsem

směl konat křížovou cestu. Poznávám zase zřetelněji, co ode mne žádá dokonalá oddanost v duchu smíru. Nebojím se drsné cesty křížové, tys kráčil tou cestou přede mnou. Tvůj příklad mě osvěcuje, vábí, pobádá a nutká.

Umiňuji si pevně, že ti nyní dám všechno bez výhrady, i to, co jsem ti dosud odpíral. Ty však, Ježíši, podporuj mé slabé úsilí a stůj při mně, když budu muset obětovat poslední stopy své sebelásky a vlastní vůle. Dej mi zemřít s tebou, abych pak žil jen tobě: zde ve vnitřním míru a tam v pokoji věčném. Amen.

Kdo vykoná pobožnost křížové cesty, získá:

1. plnomocné odpustky,

a) vykoná-li se srdcem zkroušeným sám nebo s jinými pobožnost křížové cesty u křížků církevním úřadem řádně zřízených a posvěcených.

b) Jiné plnomocné odpustky získá, kdo v den, kdy koná tuto pobožnost, přistoupi k svátostem.

c) Nové plnomocné odpustky získá, kdo ji vykoná desetkrát a do měsíce přijme svátosti.

2. Neplnomocné odpustky deseti let za každé zastavení křížové cesty může získat, kdo se jí začal modlit a nemohl ji z jakéhokoli rozumného důvodu dokončit.

3. Tytéž plnomocné i neplnomocné odpustky může získat nemocný a ten, kdo se nemůže účastnit pobožnosti v kostele, na př. uvěznění, cestující na lodi, dlící v krajně, kde není katol. kostela, atd., jestliže drží v ruce (a nemůže-li držet v ruce, aspoň má při sobě) křížek, posvěcený na odpustky křížové cesty, a pomodlí-li se zbožně a se srdcem zkroušeným dvacetkrát Otčenáš, Zdrávas, Sláva Otci: jedenkrát za každé zastavení, pětkrát ke cti sv. pěti ran Pána Ježíše a jednou na úmysl svatého Otce.

Nemocný, který se nemůže pomodlit všech dvacet Otčenášů atd., může přece získat tyto odpustky, políbí-li odpustkový křížek, nebo naň aspoň pohlédne se srdcem zkroušeným a vysloví, je-li mu to možno, krátkou střelnou modlitbu ke cti utrpení a smrti Páně — 164.

RANNÍ MODLITBA.

Bože můj, tvá laskavá Prozřetelnost ráčila mě milostivě chrániti této noci a po celý můj život. V nejhlubší pokoře se ti klaním a děkuji ti za to z celého srdce.

Co mě dnes potká, můj Bože? Nevím to, ale vím, že se mi nestane nic, co bys ty byl neustanovil, nepředvídal nebo nenařídil od věčnosti. A to mi stačí, Bože můj, to mi stačí.

Velebím tvou věčnou, nevyzpytatelnou Prozřetelnost a podvoluji se jí rád z lásky k tobě. Chci vše, co ty chceš, ó Bože; přijímám vše, obětuji ti vše: své úmysly a myšlenky, své city a touhy, své skutky i svá slova, všechn svůj kříž a všechno utrpení své v oběť lásky a smíru. Spojuji tuto svou oběť s obětí svého božského Spasitele Ježíše Krista.

Ušetř, Pane, ušetř lidu svého, který jsi vykoupil předrahou krví svou, nehněvej se na nás na věky.

Srdce Ježíšovo, oběti lásky, učiň mě pravou, tobě podobnou smírnou obětí.

Požehnej mi, posilni mě, dej mi srdce velké, obětavé a tvé nejsvětější vůli zcela oddané. Dej, ať láska k oběti učiní mě šťastným zde na zemi i kdysi u tebe po celou věčnost.

Má-li dnešní den býti posledním mého života, buď, Pane, vůle tvá. Dej mi jen milost, ať zemru v tvé lásce a jako oběť tvého božského Srdce.

Dej mi získati všechny odpustky, kterých dnes mohu dosáhnouti. Poroučím se do všech obětí mše sv. dnešního dne a do všech modliteb a dobrých skutků Církve svaté.

Můj Bože, v tebe věřím, poněvadž jsi věčná Prav-

da. V tebe doufám, poněvadž jsi všemohoucí, věrný a Dobrota sama. Tebe nade všechno miluji, poněvadž jsi nejvyšší a lásky nejhodnější Dobro. Z lásky k tobě miluji také bližního svého, přítele i nepřítele, jako sebe sama. Bože, upevni víru, posilni naději, rozněť láskou mou.

Zdrávas, Královno, matko milosrdenství, živote, sladkosti a naděje naše, buď zdráva. K tobě voláme vyhnání synové Evy, k tobě vzdycháme lkající a plačící v tomto slzavém údolí. I protož, orodovnice naše, obrať k nám své milosrdné oči a Ježíše, požehnaný plod života svého, nám po tomto putování ukaž, ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria. Odpustky 5 let, měsíčně plnomocné; plnomocné odpustky pro hodinu smrti těm, kdo se tuto modlitbu často modlivají, přijmou svátosti nebo, nemohou-li, zkroušeně vzývají ústy neb aspoň srdcem jméno Ježíš a přijímají smrt odevzdaně jako trest za hřích - 301.

Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko, abychom hodni byli zaslíbení Kristových.

Dovol mi chválit tě, přesvatá Panno, proti svým odpůrcům uděl mi síly. 300 dní odpustků, měsíčně plnomocné - 269.

Zdrávas, Maria....

Ó Paní má, ó Mátí má, pomni, že tobě náležím. Abych ti ukázal, jak jsem ti oddán, zasvěcuji ti dnes svůj zrak, svůj sluch, svůj jazyk, své srdce a sebe celého. Když tedy tobě náležím, dobrá Matko má, chraň a opatruj mě jako statek a majetek svůj.

5 let odp., měsíčně plnomocné - 310.

Pro své neposkvrněné početí, ó Maria, očisť tělo mé a posvěť duši mou. Amen. 300 dní odp. - 325.

Anděle Boží, strážce můj, jemuž mě otcovská láska

Nejvyššího svěřila, osvěcuji, opatruji, ved' a spravuj mě dnešního dne (dnešní noci). Amen.

300 dní odpustků, plnomocné odpustky na konci měsíce a v hodině smrti za obvyklých podmínek pro toho, kdo často svého anděla touto modlitbou uctívá - 415.

Sv. Josefe, vzore a ochránce ctitelů nejsvětějšího Srdce Ježíšova, oroduj za nás!

NÁSTIN ROZJÍMÁNÍ.¹⁾

Před rozjímáním.

1. Připravím si látku rozjímání, nejlépe večer předtím.

2. Připomenu si večer před spaním a ráno při vstávání krátce předmět rozjímání.

Nejbližší příprava: Odpoutám se od vnějších starostí a jiných věcí. Napnu obrazotvornost, aby mi živě a výmluvně představila pravdu nebo výjev, o kterém mám rozjímat a který postavím na místo svých zaujetí, roztržitostí atd. Představím si jej rychle a povšechně, ale dosti výrazně, aby mě uchvátil a uvedl

v přítomnost Boží. Hluboce se Pánu Bohu klaním v pokoře, s pocitem lítosti, uznání závislosti na něm a s důvěrou.

Vlastní rozjímání.

I. *Video. Vidím.* (Činnost paměti a rozumu. Řeč víry.)

Přečtu si látku k rozjímání nebo si ji povzpomínám a soustředím na ni všechnu pozornost. Vzbuzuji víru v pravdu, kterou mi Bůh v látce k rozjímání předkládá, a srdečně ji Pánu Ježíši projevuji. Prosím o posílení víry a o živé procítění této pravdy.

¹⁾ Podle sv. Ignáce a opata J. B. Chautarda.

II. *Sitio. Žízním. Toužím.* (Činnost citů. Řeč citové lásky). Hlavně touha po dosažení ideálu, obsaženého v předložené pravdě.

Projevují *pocity* klanění, vděčnosti, lásky, radosti, oddanosti, odloučenosti ode všeho stvořeného, odpor a nenávisť k hříchu, bázeň před hříchem, naději, odevzdанost do vůle Boží.

Vyvolím si jeden nebo několik z těchto pocitů a hledím se jimi proniknout. Snažím se, abych se sebe strásl netečností a projevil Pánu Bohu upřímnou snahu dosíci toho, co mi dává poznat.

Zpytování. Uvážím, jak se shoduje můj dosavadní život s předloženým ideálem. Kdybych nyní zemřel, nemusel by mi Kristus Pán leccos vytýkat vzhledem k této věci?

Prosím o osvětlení, v čem se mám polepšit, a o milost, abych poznal *překážky*, které mi brání dosáhnouti toho ideálu. Hned je hledám: Které jsou vnější a vnitřní příčiny mých slabostí a bližší nebo vzdálenější příležitosti k nim?

Pokořuji se před Kristem Pánem, projevuji mu bolest, smutek, hořkou lítost a žhavou touhu se polepšit a velkodušně se obětovat.

Chci se Bohu líbit ve všem.

III. *Volo. Chci.* (Řeč účinné lásky).

Projevuji Pánu Bohu opravdovou vůli se polepšit. Nepřestávám však jen na všeobecném rozhodnutí, nýbrž přidám *předsevzetí* zvláštní, přizpůsobené mým každodenním obtížím, pokušením a nebezpečím.

Velmi se doporučuji přizpůsobit praktické předsevzetí předmětu zvláštního zpytování svědomí.

Své předsevzetí upevním *pohnutkami* čerpanými ze Srdce Mistrova.

Jako dobrý vojevůdce si vytknu prostředky k úspěchu, promyslím příležitosti, připravím se na boj.

IV. *Volo tecum. Chci s tebou. (Řeč naděje).*

Přesvědčen o své neschopnosti v snaze o dokonalost, předkládám své předsevzetí Pánu Ježíši a vroucně prosím o pomocné milosti a o věrnost.

Obracím se též k Panně Marii, k svému andělu strážci a k jiným světcům.

Vyberu si větu nebo myšlenku, kterou si odnáším z rozjímání jako *duchovní kytíčku* do každodenního díla a boje.

Končím ústní modlitbou, na př. Otčenáš, Zdrávas, Duše Kristova, Vezmi si, Pane, a p.

Kdo rozjímá denně aspoň $\frac{1}{4}$ hodiny, může získat po každé odpustky 5 let, jednou za měsíc plnomocné - 641.

Po rozjímání.

Doporučuje se, abychom po rozjímání, buď hned nebo později, ve vhodnou dobu, v krátké reflexi se zpytovali, jak se nám při rozjímání vedlo, a učinili si předsevzetí, že se po druhé uvarujeme chyb, kterých jsme se snad při rozjímání dopustili. Radívá se také, abychom si napsali důležitější předsevzetí a hlavní užitek z rozjímání.

ROZJÍMÁNÍ O UMUČENÍ PÁNĚ.

1. Živě si představme, jako bychom tam byli.
2. Uvažujme, co Kristus Pán dovede pro nás hříšníky dobrovolně trpět z čisté, nezištné lásky.
3. Projevujme mu vděčnost a hlubokou soustrast. Žalujme na sebe a litujme svých hříchů.
4. Co bych měl z vděčnosti pro něho snášet a trpět?

V čem se polepšit? Co mu přislíbím? Neodhodlám se k ničemu?

5. Prosme pokorně o pomoc a sílu z umučení Páně.

VEČERNÍ MODLITBA.

Bože můj, klaním se ti v nejhlubší pokoře a děkuji vroucně za všechna dobrodíní, kterých se mi od tvé laskavé Prozřetelnosti dostalo dnes a po všechny dny mého života.

Přiď, Duše Svatý, sešli v mou duši paprsek svého božského světla, rozněť mé srdce ohněm lásky, abych své hříchy dobře poznal, jich dokonale litoval a opravdu se polepšil.

Zde zpytuj svědomí.

Budeš-li, Pane, hříchy mít na zřeteli, Hospodíne, kdo obстоjí?

Bože můj, z lásky k tobě lituji všech svých hříchů, zvláště těch, kterých jsem se dnes dopustil. Vždyť jsem jimi urazil tebe, svého Boha, své nejvyšší dobro. Chci raději všechno trpět nežli tě vědomě a dobrovolně opět hříchem urazit.

Otče nebeský, za hříchy své a za hříchy celého světa, zvláště duší tobě zasvěcených, obětuji ti předrahou krev Ježíše Krísta, všechny milosti, ctnosti a zásluhy jeho nejsvětějšího Srdce, nejblahoslavenější Panny a Matky Boží Marie a všech svatých.

Ušetř, Pane, ušetř lidu svého, který jsi vykoupil předrahou krví svou, nehněvej se na nás na věky.

Srdce Ježíšovo, oběti lásky, učiň mě pravou, z lásky podobnou smírnou obětí.

Dej mi, Ježíši, v pokoji spát a odpočívát pod tvou ochranou. Obětuji ti každý okamžik svého odpočinku k tvé cti a slávě a na usmíření tvého božského Srdce. Spojuji vše s láskou, kterou tys posvěcoval svůj noční odpočinek zde na zemi ke cti nebeského Otce a k spáse duší. Do tvých nejsvětějších rukou poroučím v životě i ve smrti své tělo i svou duši.

Nejmilostivější Ježíši, ty duše tak miluješ! Prosím tě vroucně pro smrtelnou úzkost tvého nejsvětějšího Srdce a pro bolesti tvé neposkvrněné Matky, očist svou krví hříšníky, kteří na celém světě právě se smrtí zápasí a dnes umrou. Srdce Ježíšovo, pro svou smrtelnou úzkost smiluj se nad umírajícími.

300 dní odpustků, měsíčně plnomocné za obvyklých podmínek, když se jí modlíme třikrát za den v různých denních dobách - 625.

Duchové andělští, kteří bdíte nad našimi svato-
stánky, chraňte v nich dnes v noci Ježíše, velebnou záruku božské lásky, od znesvěcení a zachovejte ho naší lásce.

Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko; nezamítej v potřebách proseb našich, ale ode všeho nebezpečení vysvobod' nás, vždy slavná a požehnaná Panno, paní naše, prostřednice naše, orodovnice naše. Se Synem svým rač nás smířiti, Synu svému rač nás poroučeti, k Synu svému rač nás přivésti.

Odpustky 5 let, měsíčně plnomocné; plnomocné odpustky pro hodinu smrti těm, kdo se tuto modlitbu často modlívali, přijmou svátosti nebo, nemohou-li, zkroutěně vyřvají ústy neb aspoň srdcem jméno Ježíš a přijímají smrt odevzdaně jako trest za hřích - 302.

Oročiuj za nás, svatá Boží Rodičko, abychom hodni byli zásluhy Kristových.

Dovol mi chválit tě, přesvatá Panno, proti svým odpůrcům uděl mi sílu.

Svatý Josefe, vzore a ochránce ctitelů nejsvětějšího Srdce Ježíšova, oroduj za nás!

Rač, Hospodine, životem věčným odplatiti všem, kdo nám dobře činí pro jméno tvé. Duše všech věrných zemřelých skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji. Amen.

VEČERNÍ DOPORUČENÍ NEJSVĚTĚJŠÍMU SRDCI PÁNĚ.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, sladký odpočinku duší tebe milujících, tobě poroučím této noci své srdce, své tělo i svou duši; rač je chrániti každého nebezpečí, nečistých představ a pokušení zlého ducha. Můj Ježíši, uléhám s tvým svatým požehnáním, abych tělu dopřála odpočinku. Spojuji se s úmyslem, kterým tys posvěcoval svůj odpočinek ke cti a slávě svého Otce. Kolikrát této noci mé srdce udeří, tolik tisíckrát ať tě svatí tvoji v nebi mým jménem velebí a tobě se klanějí, a kolikrát vydechnu, tolik tisíckrát ať tě chválí mým jménem všichni andělé a volají: Svátý, svátý, svátý Pán Bůh zástupů. Amen. Sv. Mechtilda.

DOPORUČENÍ PANNĚ MARIÍ.

Přesvatá Matko Boží a milovaná Matko má Panno Maria, zasvěčuji ti dnes znovu své srdce a skrze tebe je úplně věnuji Srdci Ježíšovu. Skrze tebe, můj milý srdcem vládnout jenom Ježíš, aby nešlo o nic jiného.

ani mně samému. Na sklonku tohoto dne doporučí tvé ochraně všechny své drahé, živé i zemřelé. Předobrá Matko Panno Maria, se svatými anděly mě ochraňuj, tvůj jsem na věky. Amen.

Maria, má milovaná Matko, poněvadž v noci nemohu chválit Boha, rač jej chválit místo mne: kolikrát této noci mé srdce udeří, tolik tisíckrát rač místo mne chválit a velebit nejsvětější Trojici a přesvaté Srdce Ježíšovo. Každý můj dech přijmi do svého mateřského Srdce jako projev lásky a smíru a obětuj jej se svou láskou Srdci Ježíšovu. Předrahá Matko, přijmi mě této noci pod svou ochranu a požehnej mi ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

VEČERNÍ OBĚTOVÁNÍ.

Můj milý svatý anděle strážný, vezmi nyní mou ubohou modlitbu a mou denní práci a dones ji do rukou Matky Boží. Tebe pak, milá Matko, prosím, rač všechno nedostatečné doplnit a pohroužit do drahocenné Krve Ježíše Krista. Rač to očistit, zdokonalit a propůjčit tomu plnou hodnotu pro nekonečnou cenu svatých pěti ran, tvých zásluh a ctností a spojit s modlitbou a se skutky všech svatých v nebi a spravedlivých na zemi. Rač to obětovat k větší cti a slávě nejsvětější Trojice, k potěše a na smír nejsvětějšího Srdce Ježíšova, za obrácení hříšníků, hlavně těch, kteří dnes zemrou, na všechny úmysly sv. Otce, za duše v očistci a za všechny potřeby mé a všech mých drahých. Amen.

Jakožto ranní a večerní modlitba se také hodí:

MODLITBA PÁNĚ.

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi, chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim vinníkům, a neuvod' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Amen.

POZDRAVENÍ ANDĚLSKÉ.

Zdrávas, Maria, milosti plná, Pán s tebou, požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého Ježíš. Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší. Amen.

VYZNÁNÍ VÍRY.

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha Svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, ukřižován, umřel i pohřben jest, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha, Otce všemohoucího, odtud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha Svatého, svatou Církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla vzkříšení a život věčný. Amen.

DESATERO BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ.

1. V jednoho Boha věřití budeš.
2. Nevezmeš jména Božího nadarmo.

3. Pomni, abys den sváteční světil.
4. Cti otce svého i matku svou, abys dlouho živ byl a dobře ti bylo na zemi.
5. Nezabiješ.
6. Nesesmilníš.
7. Nepokradeš.
8. Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému.
9. Nepožádáš manželky bližního svého.
10. Aniž požádáš statku jeho.

ANDĚLE BOŽÍ.

Anděle Boží, strážce můj, rač vždycky být ochránce můj, mne vždycky ved' a napravuj, ke všemu dobrému mě vzbuzuj.

Ctnostem svatým mě vyučuj, ať jsem tak živ, jak chce Bůh můj, tělo, svět, ďábla přemáhám, na tvá vnuknutí pozor dávám; a v tom svatém obcování ať setrvám do skonání, po smrti pak v nebi věčně chválím Boha ustavičně. Amen.

Ráno: Zdrávas, Královno, ... str. 287.

Večer: Pod ochranu tvou str. 292.

OBĚTOVÁNÍ PO SKONČENÉ MODLITBĚ.

Nejdobrotivější Ježíši, děkuji ti z celého srdce. Buď milostiv mně hříšnému! Svou modlitbu obětuji rukama Panny Marie tvému božskému Srdci, aby ji opravilo a zdokonalilo: ke cti a slávě nejsvětější Trojice, tvé přesvaté Matky, za spásu duše mé a duší mně

svěřených, za obrácení hříšníků, za posvěcení duší kněžských, za svatého Otce a za rozkvět svaté Církve. Amen.

MODLITBA ČTVRTEČNÍ NA PAMÁTKU SMRTELNÉ ÚZKOSTI PÁNA JEŽÍŠE.

1. Otče, chceš-li, odejmi tento kalich ode mne; avšak ne má, nýbrž tvá vůle se staň!

Otče náš

2. Smutná jest duše má až k smrti.

Otče náš

3. I stal se pot jeho jako krůpěje krve tekoucí na zem.

Otče náš

V. Svého vlastního Syna Bůh neušetřil.

R. Ale za nás za všechny vydal jej.

Modleme se: Shlédni, prosíme tě, Pane, na tuto rodinu tvou, za kterou Pán náš Ježíš Kristus neváhal vydati se v ruce hříšníků a podstoupiti muky kříže. Jenž s tebou žije a kraluje na věky věků. Amen.

MODLITBA PÁTEČNÍ NA PAMÁTKU PŘEHOŘKÉ SMRTI PÁNĚ.

1. Od šesté pak hodiny stala se tma po vší zemi až do hodiny deváté.

Otče náš . . .

2. A okolo hodiny deváté zvolal Ježíš hlasem velkým řka: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“

Otče náš

3. Ježíš pak opět zvolav hlasem velikým, vypustil duši.

Otče náš

V. Kristus učiněn je za nás poslušným až k smrti.

R. A to k smrti kříže.

Modleme se: Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého, který jsi o šesté hodině pro vykoupení světa na dřevě kříže vystoupil a drahocennou Krev svou na odpuštění našich hříchů prolil, pokorně tě prosíme, abys nám po smrti naší dopřál vejítí s radostí do bran ráje. Jenž žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Odpustky 5 let, měsíčně plnomocné - 183.

Kdo se pomodlí v pátek ve 3 hodiny odpoledne nebo v jinou dobu denní, kdy se podle místního obyčeje zvoní na památku smrti Páně, a i ten, kdo se pomodlí v odpoledních hodinách, když se v místě nezvoní, na památku smrti Páně pětkrát Otčenáš, Zdrávas a přidá k tomu na úmysl sv. Otce střelnou modlitbu: „Klaníme se tobě, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme tobě, neboť svým svatým křížem svět jsi vykoupil,“ získá po každé odpustky 10 let a na konci měsíce odpustky plnomocné za obvyklých podmínek, modlí-li se to každý pátek toho měsíce. - 167.

Kdo se pomodlí ke cti utrpení a smrti Páně „Věřím v Boha“ a přidá střelnou modlitbu „Klaníme se tobě . . .“, získá odpustky 10 let a na konci měsíce plnomocné odpustky, když se tak modlí denně a splní obvyklé podmínky. - 161.

Kdo v pátek aspoň $\frac{1}{4}$ hodiny rozjímá o umučení Páně, nebo se tak dlouho modlí žalmy nebo jiné ústní modlitby, získá odpustky 7 let po každé a plnomocné odpustky za obvyklých podmínek na konci měsíce, modlí-li se tak každý pátek v měsíci. - 165.

Kdo se zbožně pomodlí v pátek před obrazem Ukřižovaného sedmkrát Otčenáš, Zdrávas a Sláva Otci, získá po každé odpustky 7 let a plnomocné odpustky na konci měsíce, modlí-li se tak každý pátek. - 166.

ANDĚL PÁNĚ.

Anděl Páně zvěstoval Marii a ona počala z Ducha Svatého.

Zdrávas, Maria . . .

I řekla Maria: „Aj, já dívka Páně, staniž se mi podle slova tvého.“

Zdrávas, Maria

A Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi.

Zdrávas, Maria

V. Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko.

R. Abychom hodni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se: Milost svou, prosíme, Pane, rač v myslích naše vlítí, abychom, kteří jsme andělským zvěstováním vtělení Krista, Syna tvého, poznali, skrze umučení a kříž jeho k slávě vzkříšení přivedeni byli. Skrze téhož Krista Pána našeho. Amen.

V době velikonoční.

Raduj se, nebes Královno, aleluja! Neb ten, jehož jsi nosila, aleluja, vstal z mrtvých, jak předpověděl, aleluja! Oroduj za nás u Boha, aleluja!

V. Raduj se a plesej, Panno Maria, aleluja!

R. Neboť vstal Pán v skutku, aleluja!

Modleme se: Bože, jenž jsi zmrtvýchvstáním Syna svého, Pána našeho Ježíše Krista, svět oblažil, dej, prosíme, abychom skrze jeho Rodičku Pannu Marii dosáhli radostí života věčného. Skrze téhož Krista Pána našeho. Amen.

Na obě tyto modlitby jsou odpustky 10 let. Plnomocné odpustky jednou za měsíc, modlíme-li se tak třikrát denně, přijíme jednou v měsíci svátosti a pomodlíme se na úmysl sv. Otce. - 300.

NĚKOLIK ODPUSTKOVÝCH MODLITEB A POBOŽNOSTÍ.

Uvedené modlitby jsou vybrány z původního seznamu odpustků „Preces et pia opera“ z r. 1938. U každé z modliteb je za údajem odpustků číslo, pod kterým je tato modlitba uvedena v původní sbírce.

Na všechny tyto modlitby jsou uděleny odpustky tolikrát, kolikrát je vyslovíme, není-li výslovně podotčeno něco jiného. Podle rozhodnutí papeže Pia XI. lze odpustky získat, i když si tyto povzdechy neb modlitby pouze myslíme, aniž bychom je rty vyslovovali.

I.

Modlitby, s nimiž jsou spojeny neplnomocné odpustky tolikrát, kolikrát je vykonáme, a odpustky plnomocné jednou v měsíci za obyčelných podmínek, konají-li se každý den po celý měsíc. Obyčejné podmínky jsou: sv. zpověď, sv. přijímání návštěva kostela a modlitba na úmysl sv. Otce, asi jednou Otčenáš, Zdravas a Sláva Otci. Chce-li někdo takových odpustků získat více v témž dni, musí vykonat také tolik návštěv a modliteb na úmysl sv. Otce. Kdo přijímá Tělo Páně denně nebo téměř denně, může získat vždycky plnomocné odpustky, i když se zpovídá pouze jednou za měsíc. Kdo nechodí k sv. přijímání aspoň pětkrát za týden, musí se zpovídat aspoň jednou za 14 dní, aby mohl získat všechny plnomocné odpustky.

Králi věčnosti nesmrtelnému, neviditelnému, jedinému Bohu buď sláva a čest na věky věků. Amen.

500 dní - 1.

Tebe Boha Otce nezrozeného, tebe Syna jednorozrozeného, tebe Ducha Svatého Utěšitele, svatou nerozdílnou Trojici celým srdcem vyznáváme, chválíme a tobě dobrořečíme.

500 dní - 3.

Staniž se, buď pochválena a na věky velebená nej-spravedlivější, nejvyšší a nejlaskavější vůle Boží.

500 dní; plnomocné odpustky pro hodinu smrti těm, kdo se

tuto modlitbu v životě často modlí, přijmou svátost pokání a nejsv. Svátost oltářní, anebo aspoň zkroušeně vzývají nejsvětější jméno Ježíš ústy, aneb nemohou-li, aspoň srdcem, a přijímají smrt trpělivě z ruky Boží jako trest za hřích. - 4.

Bože můj, mé jediné dobro, ty jsi zcela můj; kéž i já jsem zcela tvůj! 300 dní - 7.

Nauč mě, Pane, činit tvou vůli, neboť Bůh můj jsi ty! 500 dní - 11.

Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi!

Tobě chvála, tobě sláva, tobě díkyčinění po věčné věky, blažená Trojice!

500 dní pro obě modlitby i pro každou zvlášť. Měsíčně plnomocné, modlíme-li se obě modlitby denně. - 16.

Chvála, moudrost, sláva, dík a čest i moc a síla Bohu našemu na věky věků. Amen. 500 dní - 17.

Opatruj mě, Pane, jako zřítelnici oka svého; v stínu křídel svých ukryj mě! 500 dní - 18.

V ruce tvé, Pane, poroučím ducha svého!

500 dní - 19.

Bože, na pomoc mou pomni; Pane, ku pomoci mé pospěš!

500 dní - 20.

Rač nás, Pane, toho dne (této noci) chrániti hříchu!

500 dní - 21.

Nejednej s námi, Pane, podle našich hříchů a neodplácej nám podle našich nepravostí! 500 dní - 23.

Nevzpomínej, Pane, našich starých nepravostí a buď nám milostiv pro naše hříchy pro jméno tvé!

500 dní - 24

Chvalte Hospodina všichni pohané, vychvalujte ho všichni národové, neboť mocně nad námi vznáší se jeho milost a věrnost Hospodinova trvá na věky.

500 dní; 3 léta odp., koná-li se veřejně. - 25.

Pane, přidej nám víry!

500 dní - 28.

Všemohoucí Bože, rozmnož v nás víru, naději a lásku; a abychom zasloužili dosáhnouti, co slibuješ, učiň, ať milujeme, co přikazuješ. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

5 let - 31.

Věřícím, kteří vzbudí úkon tří božských ctností nebo úkon lítosti některou formou církevně schválenou, udělují se odpustky: 3 let po každé; měsíčně plnomocné za každodenní vzbuzení některého z těch úkonů; plnomocné pro hodinu smrti těm, kdo tyto úkony často vzbuzují, přijmou-li svátosti anebo aspoň zkroušeně vzývají ústy, nebo nemohou-li, aspoň srdcem, nejsv. jméno Ježíš a přijímají smrt trpělivě z ruky Boží jako trest za hříchy. - 26.

Pane Bože všemohoucí, jenž jsi nás přivedl na počátek tohoto dne, chraň nás dnes svou pomocí, abychom se neuchýlili v tomto dni k hříchu, nýbrž aby naše řeči, myšlenky a skutky směřovaly vždy k tomu, co je spravedlivé před tebou. Amen.

5 let - 47.

Navštiv, prosíme, Pane, příbytek tento a vzdal od od něho všechny nástrahy nepřitele. Nechť v něm přebývají tvoji svatí andělé, aby nás v pokoji ostříhali, a požehnání tvé buď povždy s námi. Amen.

5 let - 48.

Věčný Otče, skrze nejdražší Krev oslav nejsvětější jméno Ježíše Krista podle úmyslů a tužeb jeho Srdce, hodného nejvyšší úcty. 300 dní, koná-li se na smír za rouhání nejsv. jménu Ježíš. - 49.

Můj Ježíši, milosrdenství!

300 dní - 55.

Nejsladší Ježíši, nebuď mi soudcem, nýbrž spasitelem!

300 dní - 56.

Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!

500 dní - 58.

Ježíši, tobě žiji, Ježíši, tobě umírám, Ježíši, tvůj jsem živ i mrtev. Amen.

100 dní - 61.

Ty jsi Kristus, Syn Boha živého! 500 dní, vykonal-
se před velebnou Svátostí, i ve svatostánku uzavřenou - 64.

Ó Ježíši, buď mi Ježíšem a spas mě! 300 dní - 69.

Ježíši Kriste, pomocníku můj a vykupiteli můj!
300 dní - 70.

Pane Ježíši Kriste, ty sám jsi Svatý, ty sám jsi Pán,
ty sám jsi Nejvyšší. 500 dní - 71.

Klaníme se tobě, nejsvětější Pane Ježíši Kriste, zde
i ve všech tvých chrámech, které jsou po celém světě,
a dobrořečíme tobě, neboť svým svatým křížem svět
jsi vykoupil. Na kolenou při příchodu a odchodu z kostela,
kde je nejsvětější Svátost: 7 let - 74.

Pán můj a Bůh můj! Při pohledu na nejsvětější Svátost:
7 let, týdně plnomocné - 107.

Chválena a velebena buď na věky nejsvětější Svá-
tost! 300 dní - 109.

Velebena budiž bez ustání nejsvětější Svátost ol-
tářní! 300 dní - 110.

Ó spásonosná Hostie,
jež brány nebes otvíráš,
boj nepřátelský doráží,
dej sílu, buď nám mocná stráž!
Zněj Jedinému v Trojici
zpěv věčné chvály vždy a cti,
jenž život hranic neznalý
nám udělit rač ve Vlasti!

5 let - 112.

Pastýři náš, Chlebe živý,
buď i soudce milostivý, naděje všech kajících!
Veď a chraň nás v celém žití,
slávu věčnou dej nám zříti v luzích ráje zářících!
Bože mocný, vševědoucí,
Chlebe živý, přežádoucí v strastech našich po-
zemských!

Dej, ať v nebi při tvém stolu
požíváme věčně spolu blaha duchů nebeských.

Amen. 5 let - 114.

Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně! Hosanna
na výsostech! Při pozdvihování: 500 dní - 113.

Ježíši, Bože můj, klaním se ti ve Svátosti tvé lásky!

Při pokleknutí před velebnou Svátostí: 300 dní. Při pokleknutí
na obě kolena před vystavenou vel. Svátostí: 500 dní. - Za pro-
jev úcty při přecházení mimo kostel nebo oratoř, kde se uchová-
vá nejsv. Svátost: 300 dní - 119.

Jak prahne jelen po bystřinách, tak dychtí duše
má po tobě, Bože! 500 dní - 126.

Přiď, Pane, a neprodlévej! 500 dní - 127.

Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou,
ale toliko rci slovem, a uzdravena bude duše má.
Opakuje-li se třikrát: 500 dní - 129.

Buď pozdraven, svatý kříži, naše jediná naděje!
500 dní - 157.

Skrze znamení svatého kříže vysvobod' nás od ne-
přátel našich, Bože náš! 3 léta - 158.

Klaníme se tobě, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme
tobě, neboť svým svatým křížem svět jsi vykoupil.

3 léta. Připojí-li se ke Credo, pomodlenému ke cti utrpení
Páně: 10 let, měsíčně plnomocné. - 161.

Pane, děkuji ti, žes umřel na kříži pro mé hříchy!
300 dní - 162.

Věčný Otče, obětuji ti předrahou Krev Ježíše Krista
na usmíření svých hříchů, na úlevu duší v očistci a
za potřeby svaté Církve. 500 dní - 188.

Sladké Srdce mého Ježíše, dej, ať tě miluji vždy
víc a více! 300 dní - 193. Když se tuto modlitbu pomodlí-
me před obrazem bož. Srdce Páně a připojme 1 Otčenáš,
Zdrávas a Sláva Otci, získáme odpustky 500 dní - 216.

Srdce Ježíšovo, planoucí láskou k nám, rozněť naše srdce láskou k tobě! 500 dní - 194.

Srdce Ježíšovo, v tebe důvěřuji! 300 dní - 195.

Ježíši tichý a pokorný srdcem, učiň srdce naše podle Srdce svého! 500 dní - 196.

Ó Srdce lásky, v tebe skládám všechnu svou důvěru, neboť všeho se obávám od své slabosti, ale všechno doufám od tvé dobroty. 300 dní - 201.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, ochraňuj naše rodiny! 300 dní - 205.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, odevzdávám se ti skrze Marii! 300 dní - 207.

Srdce Ježíšovo, miluji tě. Obrát hříšníky! 300 dní - 210.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi! 500 dní - 211.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, vylej hojnost svého požehnání na svatou Církev, na svatého Otce a na veškeré duchovenstvo; uděl spravedlivým vytrvalost, obrať hříšníky, osvět nevěřící, žehnej našim příbuzným, přátelům a dobrodincům, přispěj umírajícím, vysvobod' věrné duše z očistce a vládni všem srdcím sladkou vládou své lásky. Amen. 500 dní - 230.

S díkem uctívejme, prosme a potěšujme s neposkvrněnou Pannou Marií nejsvětější a lásky nejhodnější Srdce Ježíšovo ve Svátosti. 300 dní - 236.

Ježíši, Maria, Josefe! 7 let - 256.

Dovol mi chválit tě, přesvatá Panno, proti svým odpůrcům uděl mi síly. 300 dní - 269.

Panno Maria, Rodičko Boží, pros Ježíše za mne! 300 dní - 281.

Maria, Matko milosti, Matko milosrdenství, chraň nás před nepřítelem a ujmí se nás v hodině smrti! 300 dní - 283.

Rozpomeň se, Panno, Matko Boží, která stojíš před obličejem Páně, abys dobře mluvila za nás, aby odvrátil hněv svůj od nás. 300 dní - 284.

Požehnanás ty, Panno Maria, od Pána Boha nejvyššího nade všechny ženy na zemi. 300 dní - 287.

Velebeno buď svaté a neposkvrněné početí blahoslavené Panny Marie, Matky Boží. 300 dní - 324.

Ó Maria, bez hříchu prvotního počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme! 300 dní - 325.

Svatá Matko, rány svého Syna ukřižovaného vtiskni mocně v duši mou! 500 dní - 341.

Sladké Srdce Mariino, budiž mou spásou!

300 dní - 352.

Nejčistší Srdce Marie, nejsvětější Panny, vyžádej mi od Ježíše čistotu srdce a pokoru. 300 dní - 353.

Svatý Michaeli archanděle, braň nás v boji, abychom nezahynuli v den soudu. 300 dní - 406.

Učiň, svatý Josefe, ať nevinně travíme život a ať jsme vždy bezpečni pod tvou ochranou. 300 dní - 421.

Pošli, Pane, dělníky na svou žeň. 500 dní - 560.

Ježíši, Maria, Josefe, vám daruji srdce své i duši svou!

Ježíši, Maria, Josefe, stůjte při mně v posledním boji!

Ježíši, Maria, Josefe, s vámi ať v pokoji vydechnu svou duši! 7 let pro všechny tři povzdechy - 589.

Pane Bože můj, již nyní přijímám z tvých rukou odevzdaně a ochotně jakýkoli způsob smrti, jak se tobě líbí, se všemi úzkostmi, tresty a bolestmi. Kdo aspoň jednou v životě vykoná tento projev po sv. přijímání, získává plnomocné odpustky pro hodinu smrti; kdykoli jej obnoví, získá odpustky 7 let - 591.

Bože, původce a milovníče míru, tebe poznávati je žíti, tobě sloužiti je panovati: ochraň své prosebníky, abychom, spoléhající na tvou ochranu, byli bez-

pečni přede všemi nepřáteli. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

3 roky - 654.

II.

Modlitby, s kterými jsou spojeny jen neplnomocné odpustky.

Bůh můj a mé všecko! 300 dní - 5.

Bože můj, dej, ať tě miluji, a jedinou odměnou za mou lásku buď, ať tě miluji čím dál tím vroucněji.

300 dní - 6.

Buď jméno Páně pochváleno! 500 dní, kdykoli jsi zbožně vysloví, kdo slyší urážku Boží - 8.

Bože můj, děkuji ti za to, co jsi dal, i za to, co jsi odňal. Buď vůle tvá! 300 dní - 9.

Můj Bože, dej, ať se duše sjednotí v pravdě a srdce v lásce! 300 dní - 10.

Nejsvětější Trojice, ty přebýváš svou milostí v mé duši, klaním se tobě! 300 dní - 12a.

Nejsvětější Trojice, ty přebýváš svou milostí v mé duši, dej, ať tě víc a více miluji! 300 dní - 12b.

Nejsvětější Trojice, ty přebýváš svou milostí v mé duši, posvěcuj mě víc a více! 300 dní - 12c.

Zůstaň se mnou, Pane, a buď mou pravou radostí! 300 dní - 12d.

Bože, buď milostiv mně hříšnému! 500 dní - 14.

Bože, ty jsi všemohoucí, učiň mě svatým! 500 dní - 15.

Můj Bože, miluji tě! 300 dní - 29.

V tebe věřím, v tebe doufám, tebe miluji, tobě se klaním, nejsvětější Trojice, jediný Bože; smiluj se nade mnou nyní i v hodinu smrti mé a spas mě!

300 dní - 30.

Ježíši, Bože můj, miluji tě nade všecko! 300 dní - 57.

Můj Ježíši, tys samá láska, rozněť v mém srdci božský oheň, který stravoval světce a proměňoval je v tebe! 300 dní - 59.

Ježíši Kriste, Synu Boha živého a světlo světa, tobě se klaním, tobě žiji, tobě umírám. Amen. 300 dní - 60.

Ježíši, věčný živote v lůně Otcově, živote duší, které jsou stvořeny podle tvého obrazu, pro tvou lásku tě prosíme, dej nám poznati, zjev nám své Srdce! 300 dní - 62.

Ježíši, příteli dítek, požehnej dítkám na celém světě! 300 dní - 63.

Veleben buď Ježíš Kristus a jeho nejčistší Matka! 300 dní - 65.

Ježíši, z lásky k tobě, s tebou a pro tebe! 300 dní - 66.

Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nad námi! Ježíši, Synu Panny Marie, smiluj se nad námi! Ježíši, králi a střede všech srdcí, učiň, ať je pokoj v tvém království! 300 dní - 67.

Ježíši, k tobě lnu celým srdcem! 300 dní - 68.

Ježíši, učiň, ať jsem tvůj, celý tvůj, vždycky tvůj! 300 dní - 72.

Ježíši, Spasiteli náš, uděl nám své požehnání, vysvobod' nás od věčné smrti, ochraňuj svatou Církev, dej pokoj všem národům, vysvobod' duše z očistce! 500 dní - 86.

Pozdravena budiž, spasná Žertvo, obětovaná za mne a za celé lidské pokolení na dřevě kříže! 500 dní - 106.

Pozdravena buď, předrahá Krví, řinoucí se z ran ukřižovaného Pána našeho Ježíše Krista, a smývající hříchy celého světa! 500 dní - 106.

Rozpomeň se, Pane, na svého tvora, jehož jsi vykoupil svou drahocennou Krví! 500 dní - 106.

Ježíši v nejsvětější Svátosti, smiluj se nad námi! 300 dní - 108.

Všude budiž milováno, nejsvětější Srdce Ježíšovo! 300 dní - 192.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, přijď království tvé! 300 dní - 197.

Božské Srdce Ježíšovo, obrať hříšníky, zachraň umírající, vysvobod' věrné duše z očistce! 300 dní - 198.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, věřím v tvou lásku ke mně! 300 dní - 199.

Sláva, láska a dík svatému Srdci Ježíšovu! 300 dní - 200.

Sladké Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi a nad našimi bloudícími bratry! 300 dní - 202.

Všecko pro tebe, nejsvětější Srdce Ježíšovo! 300 dní - 203.

Buď poznáváno, milováno a následováno, svaté Srdce Ježíšovo! 300 dní jednou denně - 204.

Sladké Srdce Ježíšovo, buď mou láskou! 300 dní - 206.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, ty jsi v smrtelném zápase bylo posílněno od anděla, posilni i nás v smrtelném boji! 300 dní - 208.

Svátostné Srdce Ježíšovo, planoucí láskou k nám, rozněť naše srdce láskou k tobě! 300 dní - 235.

Velebeno buď nejsvětější svátostné Srdce Ježíšovo! 300 dní - 237.

Svátostné Srdce Ježíšovo, vzore srdcí kněžských, smiluj se nad námi! 300 dní - 238.

Svátostné Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi! 300 dní - 239.

Chváleno a velebeno buď svaté Srdce a drahá
Krev Ježíše Krista v nejsvětější Svátosti oltářní!
300 dní - 240.

Chváleno buď nejsvětější Srdce Ježíšovo v nejsvě-
tější Svátosti!
300 dní - 241.

Svátostné Srdce Ježíšovo, rozmnož v nás víru, na-
ději a lásku!
300 dní - 242.

Svátostné Srdce Ježíšovo, výhni božské lásky, uděl
světu mír a pokoj!
300 dní - 243.

Klaním se ti, nejsvětější svátostné Srdce Ježíšovo!
300 dní - 244.

Láska, čest a sláva svátostnému Srdci Ježíšovu!
300 dní - 245.

Chváleno, vzýváno, milováno, vděčně ctěno buď
každým okamžikem svátostné Srdce Ježíšovo ve všech
svatostáncích na světě až do skonání časů.
300 dní - 246.

Ježíši, králi a střede všech srdcí, pro příchod krá-
lovství svého uděl nám pokoje!
300 dní - 251.

Duchu Svatý, Duchu pravdy, přijď do našich srdcí;
dej národům jasnost svého světla, aby v jednotě víry
se tobě zalíbily.
300 dní - 259.

Duchu Svatý, sladký hosti mé duše, zůstávej se
mnou a dej, abych i já zůstával stále s tebou!
300 dní - 260.

Panno Maria lurdká, oroduj za nás!
300 dní - 272.
(Možno oslovit Pannu Marii i pod jiným titulem církevně schvá-
leným.)

Matko má, chraň mě smrtelného hříchu! 3 Zdrá-
vasy.
300 dní - 273.

Matko lásky, bolesti a milosrdenství, oroduj za nás!
300 dní - 276.

Panno Maria, Matko Ježíšova, učiň nás svatými!

300 dní - 279.

Matko milosrdenství, oroduj za nás!

300 dní - 280.

Maria, dej, ať žiji v Bohu, s Bohem a pro Boha!

300 dní - 282.

S božským Dítkem, Máti, rač nám požehnati!

300 dní - 285.

V početí svém, Panno Maria, bylas bez poskvrny; pros za nás Otce, jehož Syna Ježíše jsi z Ducha Svatého počala a porodila.

300 dní - 321.

Královno apoštolů, oroduj za nás!

300 dní - 402.

Maria, tys přišla na svět bez poskvrny, vypros mi od Boha, abych ze světa odešel bez viny.

300 dní - 323.

Učiň, Pane, mé srdce neposkvrněným, ať nejsem zahanben!

300 dní - 662.

Očisť srdce mé i tělo mé, svatá Maria!

300 dní - 663.

Ježíši, klaním se tvému poslednímu vzdechu a prosím tě, abys přijal i můj poslední vzdech. Nejsa jist, zda můj duch bude volný, až budu odcházet z tohoto světa, obětuji ti už od této chvíle svůj poslední zápas a všechny smrtelné bolesti. Poněvadž jsi můj Otec a můj Spasitel, odevzdávám do tvých rukou svou duši. Učiň, ať poslední tep mého srdce jest úkonem čisté lásky k tobě. Amen.

500 dní jednou denně - 598.

Ó Maria, bez hříchu prvotního počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme. Útočiště hříšníků, Matko umírajících, neopouštěj nás v hodině smrti naší, ale vypros nám dokonalou bolest, upřímnou lítost a odpuštění hříchů. Dej, ať hodně přijmeme nejsvětější Svátost a jsme posílněni svátostí posledního pomázání tak, abychom bezpečněji mohli předstoupit před trůn spravedlivého a milosrdného soudce, Pána a Spasitele našeho. Amen.

500 dní - 595.

III.

NĚKTERÉ ODPUSTKOVÉ POBOŽNOSTI.

Kdo při vstupu do kostela učiní krátce poklonu především velebné Svátosti, získá odp. 700 dní - 120.

Kdo se při návštěvě kostela pomodlí pětkrát Otčenáš, Zdrávas a Sláva Otci na úmysl sv. Otce, získá: odpustky 10 let po každé, jedenkrát v týdnu plnomocné odpustky, koná-li takovou návštěvu každý den a přijme svátosti - 121.

Nemocný i ten, kdo nemůže z oprávněného důvodu navštívit Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti, ale vykoná aspoň duchovní návštěvu a pomodlí se pětkrát Otčenáš, Zdrávas a Sláva Otci a jedenkrát Otčenáš, Zdrávas a Sláva Otci na úmysl sv. Otce, získá odpustky 5 let po každé a plnomocné odpustky jednou v týdnu, koná-li návštěvy tímto způsobem každý den - 122.

Kdo ve svátek božského Srdce Páně nebo v neděli po něm přijme svátosti a účastní se veřejné pobožnosti v kostele a pomodlí se na úmysl sv. Otce, získá plnomocné odpustky - 217.

Kdo se účastní devítidenní pobožnosti před svátkem Srdce Páně nebo i v jiný roční čas v některém kostele, získá odpustky 10 let každý den a plnomocné odpustky, když byl té pobožnosti přítomen aspoň pětkrát, přijme svátosti a pomodlí se na úmysl sv. Otce. - Kdo se nemůže účastnit veřejné pobožnosti, ale koná ji soukromě, získává každý den odpustky

7 let a plnomocně na konci novény za týchž podmínek - 218.

Tytéž odpustky jako předešlé získá, kdo se účastní pobožnosti k božskému Srdci Páně v měsíci červnu: každý den 10 let, na konci měsíce plnomocně odpustky, když byl aspoň desetkrát na veřejné pobožnosti a splnil ostatní podmínky. Kdo nemůže jít na veřejnou pobožnost, ale koná ji soukromě, získá každý den odpustky 7 let a na konci měsíce plnomocně.

Když se červnová pobožnost koná v kostele slavnostně, t. j. s kázáním, může každý věřící získat denně plnomocně odpustky, je-li jí zbožně přítomen, přijme svátosti a pomodlí se na úmysl sv. Otce šestkrát Otčenáš, Zdrávas a Sláva Otci - 221.

Věřící, kteří po pět pátků, předcházejících svátek božského Srdce Páně, přijmou svátosti, navštíví kostel a pomodlí se na úmysl sv. Otce, mohou získat plnomocně odpustky - 222.}

C. J. A. et R.!

POZNÁMKY.

ÚVOD A PRVNÍ ČÁST

1. Obětí smírnou neboli smířením za naše hříchy jest jediný Ježíš Kristus. I když kněz u oltáře přináší oběť za hříchy (Žid 5, 1), tedy oběť smírnou, má ta oběť cenu z oběti kříže a její ovoce se rozdává těm, za koho se obětuje. V této knize jmenujeme také každou duši, která se rozhodla celý život proniknout horlivostí smírného zadostučnění, krátce, ač jen obdobně, obětí smírnou. Jsou to duše víc obětované než obětující. Přinášejí nejen věčné oběti na smír ve spojení se zásluhami Páně, ale také sebe osobně a cele na usmíření Boží spravedlnosti, odevzdávající Kristu Pánu vládu nad sebou samými.

2. V listě ke Koloským 1, 24 píše sv. Pavel ze svého římského vězení koncem r. 62: »Nyní se raduji z utrpení pro vás, neboť vyplňuji na mém těle, co zůstává z útrap Kristových pro jeho tělo, kterým je Církev.«

Svatý Pavel jako úd Církve, tajemného těla Kristova, snáší trpělivě na svém těle, co podle plánu Boží prozřetelnosti má trpět Kristus na svém duchovním těle, t. j. Církvi, aby se Církev připodobnila svému Zakladateli i v utrpení, které snáší v svých údech. (Col, Nový zákon.)

Smysl uvedených slov je však podle širšího výkladu Sušilova (Listové sv. Pavla) daleko hlubší. Kristus Pán učinil ovšem předmětně (objektivně) zadost za všechny hříchy, ale nám se něčeho nedostává, aby nám jeho utrpení zjednálo jistotnou spásu. Jako musil Kristus trpět a tak vejít do své slávy (Luk 24, 26), tak každý křesťan musí kráčet cestou útrap a svízelů a přisvojovat si zásluhy utrpení Páně. Každý z jeho vykoupenců má podle svých sil podmětně (subjektivně) aspoň něco činit, aby si zásluhy utrpení Páně přivlastňoval. Ne že by jen naším utrpením mohly být naše hříchy odpykány, zničeny, ale tresty Boží za ně mají být před tváří Boží zmírněny a odpuštěny.

A nejen vnější okolnosti přivádějí taková utrpení. Duše milující Krista rády berou na sebe více útrap a vnitřního umrtvování z horlivosti o spásu svou i jiných. Jsmeť údové jednoho těla, jehož hlavou jest Kristus, a máme z vděčné

lásky k němu protidoplňovat (tak asi lze přeložit řecké slovo) za sebe i za jiné. Sv. Pavel trpěl pro Církev, tedy jeho zásluhy o Církev na ni splývají, nejsou jen povzbuzením. A svatý Robert Belarmín učí, že ze zásluh světců a světic Božích nabývá sv. Církev zvláštního pokladu a že nedostatek údů Církve může z toho pokladu brát úhradu, ježto dobro jednoho údu prospívá i druhému. Ale ovšem ty zásluhy se zakládají na nekonečné zásluze Kristově, čerpajíce jediné z ní všelickou moc a sílu.

3. Mat 5, 13.
4. Sendbote 1916.
5. Kol 1, 24.
6. I. Petr 2, 9.
7. Hilty.
8. Z. 68, 21.
9. Sendbote 1914.
10. Lehen, Cesta k míru duše.
11. Z. 118, 71.
12. Sv. Alfons, Pravá nevěsta Ježíše Krista.
13. Schwabe - Soudreau,
14. Duch sv. Terezie Ježíškovy.
15. Zjev 3, 20.
16. Chautard, Duše veškerého apoštolátu. Edice Smíru, Přerov, Sílava 7.
17. Tamtéž.
18. Jan 11, 28.
19. I. Kor 13, 1 - 3.
20. Mat 5, 23.
21. I. Kor 13, 4 - 8.
22. II. Kor 2, 16.
23. Velepíseň 2, 16.
24. Gal 2, 20.
25. Kol 1, 24.
26. Řím 9, 3.
27. Kempenský, Následování Krista, kniha 2, kapitola 12.
28. Jan 15, 13.
29. Duch sv. Terezie Ježíškovy.
30. Tamtéž.
31. Ef 3, 18, 19.
32. Gen 17, 1.
33. Sv. Alfons z Liguori, Pravá nevěsta Ježíše Krista.

34. Sv. František Saleský, Navedení k životu křesťanskému (Bohumila).
35. Tissot.
36. 3 (1) Král 19, 11.
37. Job 31, 1.
38. Z 118, 37.
39. Luk 12, 34.
40. Mat 5, 8.
41. Přísl 22, 11.
42. Jer 31, 3.
43. Mat 11, 28.
44. Gal 2, 20.
45. Mar 15, 34.
46. Sv. Lev praví: »Utrpení Páně se prodlužuje až do konce světa, a jako v svých svatých on sám je ctěn a milován a v chudých krmen a odíván, tak ve všech, kteří trpí pro spravedlnost, on spolu trpí.«
47. Život sv. Gemmy Galgani.
48. Zjev 3, 20.
49. Duch sv. Terezie Ježíškovy.
50. Plus T. J., Myšlenka smíru.
51. Duch sv. Terezie Ježíškovy.
52. Řím 8, 18.
53. Jan 19, 30, Luk 23, 46.

DRUHÁ CAST

Poznámky v textu.

OBSAH.

Str.

UVOD

5

Část první:

Uvedení do ducha smírných obětí

Kdo jsou smírné oběti božského Srdce Ježíšova? 9

Kapitola první: Úkol smírných obětí 11

1. Smírné zadostučnění Velebnosti Boží. 12

2. Modlitby a oběti za obrácení hříšníků. 13

3. Modlitby a oběti za katolické kněžstvo. 14

Kdo se může odvážit nabídnouti se v oběť smírnou? 15

Kapitola druhá: Prostředky smíru 18

První prostředek: Modlitba 18

1. Slavnost prvních pátků. 19

2. Smírné sv. přijímání. 20

3. Smírná mše sv. 21

4. Návštěvy nejsv. Svátosti. 24

5. Cestná stráž. 25

6. Svatá hodina. 26

7. Obětování předražené Krve Páně. 27

Druhý prostředek: Oběť 27

První stupeň obětního ducha: Trpělivost a oddanost 28

Druhý stupeň obětního ducha: Dobrovolné oběti 31

I. Věrnost v stavovských povinnostech. 31

1. Varovati se dobrovolných chyb. 32

2. Dbáti věrně denního pořádku.	34
3. Zachovávatí svědomitě stanovy.	36
II. Věrnost k milosti.	38
III. Poslušnost k představeným.	42
1. Přesná a radostná poslušnost.	43
2. Dokonalá a naprostá poslušnost.	43
3. Nezištná poslušnost.	44
IV. Pravá láska k bližnímu.	45
1. Laskavá pozornost k bližnímu.	45
2. Horlivé a nezištné služby lásky.	46
3. Shovívavost a trpělivost s chybami bližního.	47
V. Umrtvování.	48
1. Umrtvování smyslů.	49
2. Ovládání nezřízených náklonností a vášní.	50
3. Umrtvování srdce.	52
4. Umrtvování sebelásky.	53
5. Umrtvování pýchy.	55
6. Ovládání citlivosti.	57

Třetí stupeň obětního ducha:

Láska ke kříži a oběť života 60

I. Láska ke kříži a k pokořování.	60
II. Oběť sladkých útěch.	63
III. Obětovat se za jiné.	67

Pohnutky pro třetí stupeň obětního ducha

1. Kříž a utrpení jsou zárukou zvláštní lásky Boží k nám.	70
2. Kříž a utrpení jsou projevem naší lásky k Bohu.	71
3. Kříž a utrpení jsou vynikající prostředky posvěcení.	72
4. Křížem a utrpením lze zachránit mnoho duší.	74

Pomůcka k dosažení obětního ducha:

Život v přítomnosti Boží 75

I. Způsob života v přítomnosti Boží.	76
1. Střelné modlitby.	75
2. Dobrý úmysl.	77
3. Vnitřní samota.	78
II. Podmínky života v přítomnosti Boží.	79
1. Soustředění při zbožných úkonech.	79

2. Odloučenost.	81
3. Vytrvalost a soustavnost.	84

Kapitola třetí:

Pohnutky, abychom se stali smírnými oběťmi	88
I. Pohled na Ježíše Krista.	88
II. Pohled na bližního.	
1. Nevýslovný nevděk většiny lidí světských.	91
2. Hrozná nevěrnost vyvolených duší.	94
III. Pohled na nás samy.	
1. Ovocem oběti na smír je vroucí spojení s Bohem.	95
2. Dalším ovocem je podivuhodný vnitřní mír.	96
3. Obětovat se na smír je jistá, krátká a nejlepší cesta k dokonalosti a k nebi.	98
Povzbuzující příklady	100
Panna Maria, královna smírných obětí	104

Část druhá: Modlitby

Mše svatá	109
Obětovná modlitba.	110
Vzbuzení dobrého úmyslu.	111
Modlitba o svatou smrt.	111
Mše sv. na slavnost nejsv. Srdce Ježíšova.	112
Modlitby po tiché mši svaté.	129

Novéna ze smírných sv. přijímání

Úmysl při smírném svatém přijímání.	130
I. smírné sv. přijímání	
Pokora a lítost. Sv. Marketa Marie Alacoque.	130
Touha a láska. Sv. Gertruda.	131
Láska. Sv. Alfons z Liguori.	132
Zasvěcení nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.	
Sv. František Saleský.	133

Odprošení. Sv. Alfons z Liguori.	134
Náhrada.	135
Za obrácení hříšníků. Sv. Veronika Juliani.	136
Modlitba o dokonalost. Sv. Klement M. Hofbauer.	136
K Panně Marii Smírné.	137

II. smírné sv. přijímání

Lítost a oddanost. Podle sv. Alfonsa z Liguori.	138
Pokora a láska. Sv. Alfons z Liguori.	139
Láska. Podle sv. Petra z Alkantary.	140
Umluva s nejsv. Srdcem Ježíšovým.	
Sv. Marketa M. Alacoque.	141
Smír.	142
Prosby. Sv. Alfons z Liguori.	143
Zasvěcení Panně Marii. Sv. Marketa M. Alacoque.	143

III. smírné sv. přijímání

Pokora a lítost. Sv. Alfons z Liguori.	144
Láska. Sv. Gertruda.	145
Touha. Sv. Gertruda.	146
Třicet pozdravů nejsv. Srdce Ježíšova.	
Sv. Marketa Alacoque.	147
Láska a oddanost. Sv. Alfons z Liguori.	148
Zásvětná modlitba. Marie od bož. Srdce.	150
Smírná modlitba Cestné strážce.	151
Mocné obětování.	152
Usmíření za rouhání nejbl. Panně Marii.	153

IV. smírné sv. přijímání

Povzbuzení k sv. přijímání. Sv. Gertruda.	154
Oddanost a touha. Sv. Gertruda.	154
Povzdechy lásky k božskému Srdci Páně.	155
Klanění a láska. Sv. Alfons z Liguori.	156
Zásvětná modlitba. Sv. Marketa M. Alacoque.	157
Smírná modlitba k nejsv. Srdci Ježíšovu.	158
Smír za rouhání.	160
Prosba o lásku. Sv. Gertruda.	160
K svátostnému Srdci Ježíšovu.	161

Smírná modlitba k Panně Marii.	162
--------------------------------	-----

V. smírné sv. přijímání

Příprava k sv. přijímání. Sv. Marketa M. Alacoque.	164
Dokonalá lítost. Sv. Alfons z Liguori.	166
Touha. Sv. Gertruda.	167
Klanění. Sv. Marketa M. Alacoque.	168
K nejsladšímu jménu Ježíš. Připisuje se sv. Bernardovi.	168
Zasvěcení bož. Srdci Páně.	169
Smír. Z 15. století.	170
K trpícímu Pánu Ježíši.	170
Smírná modlitba k Panně Marii.	171

VI. smírné sv. přijímání

K Pánu Ježíši, lékaři duší. Sv. Marketa M. Alacoque.	172
Lítost a obětování. Sv. Gertruda.	172
K ráně boku Kristova. Sv. Gertruda a Mechtilda.	173
Obětovná modlitba. Sv. Gertruda.	174
Odprošení.	175
Prosba o lásku.	176
Výčitky bož. Srdce Páně. Nápis na lubeckém dómě.	176
Obětování. Marie od Vtělení.	176
Ranní zasvěcení. V duchu bl. Colombiéra.	177
Dokonalá důvěra k P. Marii. Sv. Ludvík Grignon.	178

VII. smírné sv. přijímání

Chvála a podiv. Sv. Gertruda.	180
Lítost a láska. Sv. Gertruda.	180
Touha. Sv. Gertruda.	181
Adoro te devote. Sv. Tomáš Akvinský.	182
Obětování milosrdné lásky Boží. Sv. Terezie z Lisieux.	183
K nejčistšímu Srdci Panny Marie.	186

VIII. smírné sv. přijímání

Klanění. Sv. Bernard.	187
Prosba o božské ctnosti.	188
Pokora a lítost. Sv. Gertruda.	188

Touha a láska. Sv. Alfons z Liguori.	188
Chvála. Sv. Mechtilda.	189
Transfige, dulcissime Domine Jesu. Sv. Bonaventura.	190
Zasvěcení božskému Srdci Páně. P. Colomblère T. J.	191
Smír.	192
Krátké obětování.	193
Zasvěcení Panně Marii. Sv. Jan Eudes.	193
Blahopřání Panně Marii. Alžběta Canori Mora.	194

IX. smírné sv. přijímání

Víra a oddanost. Sv. Alfons z Liguori.	195
Pokora a lítost. Sv. Gertruda.	196
Láska a touha. Sv. Marketa M. Alacoque.	196
Klanění. Sv. Marketa M. Alacoque.	197
Oddanost. Sv. Marketa M. Alacoque.	198
Obětování. M. Marie od Ježíše.	198
Odprošení. P. Gallifet T. J.	199
Modlitba o pokoru.	199
Svatá úmluva s Bohem. Sv. Gertruda.	201
Prosby. Sv. Alfons z Liguori.	201
Oddanost k Panně Marii. V duchu sv. Grigniona.	202

Pět pobožností k sv. přijímání

První pobožnost (pro řeholní osoby)

Pokora a lítost. Sv. Marketa M. Alacoque.	204
Láska a touha. Sv. Marketa M. Alacoque.	204
Modlitba k Pánu Ježíši. Sv. Augustin.	205
Chvála a díky. Sv. Gertruda.	205
Láska. Sv. Gertruda.	206
Oddanost. Sv. Gertruda.	207
Zasvěcení bož. Srdci Páně.	208
Smlouva řeholní osoby s nejsv. Srdcem P. Ježíše. Sv. Marketa.	209
Prosba o lásku a milost. Sv. Gertruda.	210
Loučení s Pánem Ježíšem. Sv. Gertruda.	210
Prosba o milost věrného plnění povinností. Sv. Marketa Alacoque.	211

Modlitba k Panně Marii. M. Dominika Klára.	211
--	-----

Druhá pobožnost k sv. přijímání.

Lítost a láska. Sv. Alfons z Liguori.	212
Pokora a touha. Sv. Marketa Marie Alacoque.	213
Láska a oddanost. Sv. Alfons z Liguori.	214
Smír.	215
Dokonalé obětování. M. Marie od Ježíše.	215
K Panně Marii. M. Marie od Ježíše.	217

Třetí pobožnost k sv. přijímání.

Lítost a důvěra. Sv. Marketa M. Alacoque.	218
Touha.	219
Obětování. M. Marie od Ježíše.	220
Odprošení nejsv. Srdce Páně. Sv. Marketa M. Alacoque.	221
Odevzdanost do vůle Boží.	222
Dokonalé obětování. Marie od Beránka Božího.	223
K bolestné Matce Boží.	224

Ctvrtá pobožnost k sv. přijímání.

Pokora a lítost. Sv. Alfons z Liguori.	225
Naděje a důvěra. Sv. Marketa M. Alacoque.	225
Láska. Sv. Marketa M. Alacoque.	226
Oddanost. Sv. Alfons z Liguori.	227
Obětování. Sv. Marketa M. Alacoque.	227
Smír a odprošení. Sv. Marketa M. Alacoque.	228
Dokonalé obětování sebe Pánu Ježíši.	229
M. Dominika Klára.	
Díky za utrpení. Marie od Beránka Božího.	229
Zasvěcení neposkvrněnému Srdci Panny Marie.	230

Pátá pobožnost k sv. přijímání.

Lítost a pokora. Sv. Gertruda.	231
Touha a láska. Sv. Gertruda.	232
Obětování.	232
Odevzdanost do vůle Boží. Sv. Gertruda.	233
Obětování v nemoci. Marie od Beránka Božího.	234

Láska ke kříži. Marie od Beránka Božího.	235
Statečné zřeknutí se útěch. Marie od Beránka Božího.	236
Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Alžb. od. nejsv. Trojice.	237
Zasvěcení sebe Ježíši Kristu vtělené Moudrosti rukama Mariinýma. Sv. L. M. Grignon.	238

Různé modlitby.

Anima Christi.	240
Modlitba sv. Ignáce.	241
Magnificat.	241
Modlitba před obrazem Ukřižovaného.	242
Odpustková modlitba k Ježíši Kristu Králi.	242
Ukon obětování.	243
Každodenní zászvětná modlitba SSO.	243
Sedm posledních slov Páně.	244
Vzbuzení dobrého úmyslu pro členy Ap. modlitby.	244
Modlitba při Cestné strážl.	245
Vzácné obětování.	245
Modlitba Ježíše Krista za jeho první kněze.	246
Za sv. Otce.	247
K věčnému Veleknězi.	247
Zászvětná modlitba.	248
Modlitba k Srdci Ježíšovu za posvěcení kněžstva.	249
Modlitba za kněze.	250
Modlitba Pia XII. o kněžská povolání.	250
Za národ a jeho apoštolské pracovníky.	252
Modlitby apoštolských pracovníků.	253
Litanie k božskému Srdci Páně.	253
Zászvětná modlitba na svátek Krista Krále.	255
Smírná modlitba Pia XI.	256
Zasvěcení rodiny.	258
Novéna před prvním pátkem.	260
Vzývání nejsv. Srdce Ježíšova.	260
Obětování nejdražší Krve Páně.	261
Modlitby v každé tísnl.	263
Modlitba v utrpení.	264
Veni Sancte Spiritus.	265
Veni Creator Spiritus.	265
K sv. Rodině.	267

Stabat Mater.	268
Korunka k neposkvrněnému Srdci Panny Marie.	269
K Panně Marii, Pomocnici křesťanů.	271
K Panně Marii, Matce dobré rady.	271

Modlitby k sv. zpovědi.

Lítost a předsevzetí. Sv. Marketa M. Alacoque.	271
Krátký úkon dokonalé lítosti.	272
Po sv. zpovědi. Zalm 102.	273
Dík. Sv. Marketa Marie Alacoque.	274
Modlitba k Panně Marii.	275

Křížová cesta.	275
----------------	-----

Ranní modlitba.	286
-----------------	-----

Nástin rozjímání.	288
Rozjímání o umučení Páně.	290

Večerní modlitba.	291
-------------------	-----

Večerní doporučení nejsv. Srdci Páně. Sv. Mechtilda.	293
Doporučení Panně Marii.	293
Večerní obětování.	294
Modlitba Páně.	295
Pozdravení andělské.	295
Vyznání víry.	295
Desatero Božích přikázání.	295
Anděle Boží.	296
Obětování po skončené modlitbě.	296
Modlitba čtvrteční.	297
Modlitba páteční.	297
Anděl Páně. V době velikonoční.	299

Několik odpustkových modliteb a pobožností.	300
---	-----

Poznámky.	315
-----------	-----

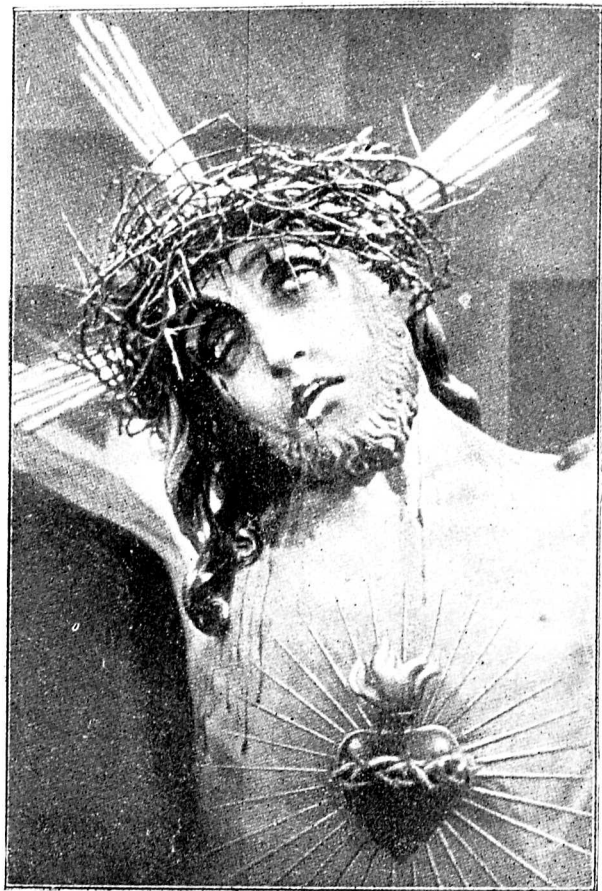
Obsah.	319
--------	-----

Nihil obstat. Censor ex officio: P. Reginald Dacík O. P.

Imprimatur Nr. 16.764.

Olomucii, die 2. Octobris 1947. — Dr. Stanislav Zela, vicarius capitularis.

Autor	M. Schmid
Název	Vrchol úcty k Srdci Ježíšovu
Vydání	IV.
Nově upravily a vydaly	Sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie
Vytiskly	Společenské podniky v Přerově
Rok	1949
Náklad	2500

LÁSKA A SMÍR SRDCI JEŽÍŠOVU!